V. SUTEEV

BEȚIȘORUL NĂZDRĂVAN

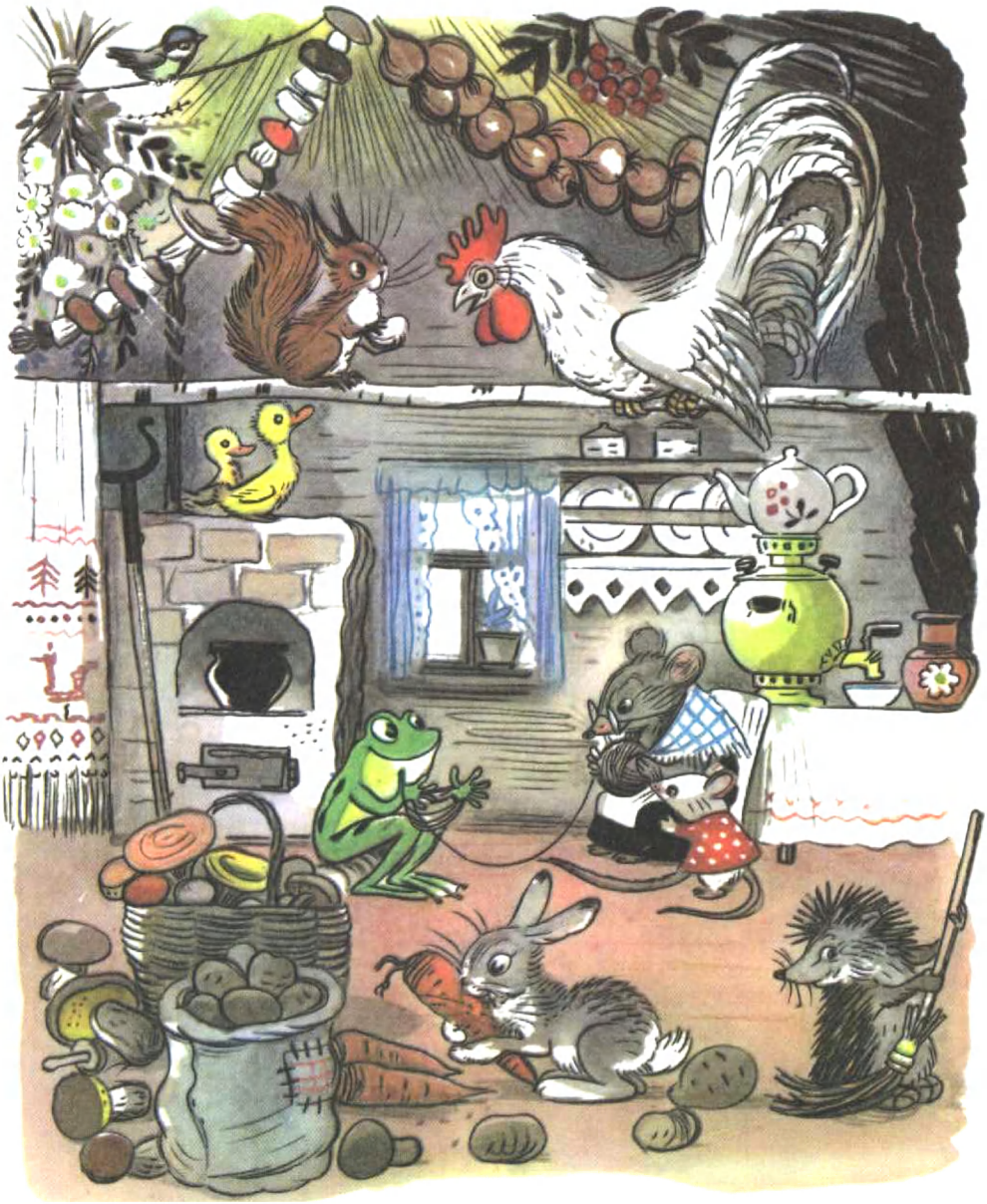

V. SUTEEV

BEȚIȘORUL NĂZDRĂVAN

CU ILUSTRAȚIILE AUTORULUI

BIBLIOTECA JUDEȚ
IAȘI

TRADUCERE
de Constantin Ionescu

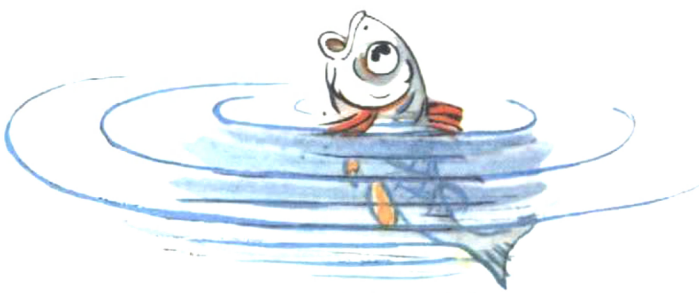

Puiul şi Bobocul

Bobocul de raţă a spart găoacea.
— Iată-mă, am ieşit! — a strigat el.

— Şi eu! — a zis şi Puiul de găină.

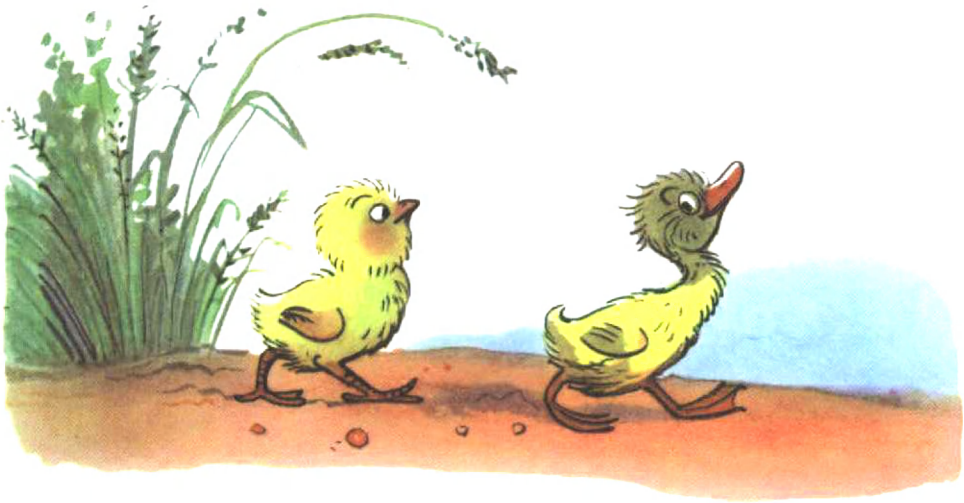

— Eu merg să mă plimb! — a spus Bobocul.
— Şi eu merg! — a zis Puiul.

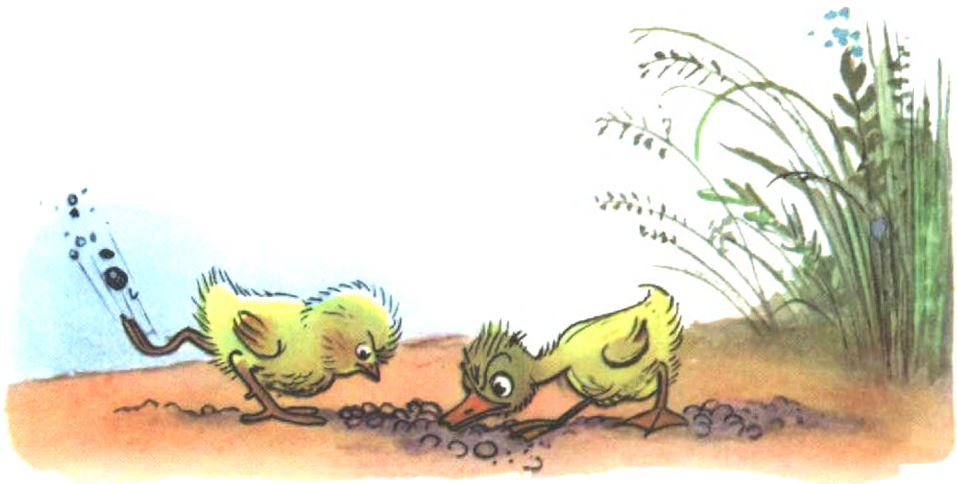

— Eu am să scurm o groapă! — s-a lăudat Bobocul.
— Şi eu! — a zis Puiul.

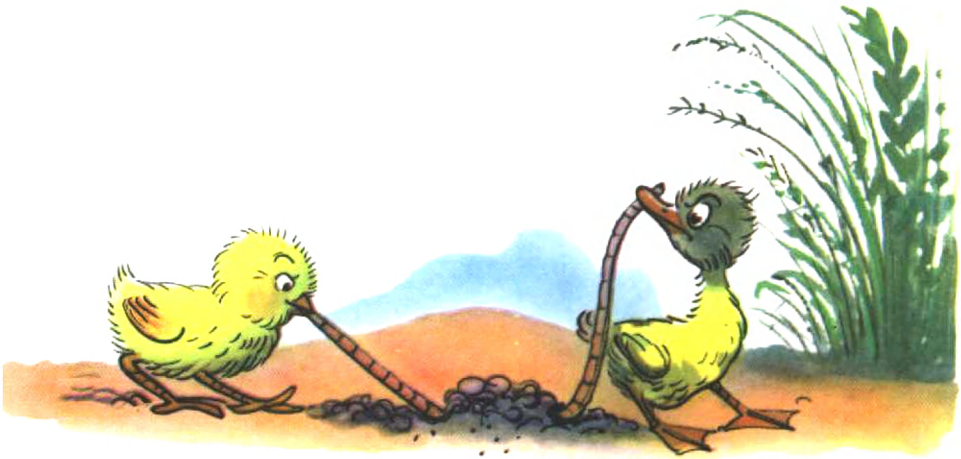

— Eu am găsit o rîmă! — a zis Bobocul.
— Şi eu am găsit! — a zis şi Puiul.

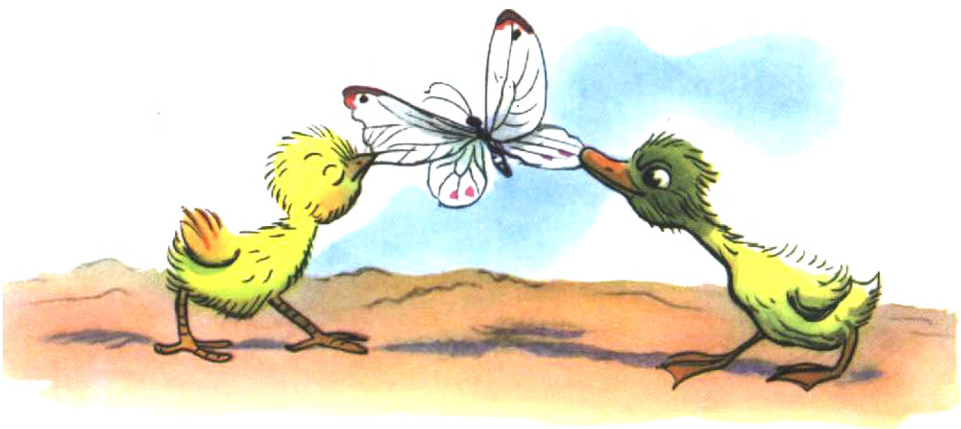

— Am prins un fluture! — a strigat Bobocul.
— Şi eu am prins! — a strigat Puiul.

— Eu aş vrea să mă scald! — a zis Bobocul.
— Şi eu! — a strigat Puiul.

— Eu înot! — s-a făli t Bobocul.

— Şi eu înot! — a ţipat Puişorul.

— Ajutor!

Bobocul l-a tras din apă pe Pui.

— Eu mă duc să mă mai scald! — a zis Bobocul.
— Eu însă, nu! — a răspuns Puiul.

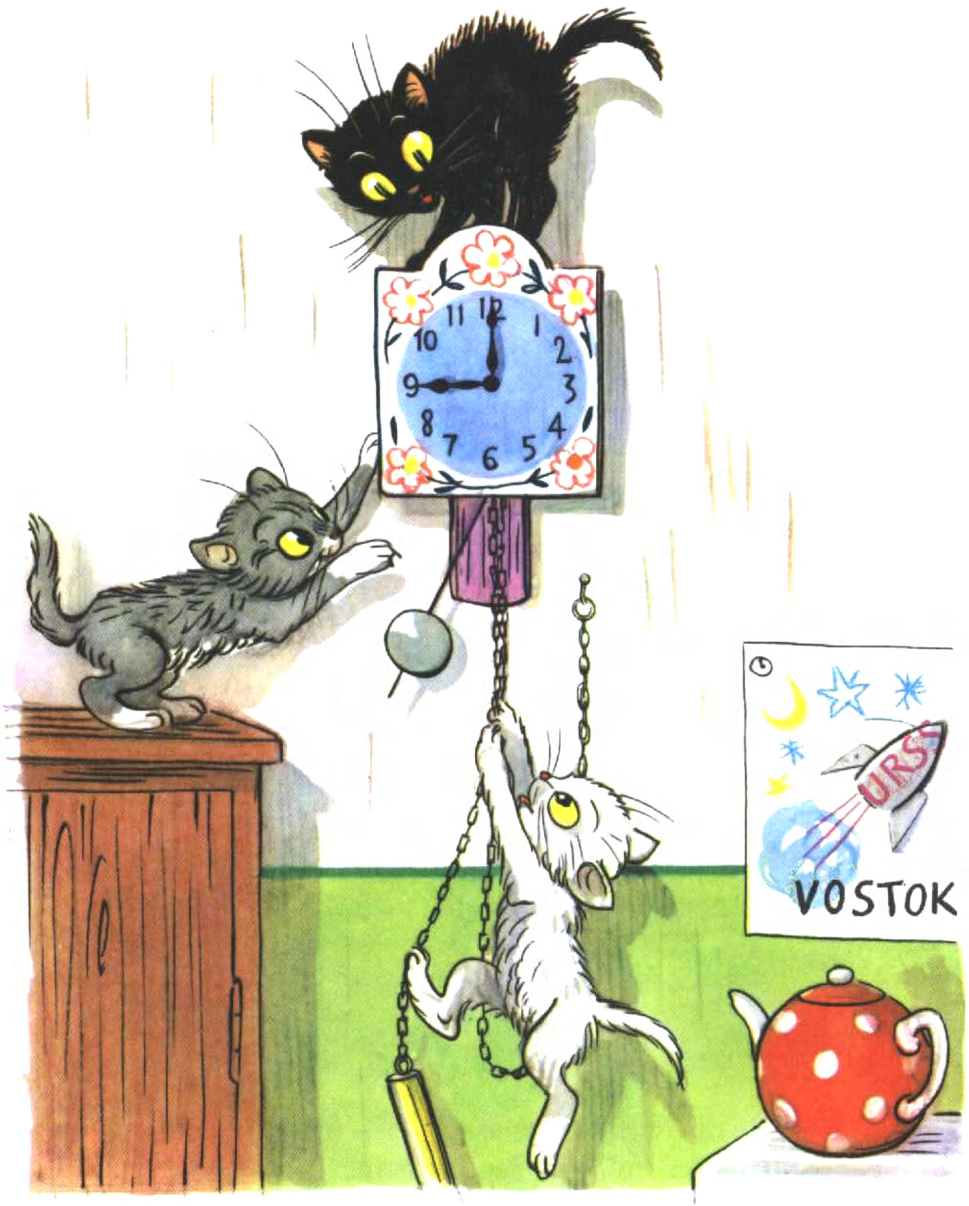
12
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
URSS
VOSTOK

TREI pisoi

Trei pisoi — unul negru, altul cenuşiu şi al treilea alb

au văzut un şoricel . . .

. . . şi s-au repezit după el!

Şoricelul s-a ascuns într-un vas cu făină.

Pisoii — după el! Şoricelul a fugit.

Iar din vasul cu făină au ieşit trei pisoi albi.

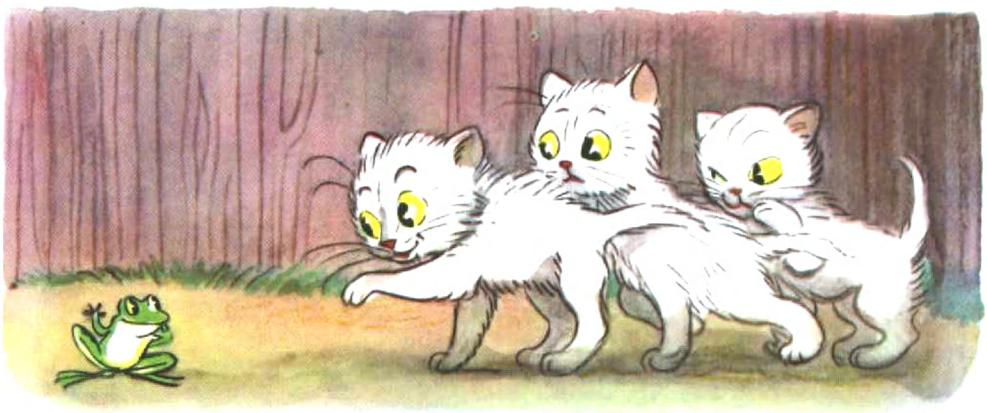

Trei pisoi albi au văzut în curte o broscuţă şi s-au repezit după ea.

Broscuţa s-a ascuns într-un burlan vechi de sobă.
Pisoii — după ea!

Broscuţa a ieşit şi pe-aci ţi-e drumul . . .

. . . iar din burlan au ieşit trei pisoi negri.

Trei pisoi negri au văzut în iaz un peşte . . .

. . . şi s-au năpustit după el!

Peştele s-a făcut nevăzut . . .

. . . iar din apă au ieşit trei pisoi uzi leoarcă.

Trei pisoi uzi leoarcă au plecat acasă.

Pe drum, ei s-au uscat şi iată-i din nou cum au fost: un pisoi negru, altul cenuşiu şi al treilea alb.

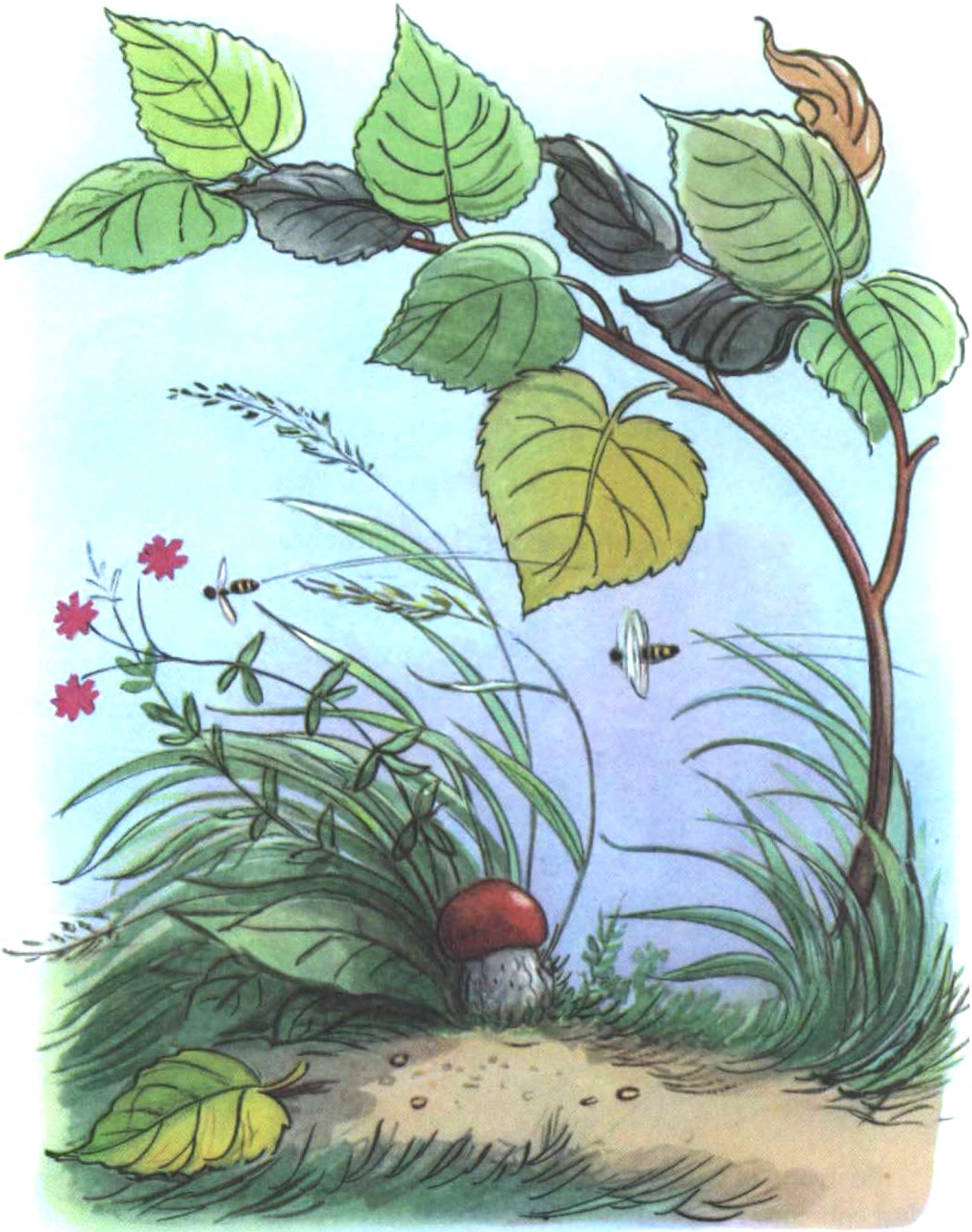

Sub CIUPERCĂ

Odată, ploaia a prins-o pe Furnică pe drum.

Unde să se ascundă?

A văzut Furnica, într-o poiană, o ciupercă, a dat fuga şi s-a ascuns sub ea.

Stă Furnica sub ciupercă — ploaia nu mai conteneşte.

Plouă tot mai tare şi mai tare...

Se tîrăşte spre ciupercă un Fluture:

— Furnicuţo, Furnicuţo, lasă-mă sub ciupercă! M-a udat ploaia şi nu pot să zbor!

— Unde să te primesc? — zice Furnica. Şi eu abia mi-am făcut loc.

— Nu-i nimic! Mai bine mai înghesuiţi, dar nu supăraţi. Furnica i-a făcut loc Fluturaşului sub ciupercă.

Şi plouă tot mai tare . . .

Vine în fugă un Şoricel:

— Lăsaţi-mă şi pe mine sub ciupercă! Sînt tot un lac de apă.

— Unde să-ţi facem loc? N-avem unde.

— Mai înghesuiţi-vă puţin!

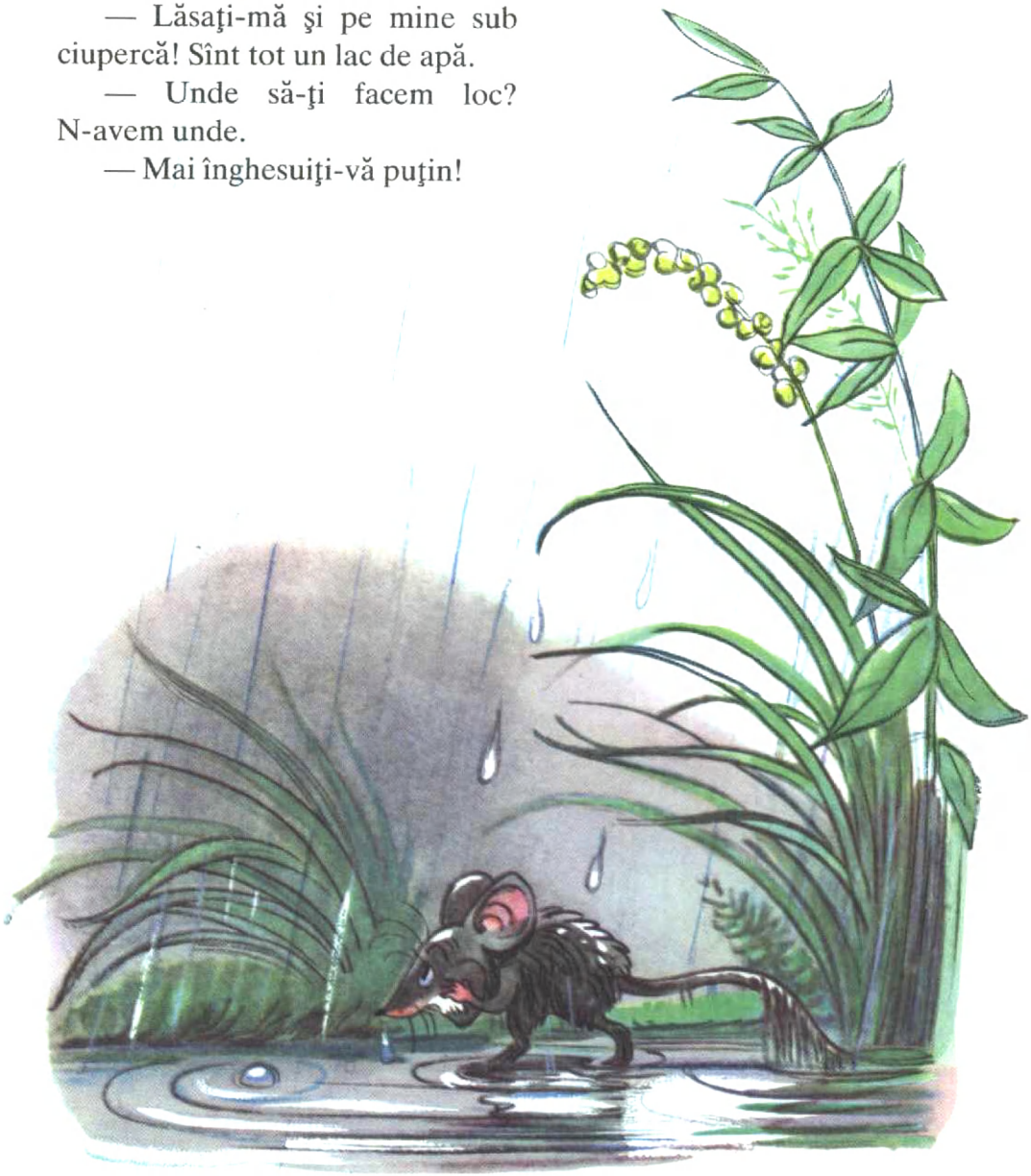

S-au înghesuit şi i-au făcut loc şi Şoricelului sub ciupercă.
Iar ploaia tot curge şi nu vrea să înceteze deloc . . .

Lîngă ciupercă ţopăie o Vrabie şi se vaită:

— Mi s-au udat penele, mi-au obosit aripioarele! Lăsaţi-mă sub ciupercă să mă usuc, să mă odihnesc pînă stă ploaia!

— N-avem loc.

— Mai strîngeţi-vă puţin, vă rog!
— Fie!
S-au mai strîns şi i-au făcut loc şi Vrăbiuţei.

Deodată apare în poiană Iepurele şi . . . vede ciuperca.

— Ascundeţi-mă, strigă — salvaţi-mă! Mă fugăreşte Vulpea! . . .

— Mi-e milă de Iepure — spune Furnica. Hai să ne mai strîngem puţin.

Numai ce-au reuşit să ascundă Iepurele şi apare în fugă Vulpea.
— Nu l-aţi văzut pe Iepure? — întreabă ea.
— Nu l-am văzut.

Vulpea se apropie mai mult, adulmecînd:

— Şi ziceţi că nu s-a ascuns aici?

— Unde ar putea să se ascundă aici!?

Vulpea şi-a vînturat coada şi a plecat.

După un timp ploaia s-a oprit şi s-a ivit soarele.
Toţi ies de sub ciupercă şi se bucură.

Furnica a rămas pe gînduri:

— Ce-o fi asta? La început abia am avut eu loc sub ciupercă, iar acum este loc pentru toţi cinci!

— Oac — oac — oac! Oac — oac — oac! — a rîs cineva.

Toţi au luat seama: pe pălăria ciupercii şade o Broscuţă şi rîde în hohote:

— Eh, voi! Ciuperca . . .

N-a terminat ce-a avut de spus şi a dispărut.

Toţi au privit cu băgare de seamă la ciupercă şi au priceput de ce la început abia era loc pentru unul singur, iar apoi au avut loc sub ea toţi cinci.

Voi aţi priceput copii?

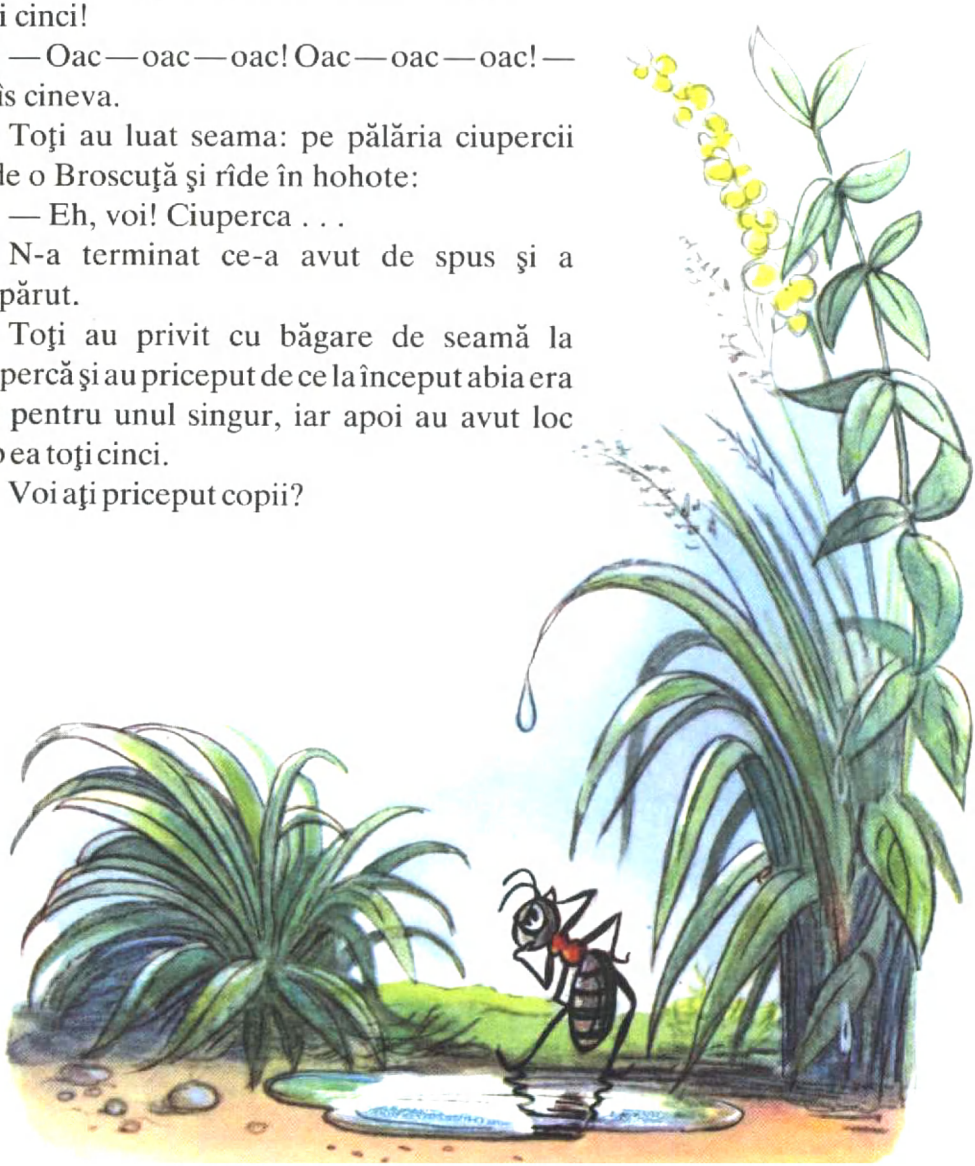

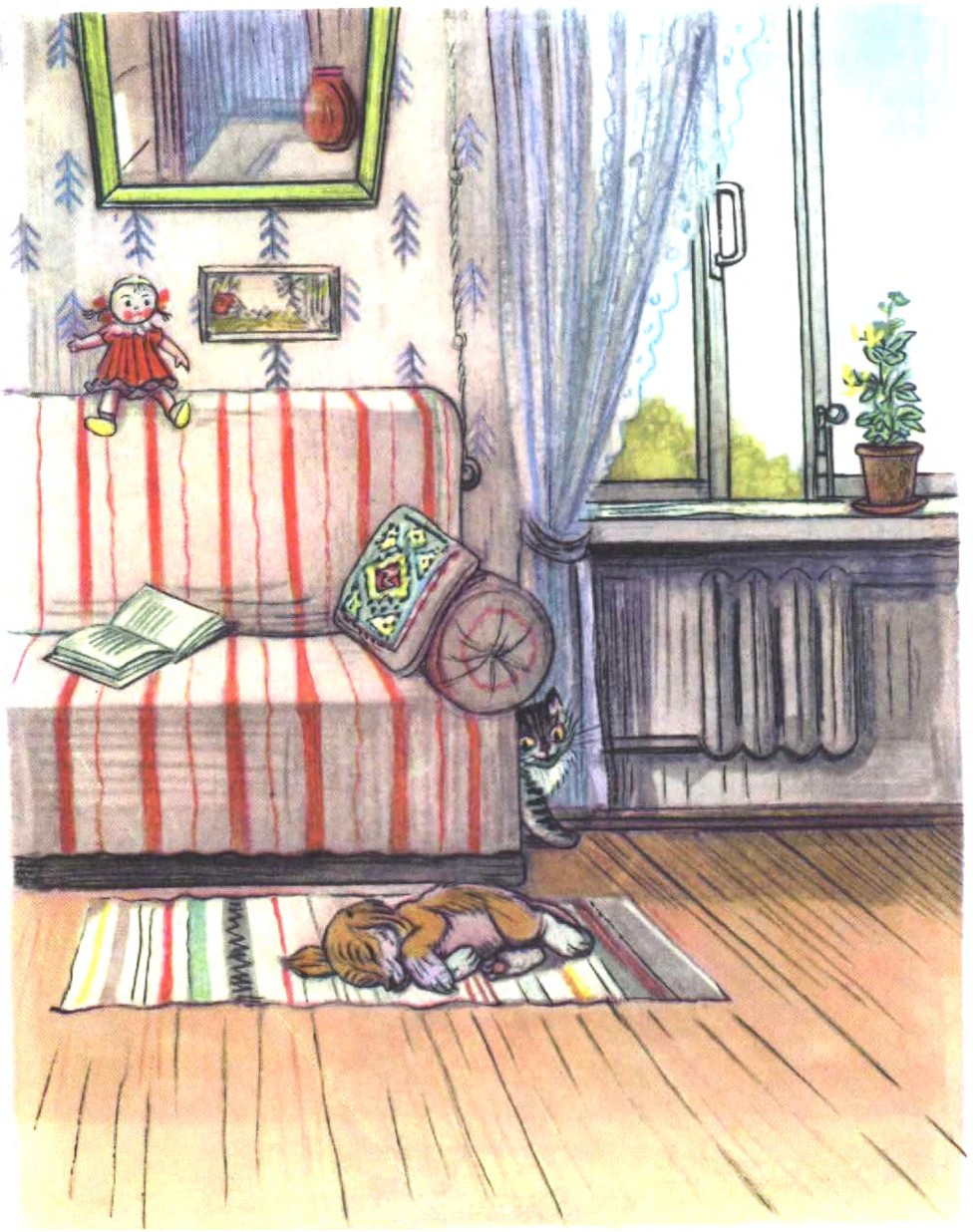

CINE
a zis
„MIAU"?

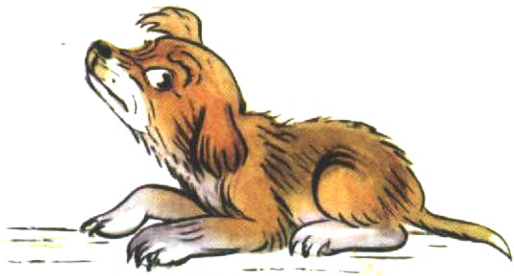

Cățeluşul dormea pe covoraş lîngă canapea.
Deodată, ca prin somn, a auzit că cineva a zis:
— Miau!
Cățeluşul a ridicat capul, a luat seama împrejur. Nimeni!

„Probabil am visat“ — şi-a zis el, şi s-a lungit mai comod pe covoraş.

Dar iată că cineva a zis din nou:
— Miau!
— Cine-i acolo?

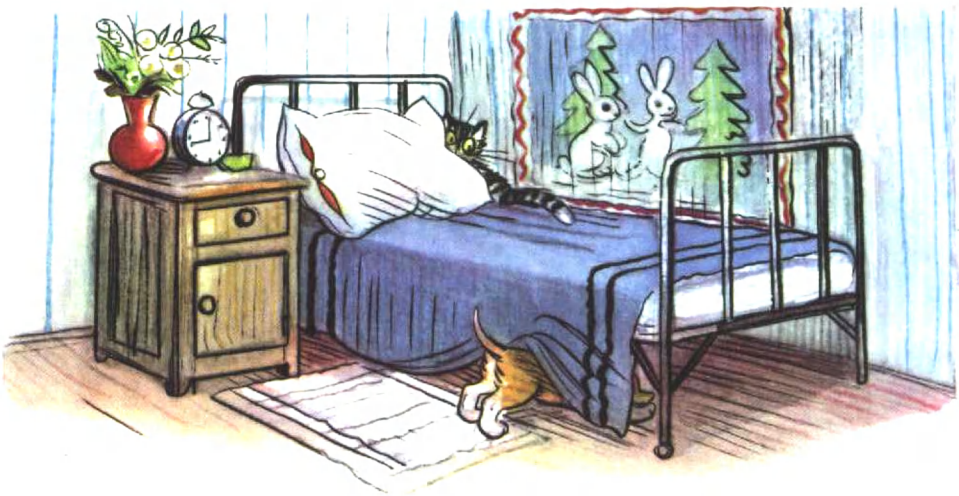

Căţeluşul a sărit în sus, a dat ocol camerei, s-a uitat sub pat şi sub masă. Nimeni!

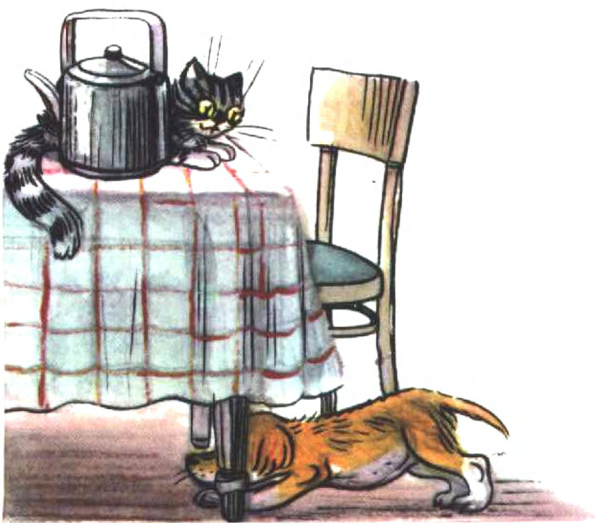

S-a urcat pe pervazul ferestrei şi a văzut un Cocoş plimbîndu-se prin curte.

„Iată cine nu m-a lăsat să dorm“ — s-a gîndit Căţeluşul şi a dat fuga în curte, direct la Cocoş.

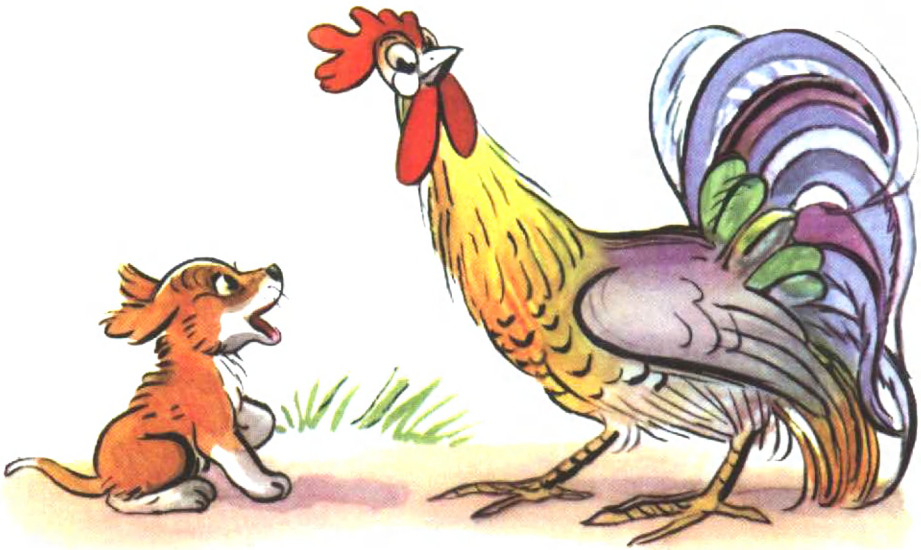

— Ascultă, tu ai spus „Miau“? — l-a întrebat Căţeluşul pe Cocoş.

— Nu, eu nu vorbesc . . . Şi Cocoşul a bătut din aripi slobozind un „Cu — cu — ri — gu — uu!“.

— Dar altceva nu ştii să spui? — l-a întrebat Căţeluşul.

— Nu, numai „Cucurigu“ — a răspuns Cocoşul.

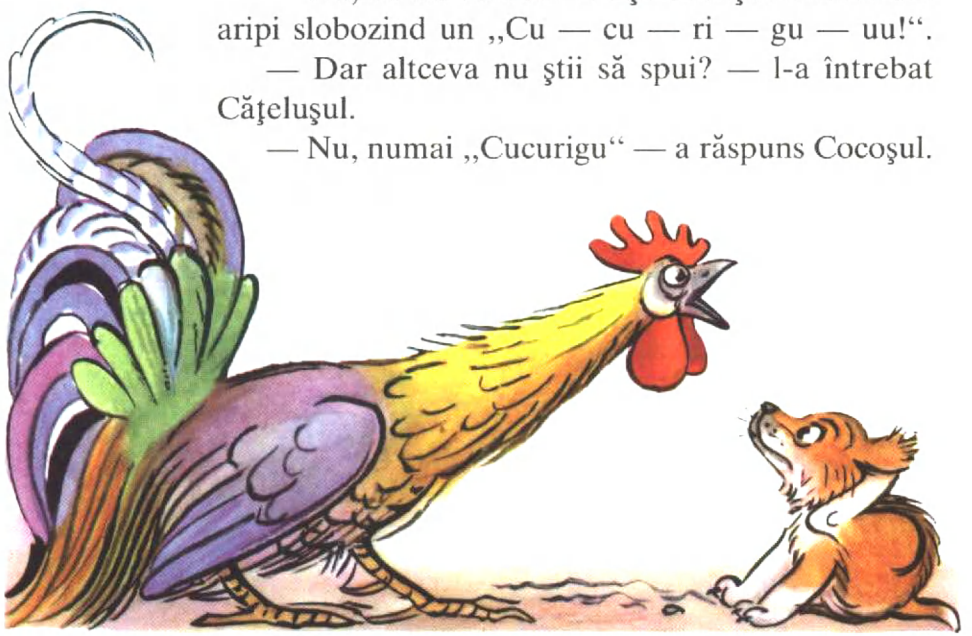

Căţeluşul s-a scărpinat cu laba de dinapoi, după ureche, şi a plecat acasă . . .

Deodată, chiar lîngă pridvor, cineva a zis:

— Miau!

„Aha, aici era!“ — şi-a zis Căţeluşul şi a început să scurme repede, lîngă pridvor, cu toate cele patru lăbuţe.

Cînd s-a făcut groapa mare, de acolo a ţîşnit un Şoricel mic, cenuşiu.

— Tu ai spus „Miau“? — l-a întrebat cu asprime în glas Căţeluşul.
— Ţi — ţi — ţi — a chiţăit Şoricelul. Cine a zis aşa?

— Cineva a zis „Miau“ . . .
— Aproape? — a întrebat tremurînd Şoricelul.
— Uite, chiar aici — a răspuns Căţeluşul.

— Mi-e frică! Ţi — ţi — ţi! — a chiţăit Şoricelul şi a zbughit-o.

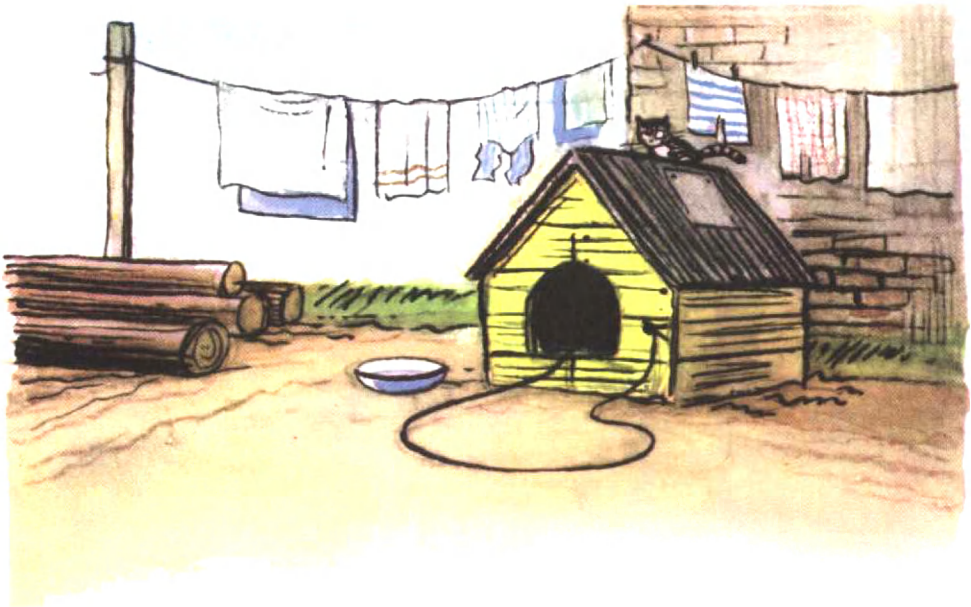

Căţeluşul a căzut pe gînduri.

Deodată, chiar lîngă cuşca cîinelui, cineva a spus tare:

— Miau!

Căţeluşul a ocolit de trei ori, în fugă, cuşca dar n-a dat de nimeni. În cuşcă s-a mişcat cineva . . .

„Aici era — şi-a zis Căţeluşul. Acum am să-l prind . . .“ S-a apropiat tiptil . . .

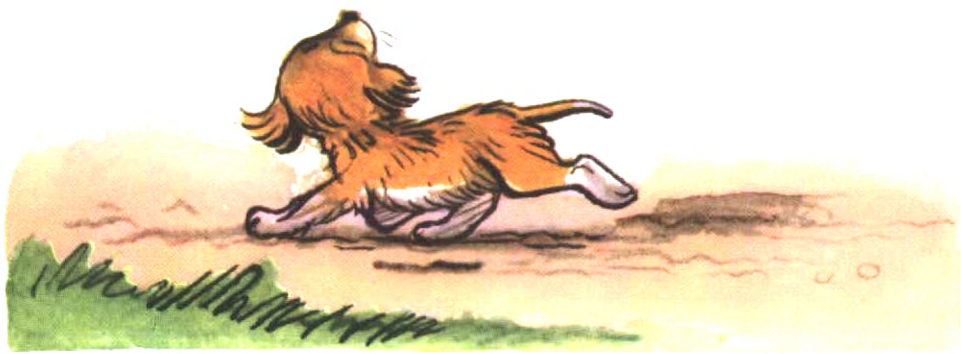

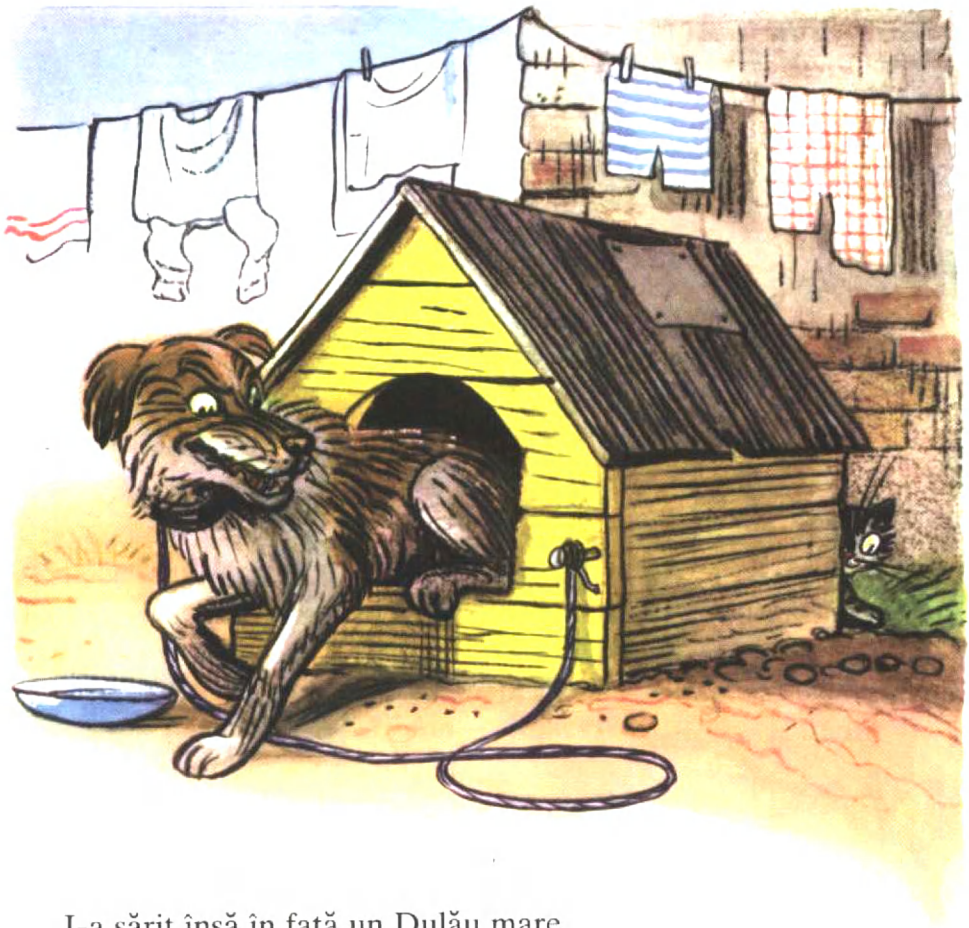

I-a sărit însă în faţă un Dulău mare şi lăţos.

— Mr — r — r — r! — a mîrîit Dulăul.

— Eu . . . eu vreau să ştiu . . .

— Mr — r — r — r!

— Dumneavoastră aţi spus . . . „Miau“? — abia a îngăimat Căţeluşul, cu coada între picioare.

— Eu?! Rîzi de mine, Căţelule!

Căţeluşul a luat-o la sănătoasa cît îl ţineau picioarele, spre grădină, şi, acolo, s-a ascuns sub o tufă.

Şi, deodată, chiar la urechea lui, cineva a spus:

— Miau!

Căţeluşul a scos capul de sub tufă şi, pe o floare, lîngă nasul său, a văzut o Albină pufoasă.

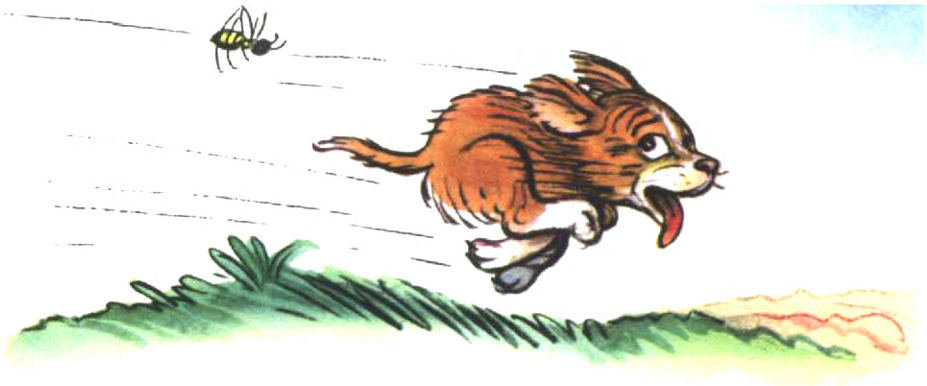

«Iată deci, cine a zis „Miau“!» — a gîndit Căţeluşul şi a vrut s-o înhaţe cu dinţii.

— Bz — z — z — z — a bîzîit Albina şi l-a pişcat pe Căţeluş chiar de vîrful nasului.

Căţeluşul a scheunat şi a rupt-o la fugă, iar Albina — după el!

Zboară şi bîzîie:

— Bz — z — z . . . te pişc! Bz — z — z . . . te pişc! A alergat Căţeluşul la iaz — şi . . . bîldîbîc în apă!

Cînd a scos capul din apă, Albina dispăruse.

Şi, deodată, cineva a spus iar:

— Miau!

— Tu ai zis „Miau“? — l-a întrebat Căţeluşul pe un Peştişor care înota, aproape de el.

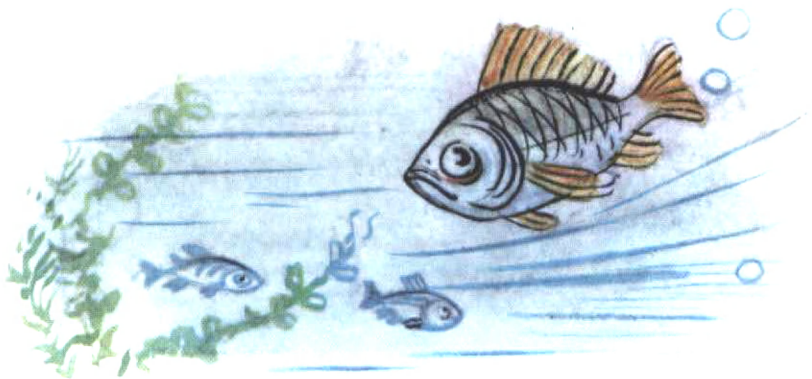

Peştele n-a răspuns nimic, a dat din coadă şi dus a fost în adîncul iazului.

— Oac — oac — oac! — a izbucnit în rîs o Broscuţă ce şedea pe o frunză de nufăr. Ce tu nu ştii că peştii nu vorbesc?

— Atunci, poate tu ai spus „Miau“? — a întrebat-o Căţeluşul pe Broscuţă.

— Oac — oac — oac! — a rîs din nou Broscuţa. Ce prostuţ eşti! Broaştele doar orăcăie.

Şi s-a aruncat în apă.

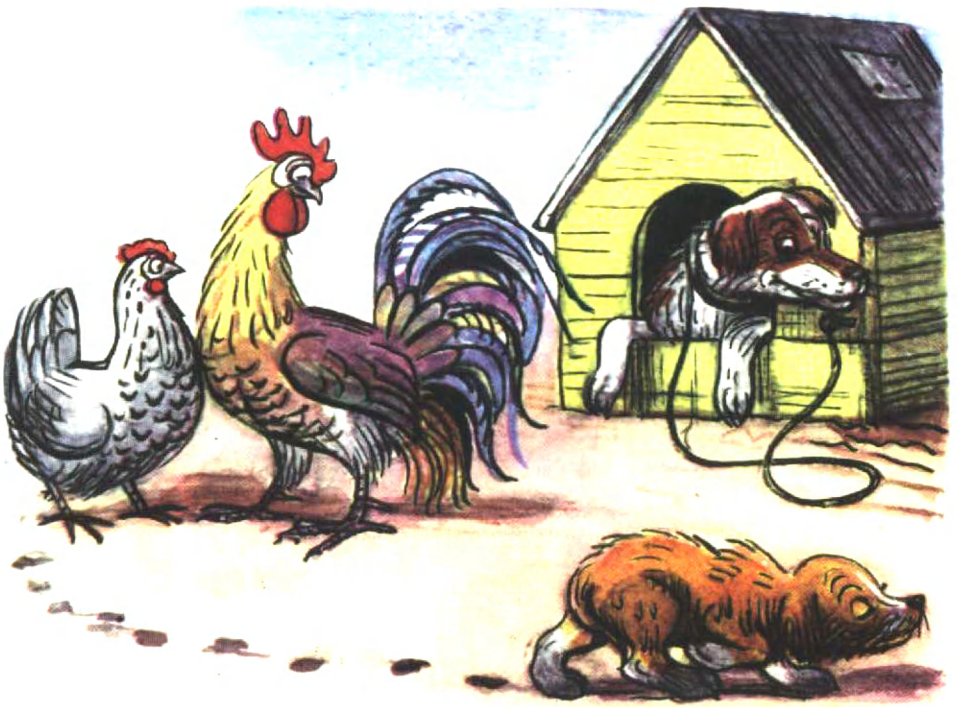

Căţeluşul a plecat acasă, ud, cu nasul umflat. Necăjit, s-a culcat pe covoraş, lîngă canapea. Şi, deodată, a auzit:

— „Miau!!!“

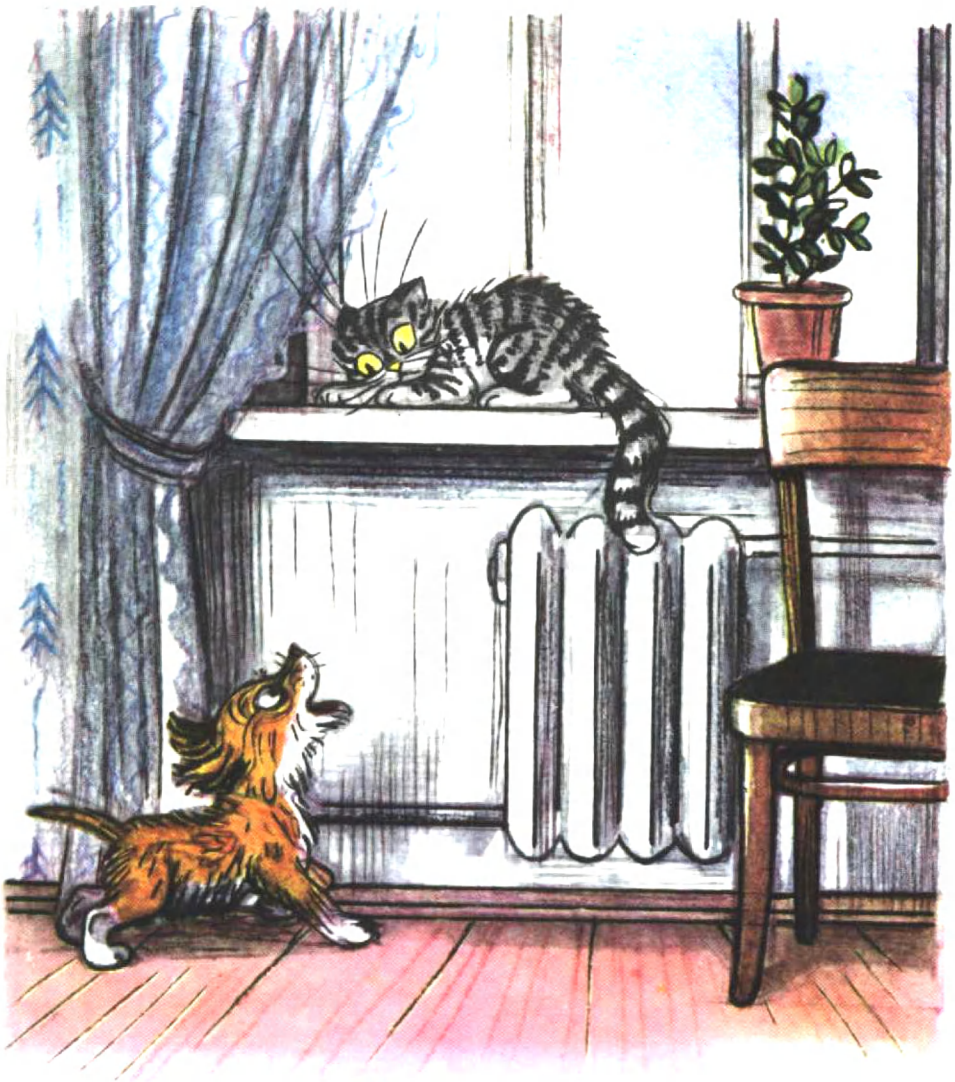

A sărit în sus. Pe pervazul ferestrei şedea o Pisică, cu blana pufoasă, vărgată.

— Miau! — a zis Pisica.

— Ham — ham — ham! — a început Cățelul să latre. Apoi şi-a amintit cum a mîrîit Dulăul lăţos şi a început să mîrîie şi el: „Mr — r — r — r!“

Pisica s-a arcuit, a şuierat: „Ş — ş — ş!“

A forăit: „Fîr — fîr!“ — şi a zbughit-o prin fereastră.

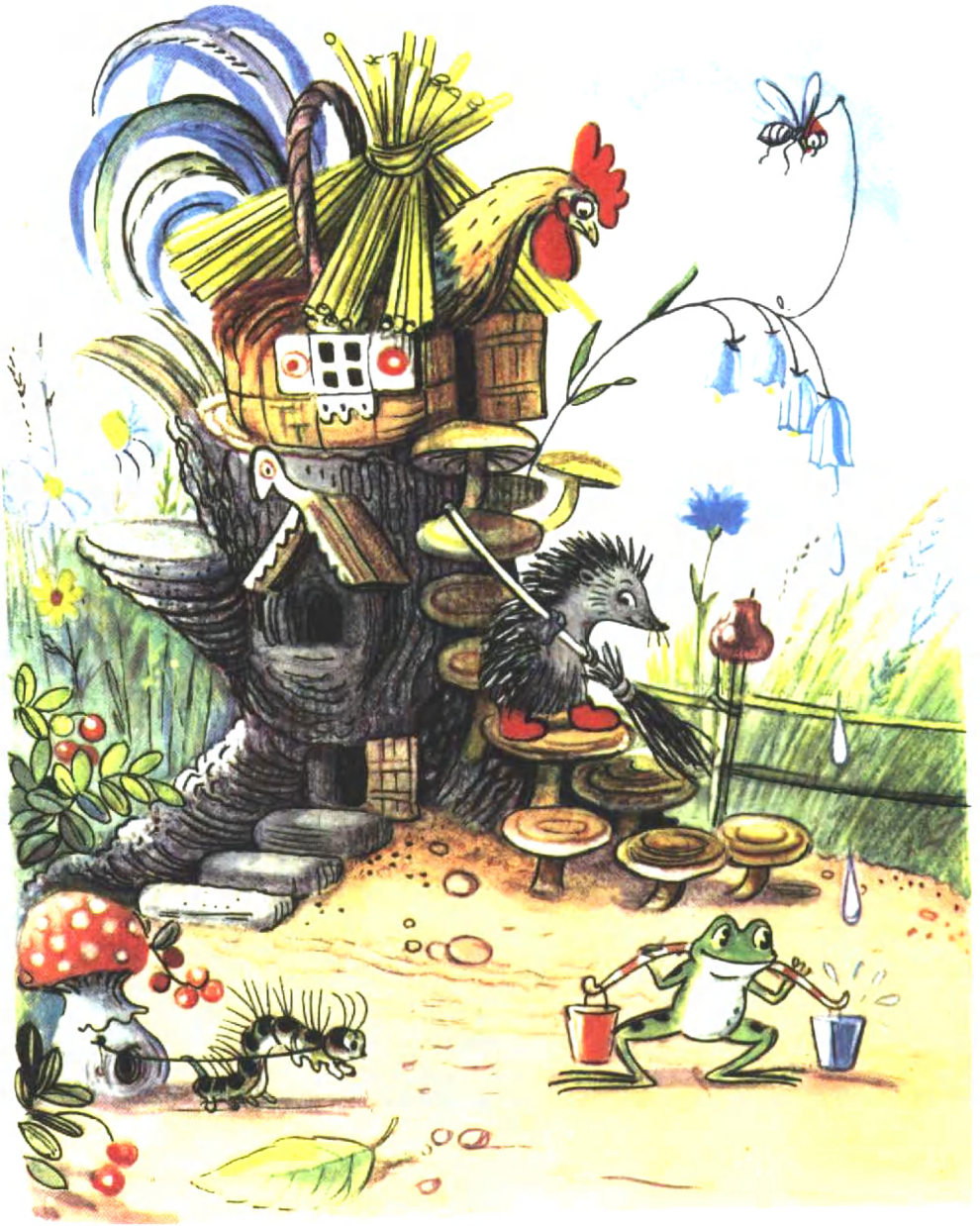

Roţi
DIFERITE

Era undeva o buturugă veche, şi pe buturugă o căsuţă.

Iar în căsuţă locuiau Musculiţa, Broscuţa, Ariciul şi Cocoşelul-creastă de aur.

Odată, au plecat cu toţii în pădure după flori şi ciuperci, după lemne şi fructe.

Au mers ei prin pădure cît au mers şi au dat într-o poiană. Acolo: o căruţă goală. Goală-goală, dar şi neobişnuită — toate roţile sînt diferite: o roată este foarte mică, alta — ceva mai mărişoară, a treia — de mărime mijlocie, iar a patra — o roată cît toate zilele.

Se vede treabă că demult stă căruţa acolo, de vreme ce cresc ciupercile sub ea.

Stau locului Musculiţa, Broscuţa, Ariciul şi Cocoşelul, privesc şi se minunează. Dar iată că dintr-un tufiş sare un Iepure şi rîde.

— A ta este căruţa? — îl întreabă pe Iepure.

— Nu, este căruţa Ursului. El a lucrat ce-a lucrat la ea, dar n-a terminat-o şi a lăsat-o. Şi de-atunci stă aici.

— Haideţi să luăm căruţa acasă la noi, — a zis Ariciul. În gospodărie prinde bine.

— Hai! — au răspuns ceilalţi.

Au început să împingă căruţa, dar chip s-o urneşti din loc: roţile sînt de mărimi diferite.

Au împins, au tot împins, degeaba! Căruţa ba se răsucea la dreapta, ba se lăsa la stînga.

Iar drumul este prost — cînd gropi, cînd muşuroaie.

Iepurele rîdea în hohote, se prăpădea de rîs:

— Cui să-i facă trebuinţă o asemenea căruţă care nu-i bună de nimic!?

Au obosit cu toţii, dar nici s-o lase nu se-ndură — în gospodărie prinde ea bine la ceva.

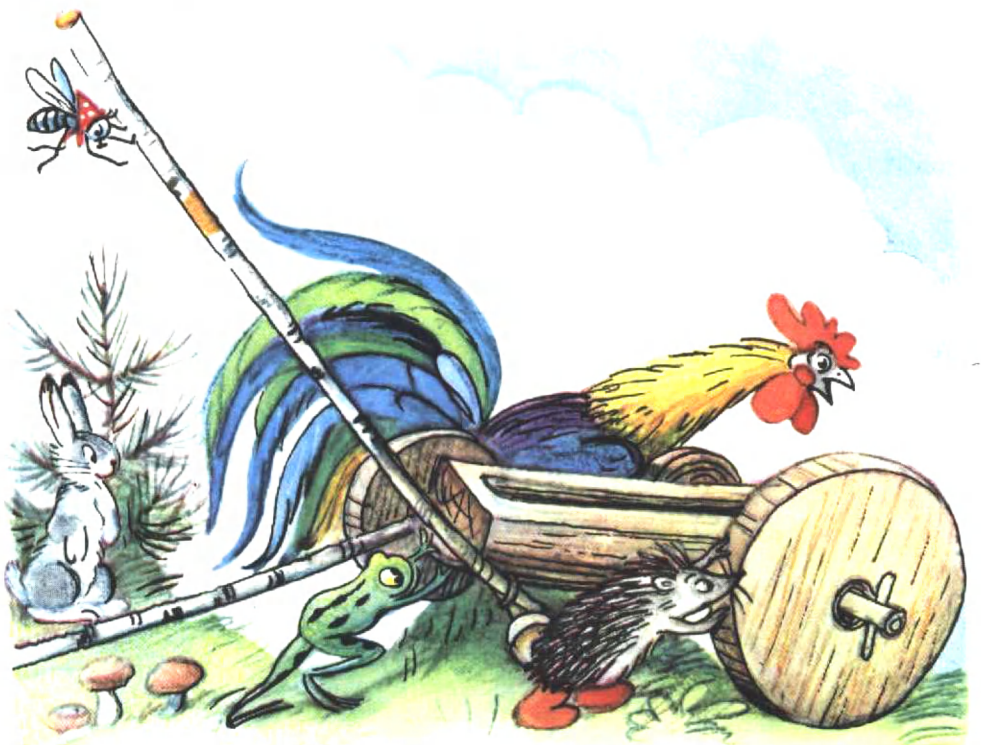

Tot Ariciul a descoperit soluţia:

— Hai să luăm fiecare cîte o roată.

— Hai!

Au scos roţile şi le-au dus de-a dura pînă acasă: Musculiţa — rotiţa cea mică, Ariciul — pe cea mai mărişoară, Broscuţa — pe cea mijlocie . . .

Iar Cocoşul, cocoţat pe roata cea mai mare, o rostogoleşte cu picioarele, bate din aripi şi strigă:

— Cu — cu — ri — gu — u!

Iepuraşul rîde:

— Ce ciudaţi sînt, să ducă acasă roţi diferite!

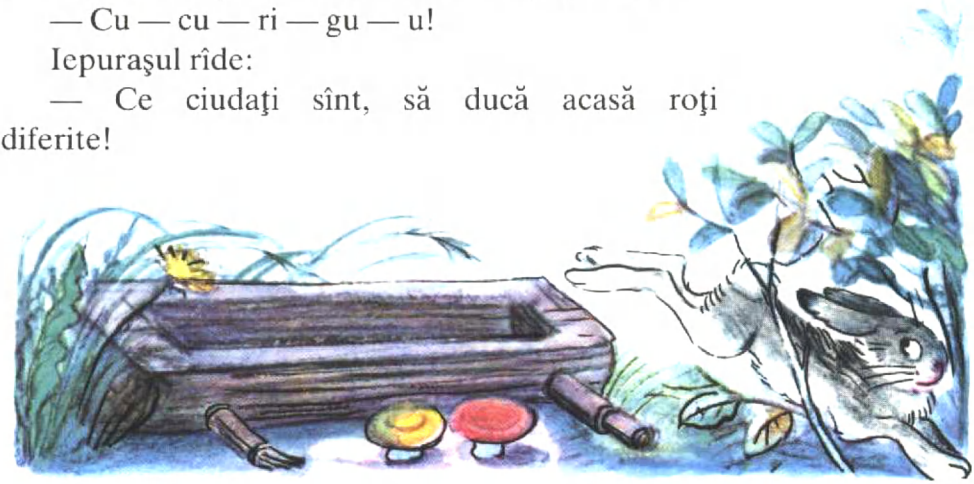

În vremea asta, Musculiţa, Ariciul, Broscuţa şi Cocoşelul au ajuns cu roţile acasă şi se chibzuiesc ce să facă cu ele.

— Eu ştiu ce să fac! — a spus Musculiţa şi luînd rotiţa cea mai mică a făcut din ea o furcă de tors.

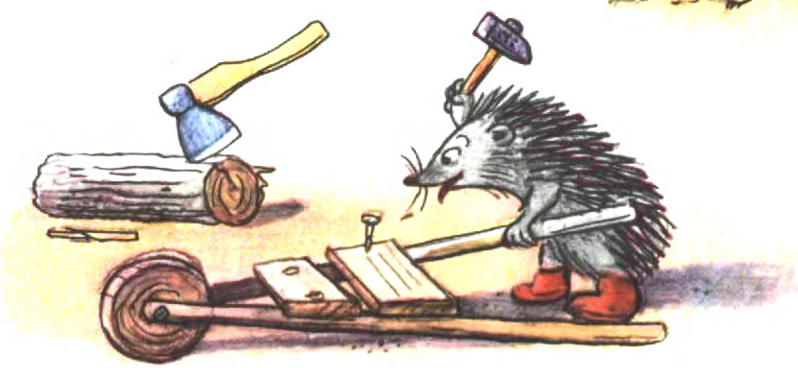

Şi Ariciul s-a dumirit: din două beţe, prinse cu meşteşug la roata lui, a ieşit o roabă.

— Şi eu m-am gîndit la ceva — a spus Broscuţa; a meşterit ce-a meşterit şi iată o roată, ceva mai mare, la fîntînă. Acum este mai uşor de scos apa.

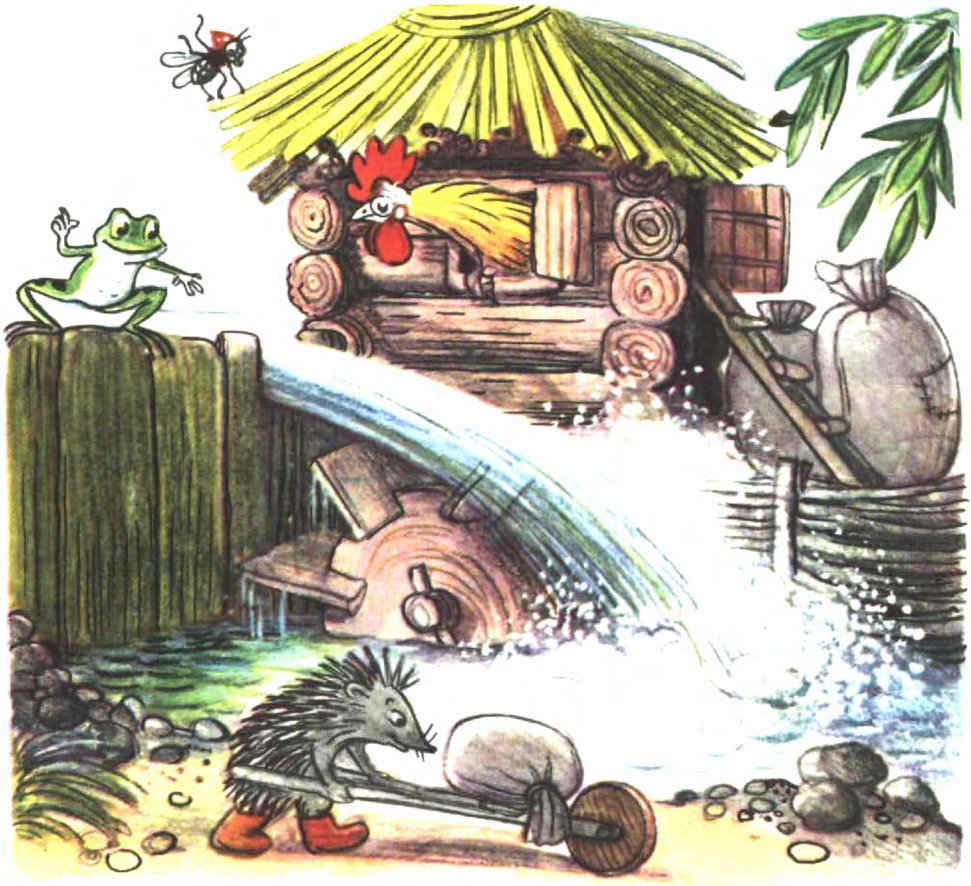

Iar Cocoşelul a coborît roata mare în rîu, a meşterit pietrele şi a construit o moară.

Toate roţile au prins bine la ceva în gospodărie: Musculiţa toarce lînă, Broscuţa cară apă de la fîntînă şi udă grădina de zarzavat, Ariciul aduce cu roaba, din pădure, ciuperci şi fructe, cară lemne.

Iar Cocoşelul macină făina.

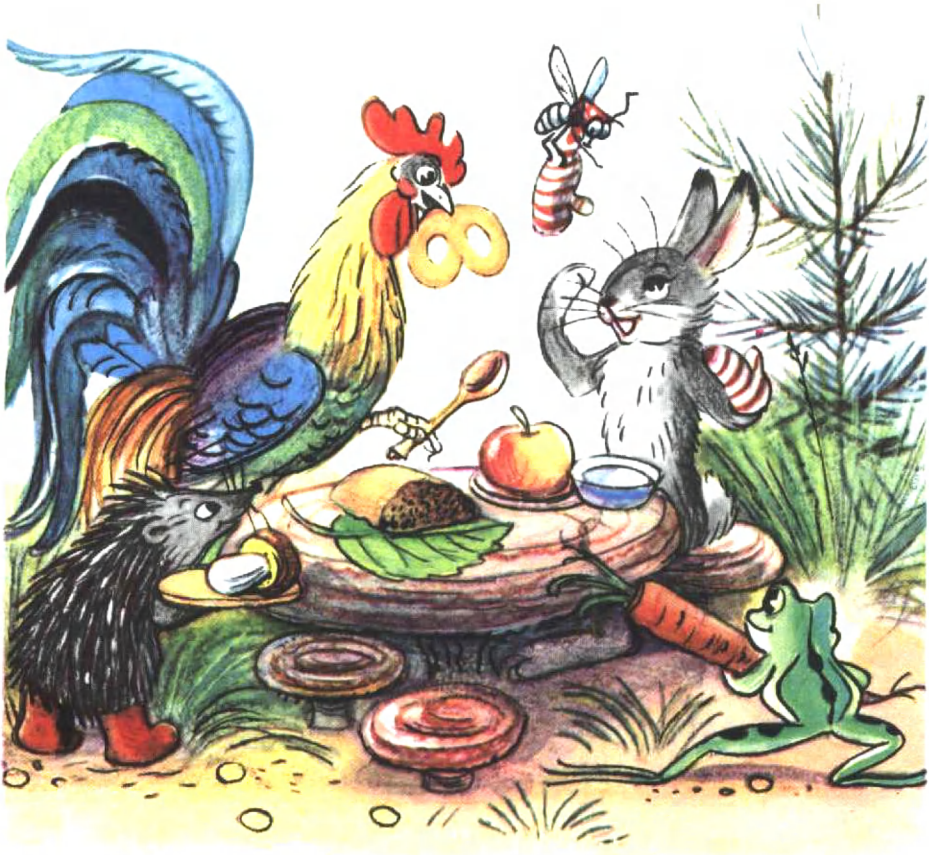

Odată a trecut pe la ei Iepuraşul, să-i întrebe de sănătate.
L-au primit ca pe un oaspete drag:
Musculiţa i-a împletit mănuşi,
Broscuţa l-a ospătat cu morcovi din grădină,
Ariciul — cu ciuperci şi fructe,
Iar Cocoşelul — cu plăcinte şi brînzoaice.

Iepuraşul s-a ruşinat:

— Iertaţi-mă — le spuse el. Am rîs de voi, dar acum înţeleg că în mîini pricepute şi roţile diferite devin folositoare.

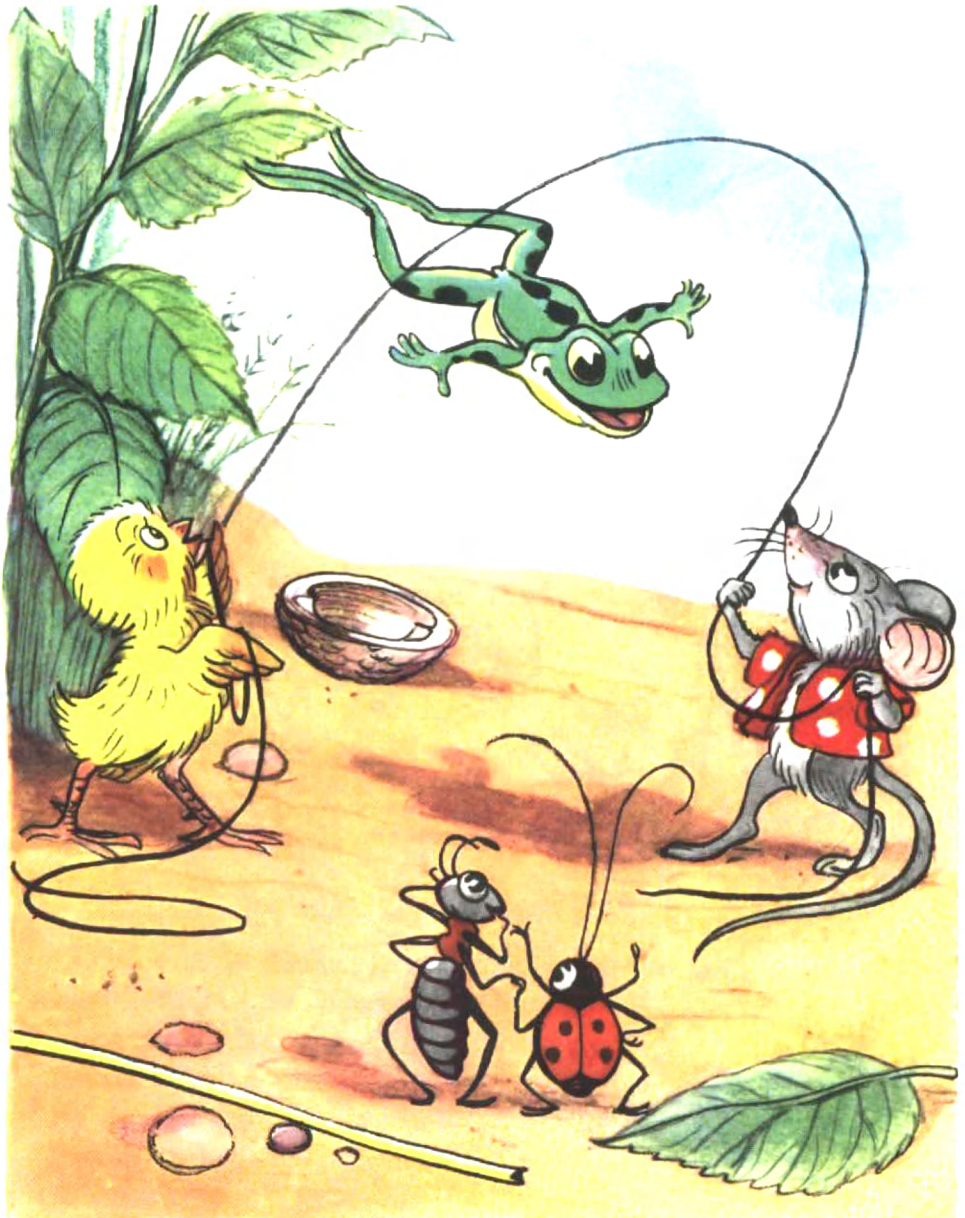

CORĂBIOARA

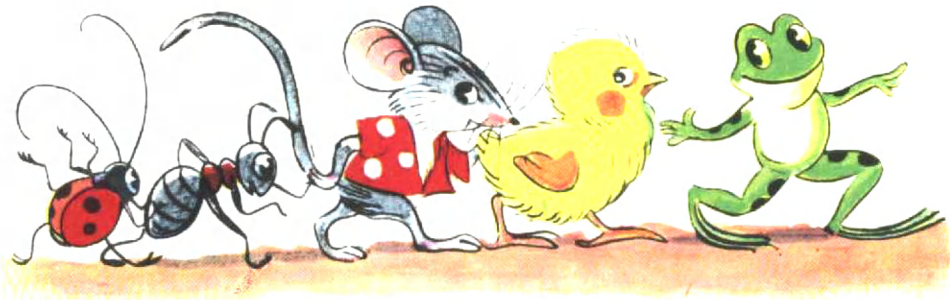

Broscuţa, Puiul de găină, Şoricelul, Furnicuţa şi Buburuza au plecat la plimbare.

Au ajuns la rîu.

— Haideţi să ne scăldăm! — a zis Broscuţa şi s-a aruncat în apă.

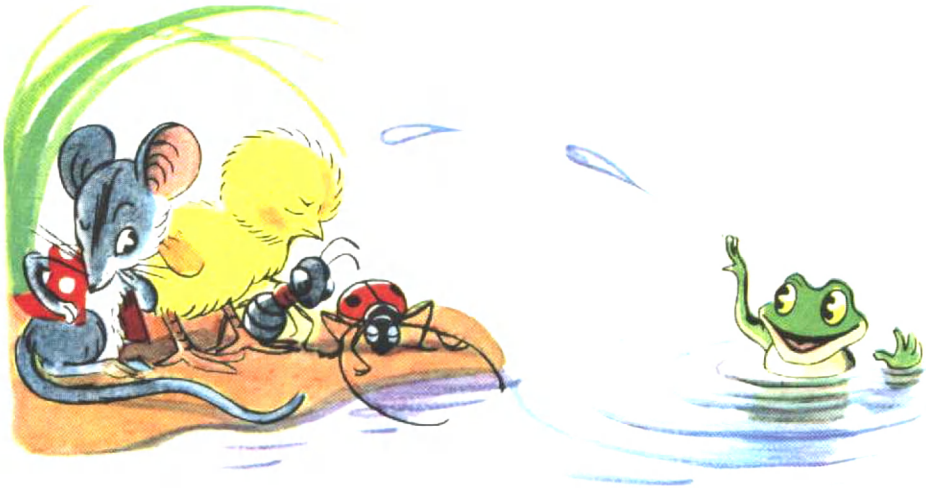

— Noi nu ştim să înotăm — au răspuns Puiul, Şoricelul, Furnicuţa şi Buburuza.

— Oac — oac — oac! Oac — oac — oac! — a izbucnit în rîs Broscuţa. La ce vă pricepeţi voi?! Şi s-a pus pe un rîs de mai să-i dea lacrimile.

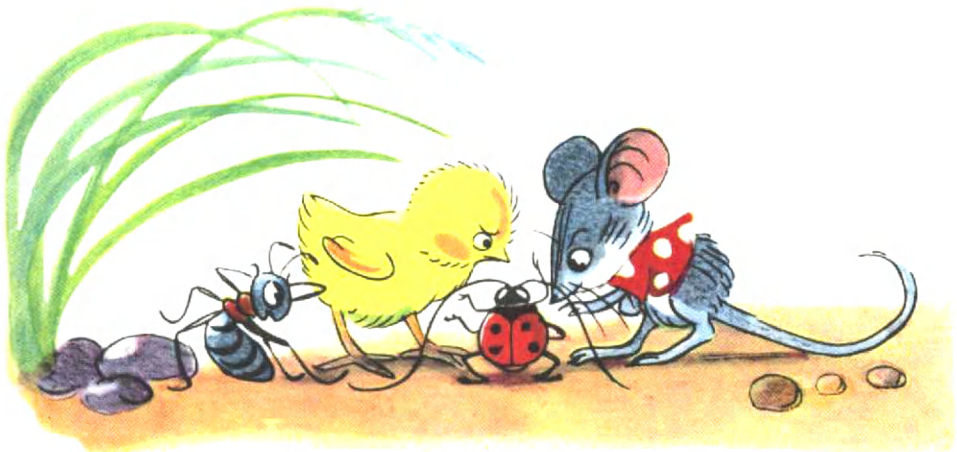

Puiul, Şoricelul, Furnicuţa şi Buburuza s-au supărat şi s-au aşezat să chibzuiască. S-au gîndit ce s-au gîndit şi au găsit o soluţie.

Puiul a adus o frunză.

Şoricelul — o coajă de nucă.

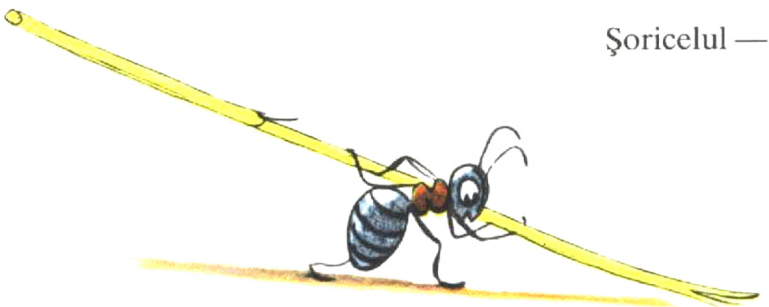

Furnicuţa a adus un paĭ.

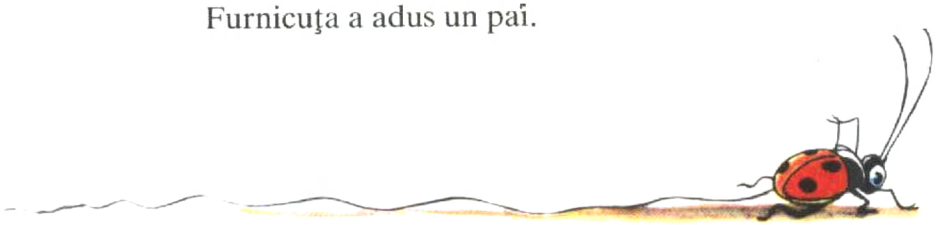

Iar Buburuza — un fir de aţă.

Şi s-au pus pe treabă: au înfipt paiul în coaja de nucă, cu aţa au legat de el frunza — şi gata corăbioara!

Au împins apoi corăbioara pe apă, s-au urcat în ea şi — la drum!

Broscuţa a scos capul din apă, să mai rîdă puţin de ei, dar corăbioara plutea de-acum departe, în larg . . . Nici gînd s-o mai ajungă!

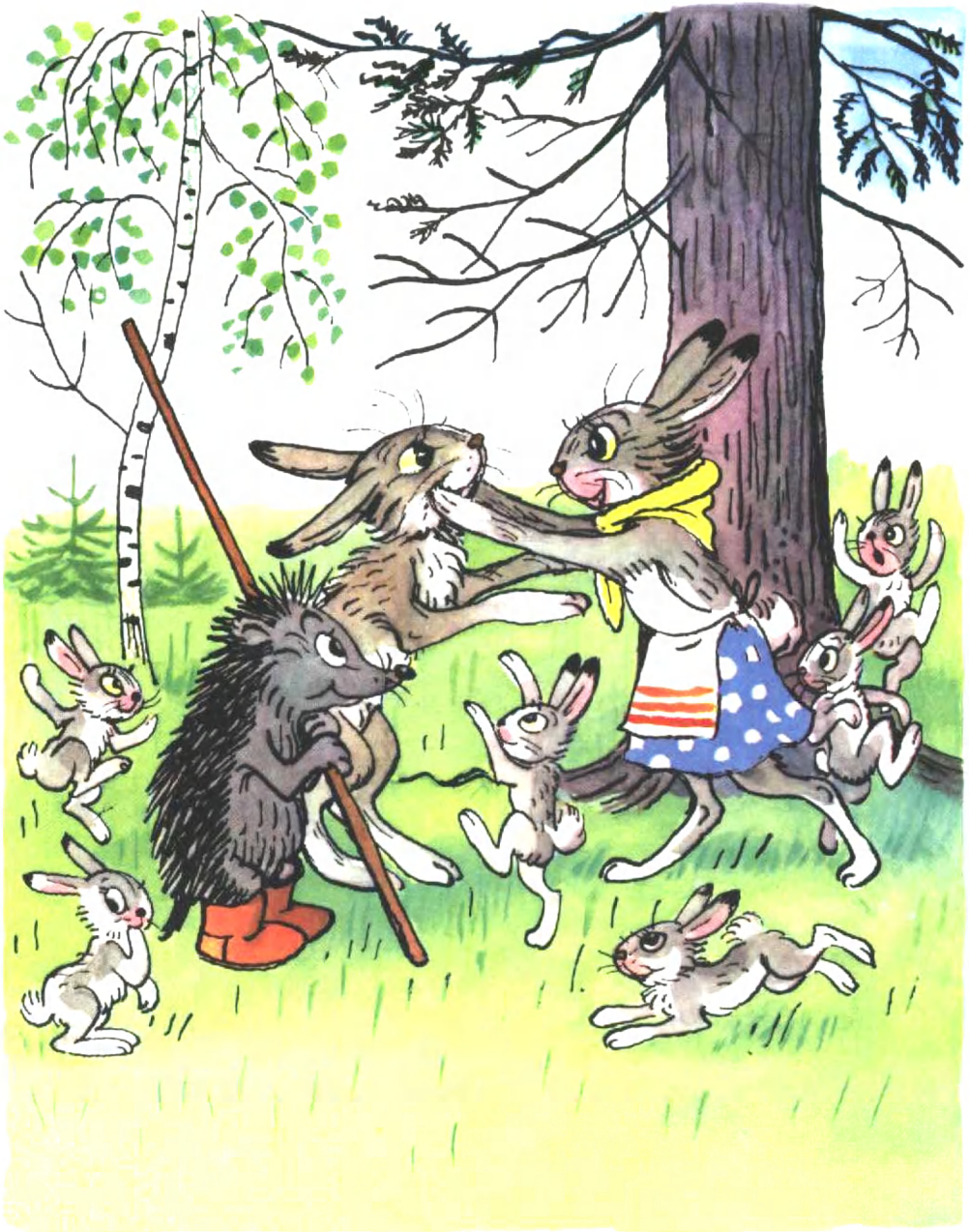

BEȚIȘORUL năzdrăvan

Ariciul mergea spre casă. Pe drum, l-a ajuns din urmă Iepurele, şi au pornit împreună. În doi drumul este de două ori mai scurt.

Pînă acasă drumul fiind lung merg şi discută.

Deodată, de-a curmezişul drumului, — un beţişor.

Luat cu vorba, Iepurele nu-l văzuse şi se împiedică de el, mai să cadă.

— Ah, tu! . . . — s-a supărat Iepurele şi a lovit beţişorul cu piciorul, aruncîndu-l cît colo.

Dar Ariciul a ridicat beţişorul, l-a pus pe umăr şi a alergat să-l ajungă din urmă pe Iepure.

Văzînd la Arici beţişorul, Iepurele s-a mirat:

— Ăsta nu-i un beţişor oarecare — a explicat Ariciul. Este un beţişor — năzdrăvan.

Iepurele n-a zis nimic, doar a forăit înciudat.

Au mers mai departe pînă ce-au ajuns la un rîuleţ.

Dintr-un salt Iepurele a sărit pe malul celălalt şi a început să strige:

— Hei, Cap Ţepos, aruncă betişorul, n-ai cum să ajungi cu el aici!

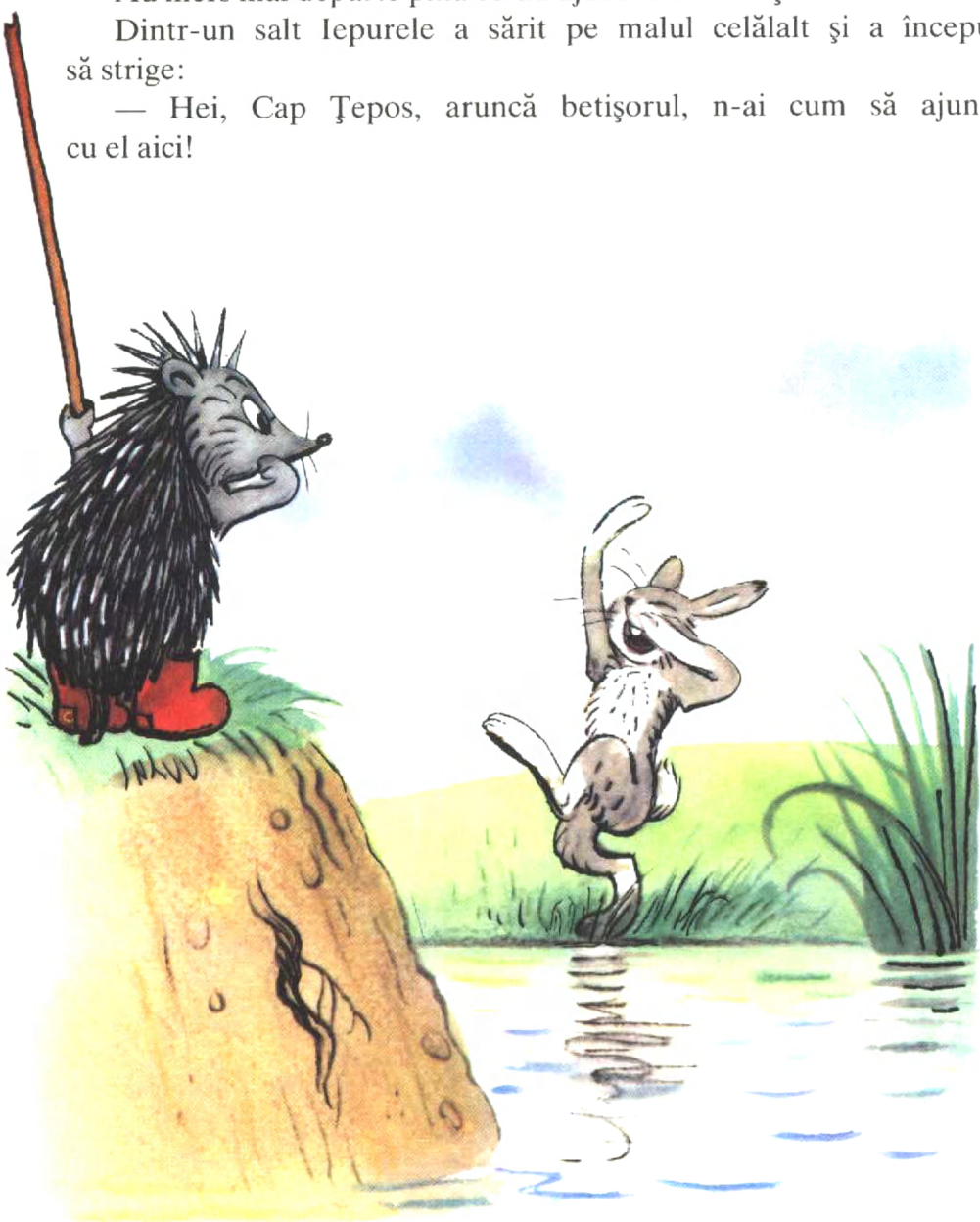

Ariciul n-a zis nimic, s-a dat puţin înapoi, şi-a luat avînt, a înfipt din fugă beţişorul în mijlocul rîuleţului şi dintr-un salt — iată-l pe celălalt mal, alături de Iepure, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

De mirare, Iepurele a rămas cu gura căscată:

— Bravo ţie, deci ştii să sari!

— Eu nu ştiu nicidecum să sar — a spus Ariciul, — m-a ajutat beţişorul cel năzdrăvan — peste toate — săritor.

Au pornit mai departe. N-au mers mult şi s-au trezit la o mlaştină.

Iepurele sare din muşuroi în muşuroi. Ariciul merge în spate şi cu beţişorul încearcă drumul.

— Hei, Cap Ţepos, ce te tot tîrăşti acolo? Probabil, beţişorul tău . . .

Dar n-a apucat Iepurele să termine ce-avea de spus, că a alunecat de pe un muşuroi şi s-a dus în smîrc, pînă la urechi. Acum-acum va începe să-înghită apă şi se va îneca.

Ariciul s-a cățărat pe muşuroi, cît mai aproape de Iepure, şi-i strigă:

— Ţine-te de beţişor! Cît poţi de tare!

Iepurele s-a prins de beţişor. Ariciul s-a încordat din toate puterile şi l-a tras din mlaştină pe prietenul său.

Cînd au ajuns pe loc uscat, Iepurele îi zice Ariciului:

— Îţi mulţumesc, Ariciule, că m-ai salvat!

— Asta-i bună! Nu eu, ci beţişorul cel năzdrăvan — din necaz bun salvator.

Au mers mai departe şi, chiar la marginea unei păduri mari, întunecate, au văzut jos, pe pământ, un Puişor. Căzuse din cuib şi ţipa jalnic, iar părinţii săi se roteau în zbor, pe deasupra lui, neştiind ce să facă.

— Ajutor, ajutor! — ciripeau ei.

Cuibul era foarte sus — greu să ajungi la el. Nici Ariciul, nici Iepurele nu ştiu să se cațere în copac. Dar o mînă de ajutor trebuie să dea.

S-a gîndit din nou Ariciul cu folos.

— Stai în picioare lîngă copac, cu faţa spre el — a poruncit el Iepurelui.

Iepurele a făcut precum i s-a spus. Acriciul a aşezat Puişorul pe capătul beţişorului, s-a urcat pe umerii Iepurelui, a ridicat cît a putut de jos beţişorul, ajungînd chiar aproape de cuib.

Puişorul a mai ciripit odată şi a sărit drept în cuib.

Ce s-au mai bucurat tatăl şi mama lui! Zburau în jurul Iepurelui şi Ariciului, ciripind:

— Mulţumim, mulţumim, mulţumim!

Iepurele îi spuse Ariciului.

— Bravo, Ariciule! Bine gîndit!

— Asta-i bună! Nu eu, ci beţişorul cel năzdrăvan — în sus — ridicător.

Au intrat în pădure. Cu cît înaintează, cu atît pădurea este mai deasă, mai întunecoasă. Iepuraşului i se face frică. Dar Ariciul nu se lasă: merge înainte şi cu beţişorul dă crengile la o parte.

Dar deodată, de după un copac, le sare în faţă un lup, le închide calea şi mîrîie:

— Stai!

Iepurele şi Ariciul s-au oprit.

Lupul îşi linge botul, clănţăne din dinţi şi zice:

— Cu tine, Ariciule, n-am nici o treabă, eşti ţepos, dar pe tine, Urechiatule, am să te înfulec cu blană cu tot!

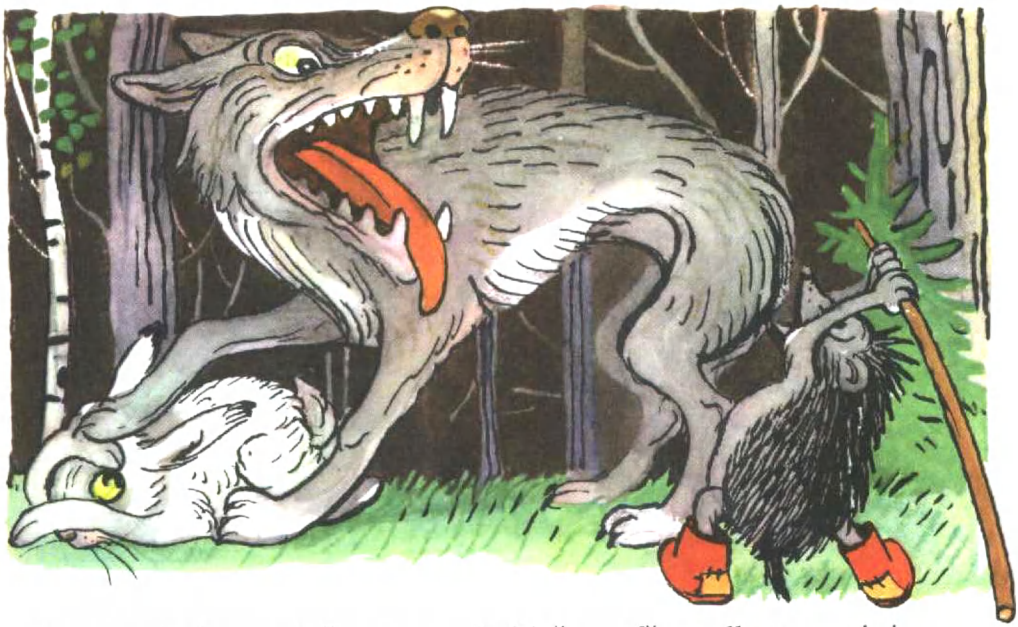

Iepuraşul a început să tremure de frică, s-a făcut alb ca varul şi nu se mai poate clinti din loc, de parcă picioarele i-ar fi înfipte în pământ. A închis ochii — acum o să-l înfulece lupul.

Numai Ariciul nu s-a pierdut cu firea: a apucat zdravăn beţişorul şi din toate puterile l-a ars pe lup pe spinare.

Lupul a urlat de durere, a făcut un salt înapoi, şi, pe-aci ţi-e drumul . . .

Fugea de-i sfîrîiau călcîiele, fără să se uite în urma sa.

— Îţi mulţumesc, Ariciule, m-ai salvat şi din gura Lupului!

— Nu eu, ci beţişorul cel năzdrăvan — ce-loveşte — în — duşman, a răspuns Ariciul.

Şi au pornit mai departe. Au trecut prin pădure şi au ieşit la drum deschis. Dar drumul este greu, tot în urcuş.

Ariciul înaintează, sprijinindu-se în beţişor, dar bietul Iepure a rămas în urmă, mai să se prăbuşească de oboseală.

Pînă acasă nu mai este mult, dar Iepurele nu mai poate să meargă.

— Nu-i nimic — a zis Ariciul, — ţine-te de beţişorul meu.

S-a prins Iepurele de beţişor, iar Ariciul îl trage după el.

Şi Iepurelui i s-a părut că-i este parcă mai uşor să meargă.

— Uite — zice el Ariciului — beţişorul — tău-năzdrăvan m-a ajutat şi de astă dată.

Aşa l-a dus Ariciul pe Iepure pînă acasă, unde de multă vreme îl aşteaptă Iepuroaica şi Iepuraşii..

Se bucură cu toţii de revedere, iar Iepurele îi spune Ariciului:

— Ehei, dacă n-ar fi fost beţişorul tău fermecat, n-aş mai fi ajuns să-mi văd casa.

Rîde Ariciul şi îi răspunde:

— Îţi dăruiesc ţie acest beţişor, poate că ţi-o mai fi de folos.

Iepurele însă s-a împotrivit:

— Dar ce-o să faci tu fără beţişorul-ăsta-fermecat?

— Nici o grijă — a răspuns Ariciul, — oricînd se poate găsi un beţişor, dar năzdrăvănia lui — şi a făcut semn spre frunte, — dar năzdrăvănia lui uite unde este!

Acum Iepurele a înţeles totul:

— Adevărat ai grăit: important nu este beţişorul, ci mintea luminată şi sufletul bun!

MĂRUL

Era toamna tîrziu. Copacii se goliseră demult de frunze şi numai în vîrful unui măr sălbatic mai atîrna un măr, un singur măr.

Tocmai în timpul ăsta, Iepurele, care alerga prin pădure, a văzut mărul.

Dar cum să-l ia de acolo? Mărul este sus, nu poate să sară pînă la el!

— Crra-crra!

Se uită Iepurele — într-un brad stă o Cioară şi rîde.

— Ei, Cioaro! — a strigat Iepurele. Rupe-mi mărul ăsta!

Cioara a zburat din brad şi a rupt mărul. Numai că n-a reuşit să-l ţină în cioc, şi mărul a căzut.

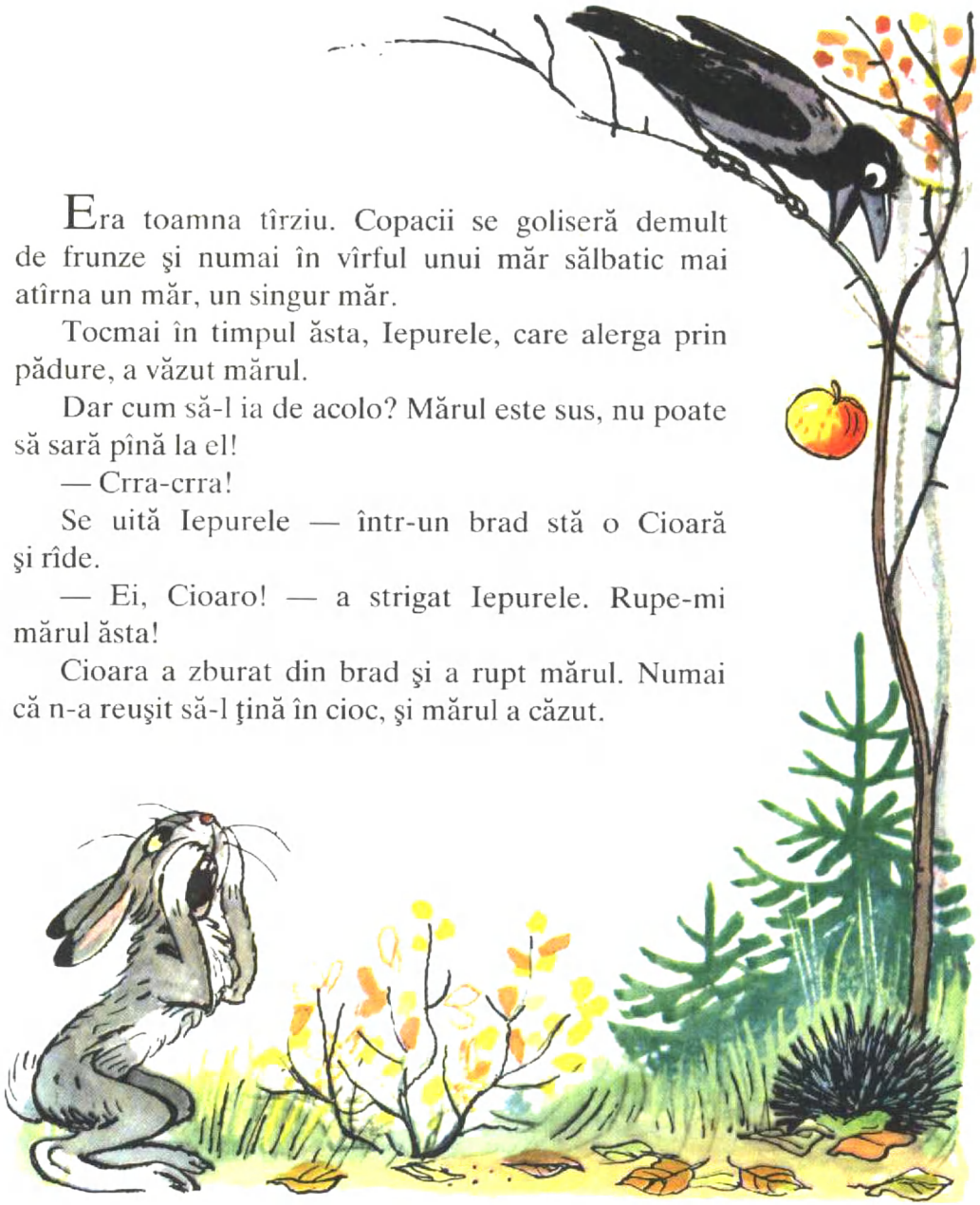

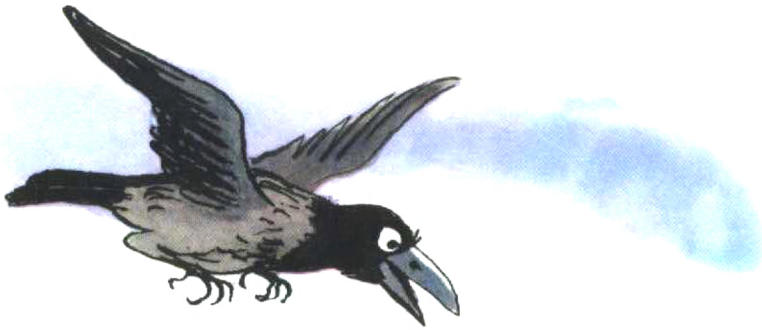

— Îţi mulţumesc, Cioaro! — a strigat Iepurele şi a dat să ridice mărul de jos, dar acesta, de parcă ar fi fost viu, a început deodată să sîsîie . . . şi a luat-o la fugă.

Ce-o fi asta?

Iepurele s-a speriat dar apoi a înţeles: mărul căzuse chiar pe un Arici, care, făcut ghem, dormea sub pom.

Ariciul, buimac de somn, a sărit în sus şi s-a pus pe fugă, cu mărul înfipt în ţepii lui.

— Stai, stai! — strigă Iepurele. Unde fugi cu mărul meu?

Ariciul se opreşte şi zice:

— Ăsta-i mărul meu. A căzut, iar eu l-am prins.

Iepurele s-a repezit la Arici:

— Să-mi dai chiar acum mărul! Eu l-am găsit!

S-a apropiat în zbor Cioara.

— Degeaba vă certaţi — zice, — ăsta este mărul meu, eu l-am rupt din pom.

Nu se pot înţelege în nici un chip, fiecare strigă:

— Este mărul meu!

Ţipete, mare gălăgie în toată pădurea.

Şi harţa începe: Cioara îl loveşte pe Arici cu ciocul în nas, Ariciul îl înţeapă pe Iepure cu ţepii, iar Iepurele o loveşte pe Cioară cu laba . . .

Dar iată că apare Ursul care mormăie supărat:

— Ce s-a întîmplat? Ce-i cu gălăgia asta?

Toţi se reped spre el:

— Tu, Moş Martine, eşti cel mai mare şi mai inteligent în pădure. Fă-ne judecată dreaptă. Cui vei crede de cuviinţă că i se cuvine mărul, al lui să fie.

Şi i-au povestit Ursului toate cîte s-au petrecut.

A chibzuit Ursul ce-a chibzuit, s-a scărpinat după ureche şi a întrebat:

— Cine a descoperit mărul?

— Eu! — a spus Iepurele.

— Dar cine l-a rupt din pom?

— Fireşte că eu! — a cîrîit Cioara.

— Bun! Şi cine l-a prins?

— Eu l-am prins! — a chiţăit Ariciul.

— Iată ce este, — a fost de părere Ursul, — voi toţi aveţi dreptate, şi de aceea fiecare din voi are dreptul să primească mărul . . .

— Da, dar nu-i decît un singur măr! — au sărit cu gura Ariciul, Iepurele şi Cioara.

— Împărţiţi mărul în părţi egale şi fiecare să ia cîte o bucăţică.

Toţi au izbucnit într-un glas:

— Cum de nu ne-a venit ideea asta mai înainte?!

Ariciul a luat mărul şi l-a împărţit în patru părţi.

O bucăţică a dat-o Iepurelui:

— Asta ţie, Iepure, pentru că tu ai văzut primul mărul.

A doua bucăţică a dat-o Ciorii:

— Asta ţie, Cioaro, fiindcă tu ai rupt mărul din pom.

A treia bucăţică Ariciul şi-a pus-o deoparte pentru sine:

— Asta mie, întrucît eu am prins mărul.

Pe cea de-a patra bucăţică Ariciul i-a pus-o Ursului în labă:

— Iar asta ţie, Moş Martine . . .

— Dar de ce mie? — s-a mirat Ursul.

— Tocmai pentru că tu ne-ai împăcat şi ne-ai învăţat să gîndim!

Şi fiecare şi-a mîncat bucăţica sa de măr şi toţi au rămas mulţumiţi că Ursul a făcut o judecată dreaptă şi nu a nedreptăţit pe nimeni.

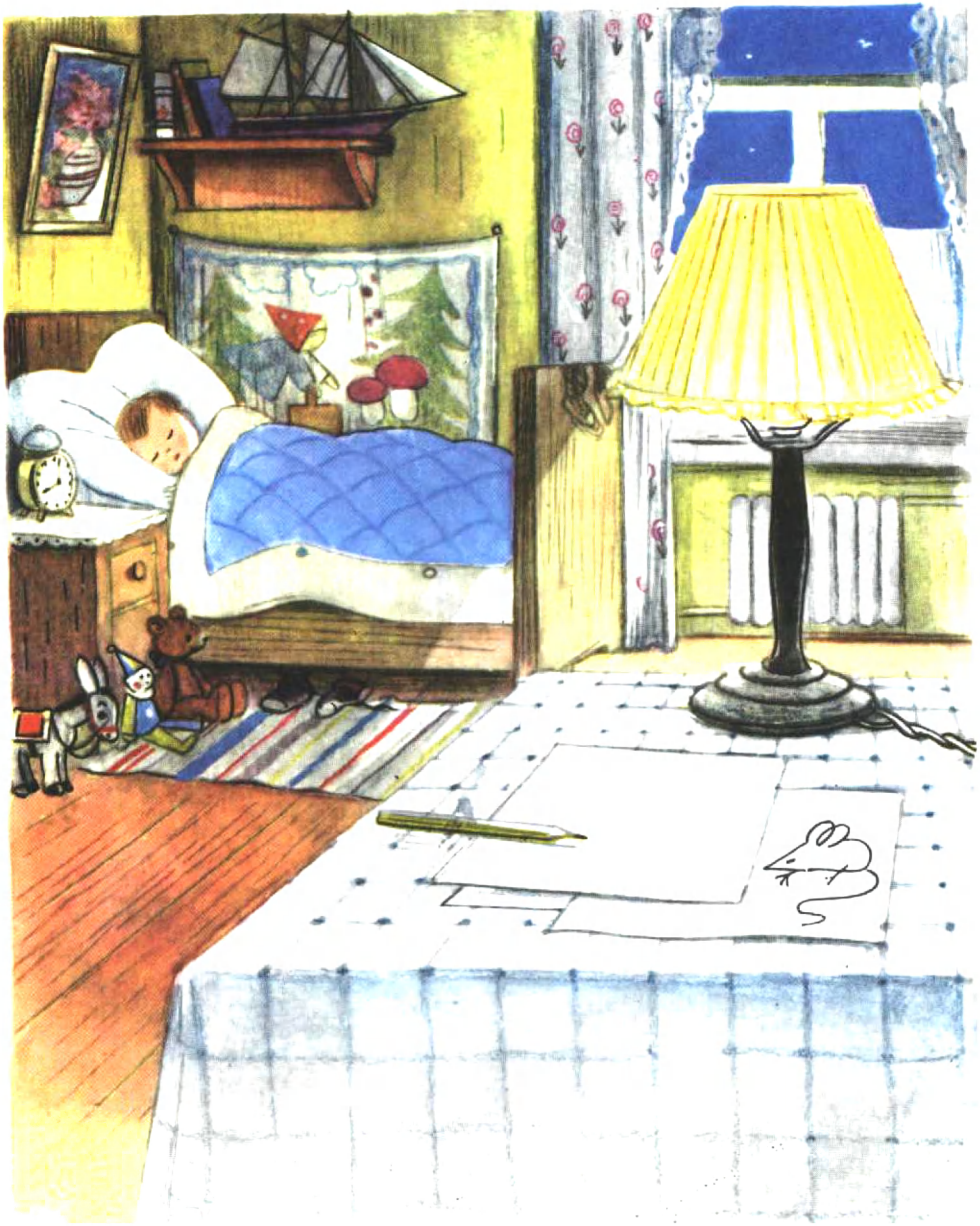

ŞORICELUL și Creionul

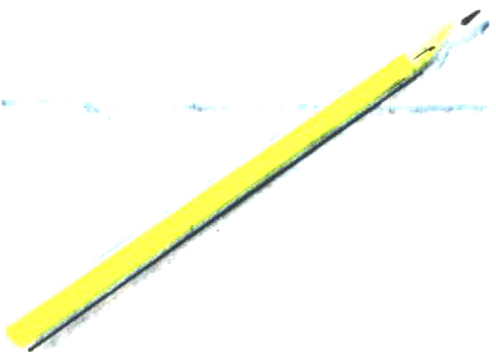

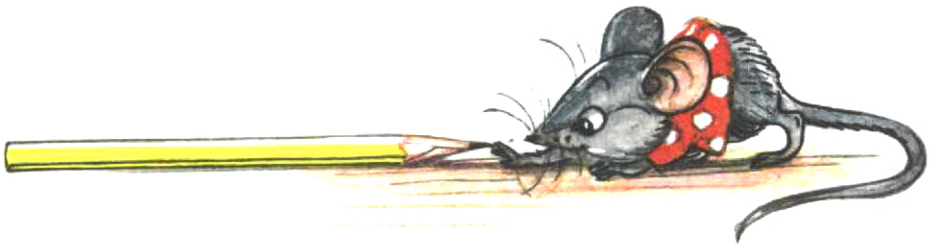

Pe masa lui Sănducu se afla un creion.

Odată, cînd Sănducu dormea, pe masă s-a urcat un Şoricel. A văzut creionul, l-a înhăţat şi l-a tîrît în vizuina sa.

— Dă-mi drumul, te rog, — s-a rugat Creionul. Ce nevoie ai de mine? Sînt de lemn şi nu mă poţi mînca.

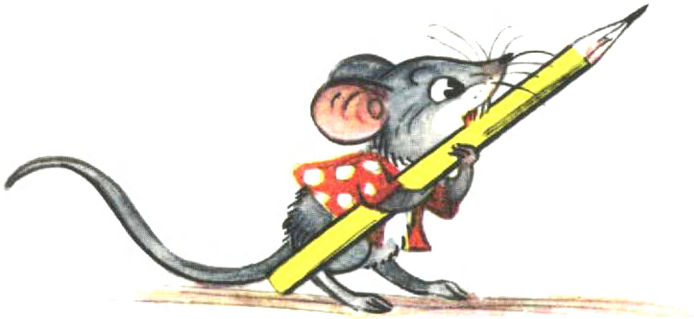

— Am să te rod! — a zis Şoricelul. Mă mănîncă dinţii şi trebuie să rod tot timpul ceva. Uite aşa! — Şi Şoricelul l-a muşcat dureros pe Creion.

— Au-u, — a ţipat Creionul. Dacă-i aşa, lasă-mă să mai desenez pentru cea din urmă oară ceva, apoi faci ce vrei cu mine.

— Fie! — s-a învoit Şoricelul — desenează! Dar apoi, oricum, am să te rod bucăţele, bucăţele.

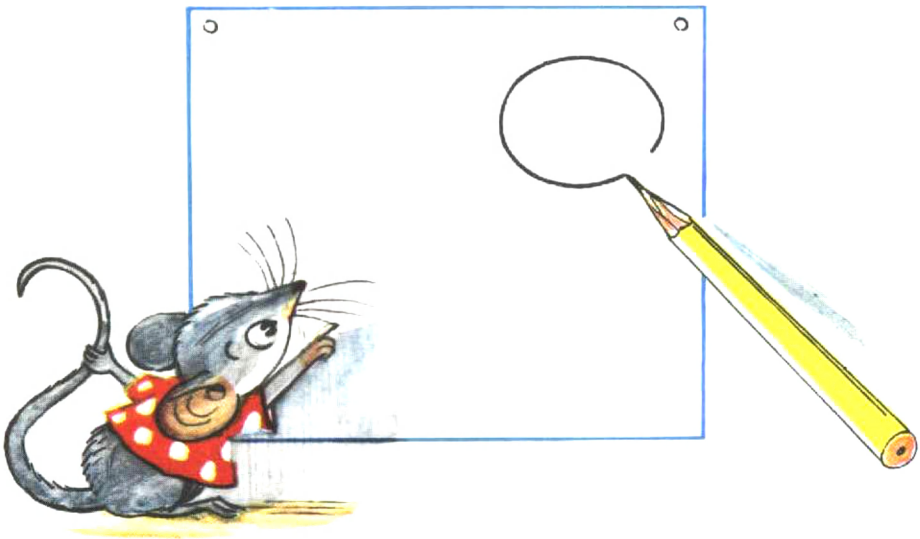

A oftat adînc Creionul şi a desenat un cerc.
— Asta-i brînză? — a întrebat Şoricelul.

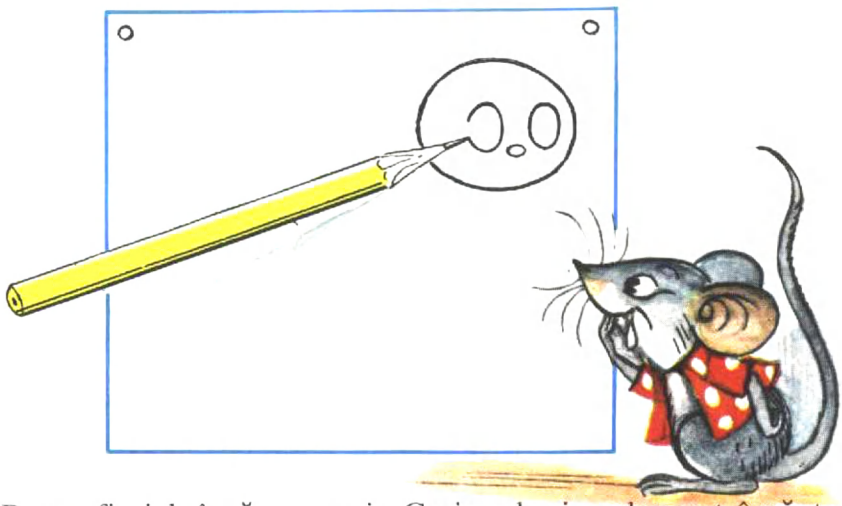

— Poate fi şi brînză — a zis Creionul, şi a desenat încă trei cerculeţe mai mici.

— Da, sigur că-i brînză, iar astea sînt găurile din ea — şi-a dat cu părerea Şoricelul.

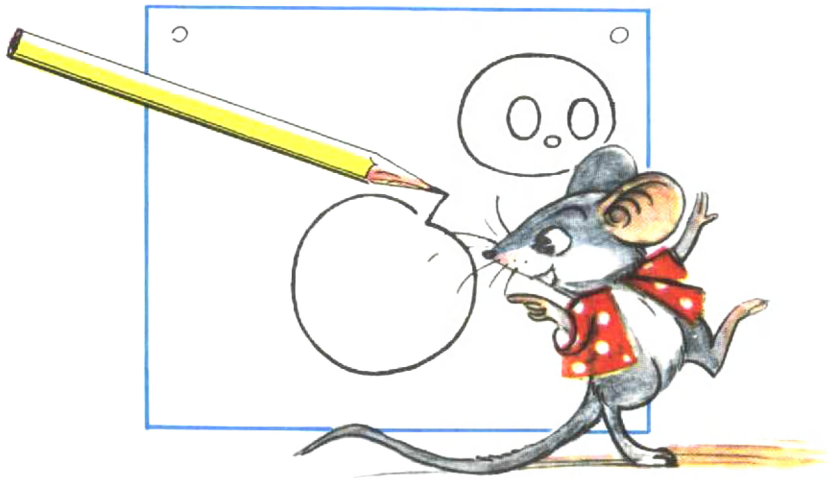

— Pot fi şi găuri — a zis Creionul, şi a mai desenat încă un cerc mare.

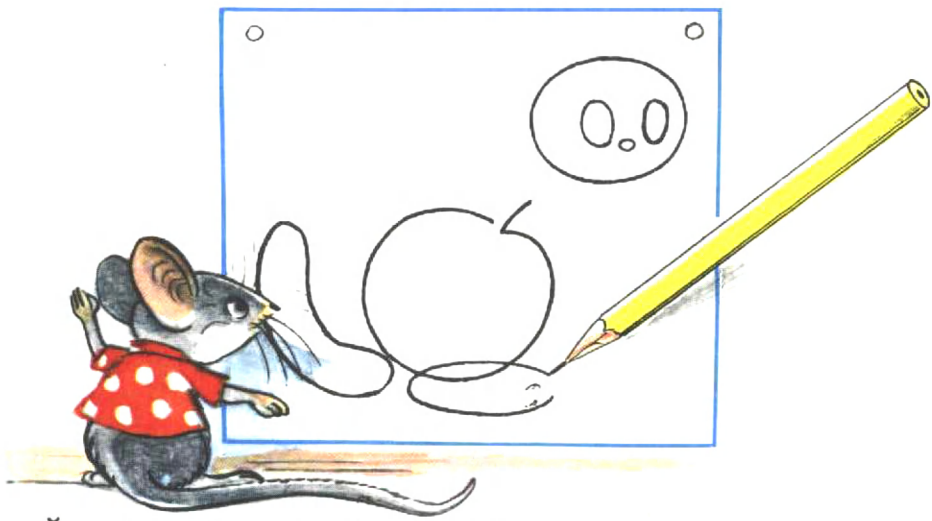

— Ăsta-i un măr! — a strigat Şoricelul.

— Poate fi şi un măr — a răspuns Creionul, şi a mai desenat cîteva cerculeţe, uite aşa: alungite.

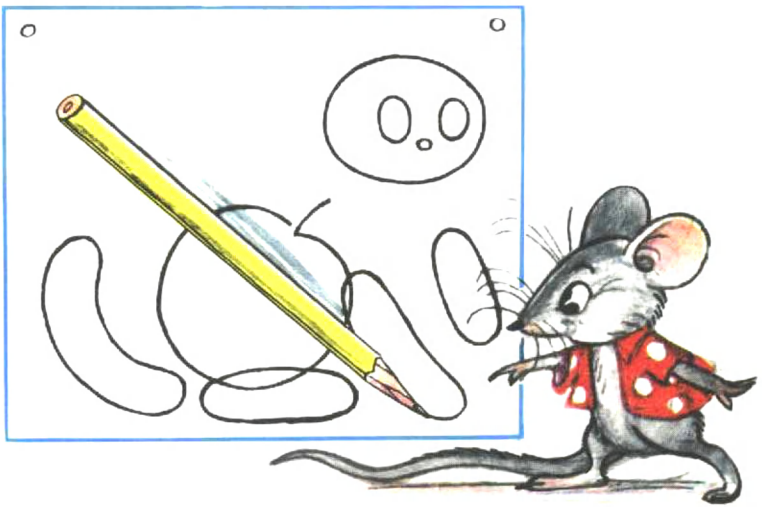

— Ştiu, ăştia sînt cîrnăciori! — a început să chiţăie Şoricelul, lingîndu-se pe bot. Hai, isprăveşte mai repede, mă mănîncă îngrozitor dinţii.

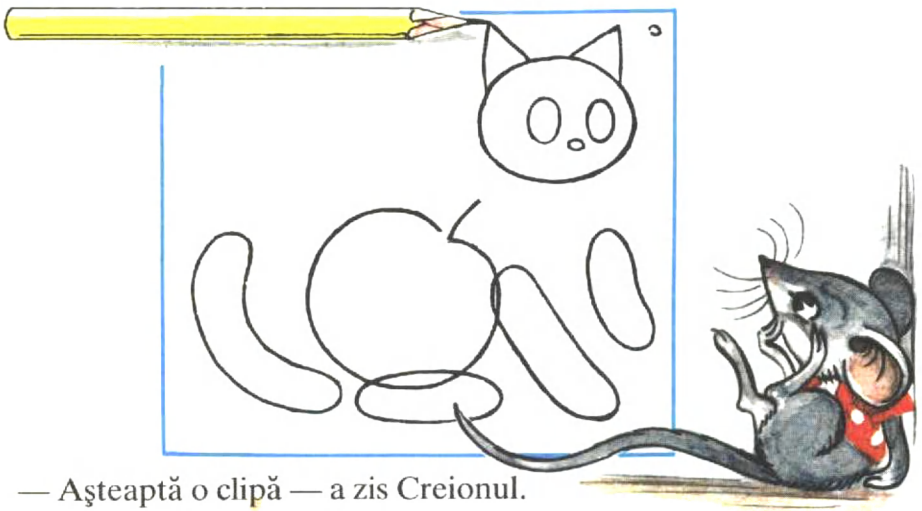

— Aşteaptă o clipă — a zis Creionul.

Şi, cînd a început să deseneze aceste unghiuri, Şoricelul a început să ţipe:

— Asta seamănă cu o pi . . . Stai! Nu mai desena!

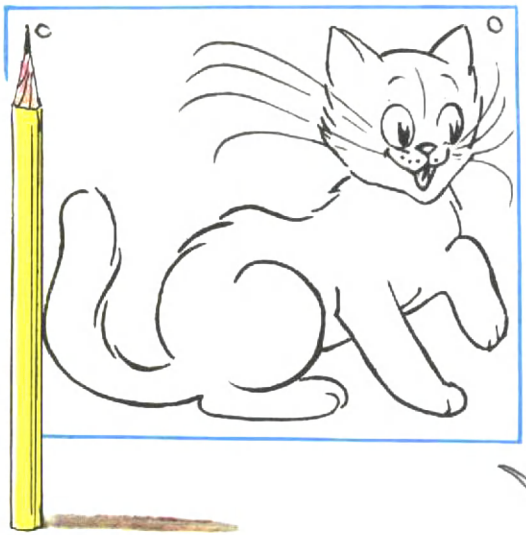

Dar Creionul desenase deja mustăţile lungi . . .

— Dar asta-i o adevărată pisică! — a chiţăit Şoricelul înspăimîntat. Ajutor! — şi s-a năpustit în vizuina sa.

De atunci, Şoricelul n-a mai scos capul de acolo.

Iar Creionul lui Sănducu mai trăieşte şi astăzi, numai că a rămas mic, mic de tot.

Încercaţi să desenaţi şi voi, copii, cu creionul vostru o pisică — spaima şoriceilor.

COCOŞUL
şi
CULORILE

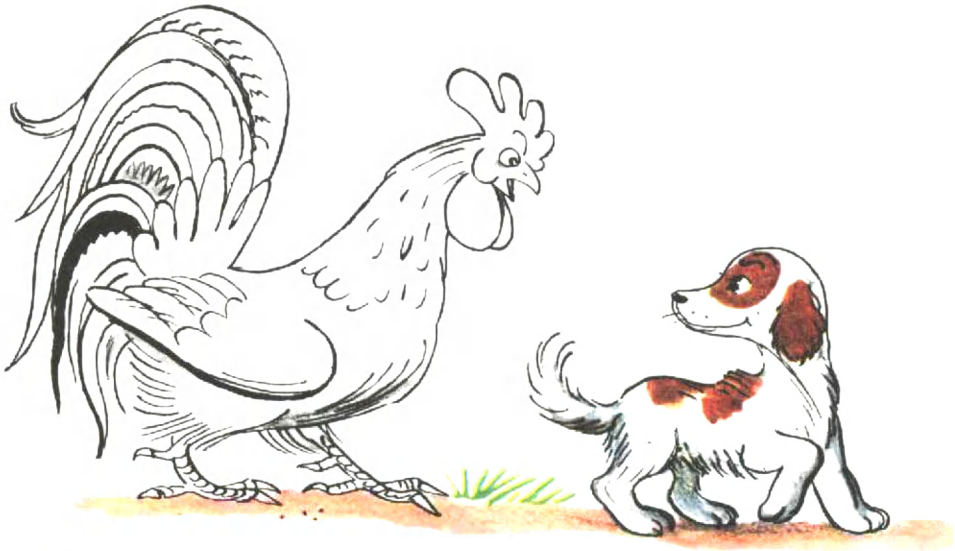

Sănducu a desenat un Cocoş, dar a uitat să-l coloreze. A plecat Cocoşul la plimbare.

— De ce umbli aşa necolorat? — s-a mirat Cîinele.

Cocoşul şi-a luat seama în oglinda apei. Şi a văzut că, într-adevăr, Cîinele avea dreptate.

— Nu te necăji — i-a spus Cîinele, — du-te la culori; ele te vor ajuta.

Cocoşul ajunge la Culori şi le roagă:
— Culorilor, Culorilor, ajutaţi-mă!

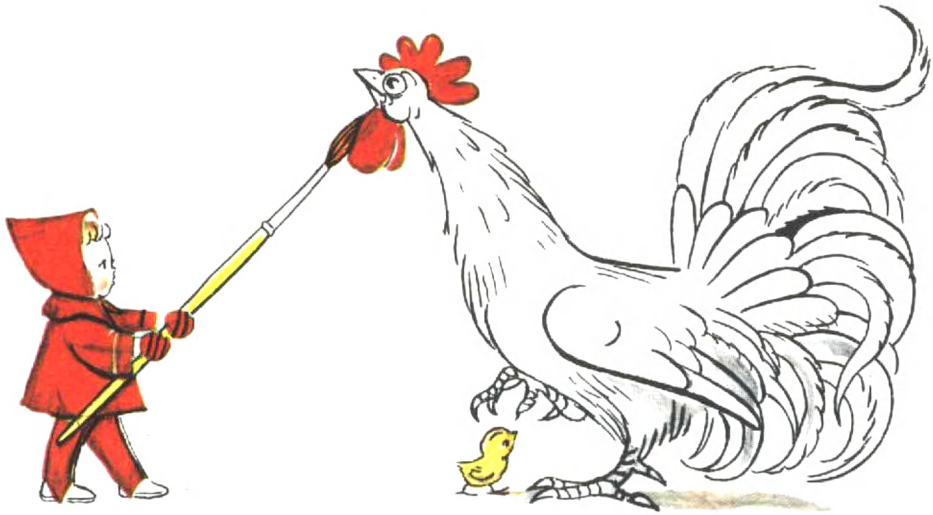

— Bine — a zis Culoarea Roşie, şi i-a colorat creasta şi bărbia.

Culoarea Albastră — i-a colorat coada.

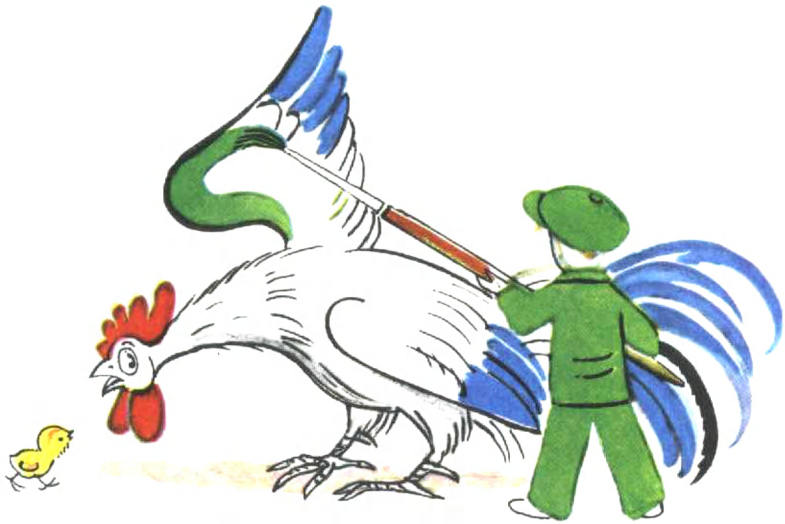

Cea Verde — aripile.

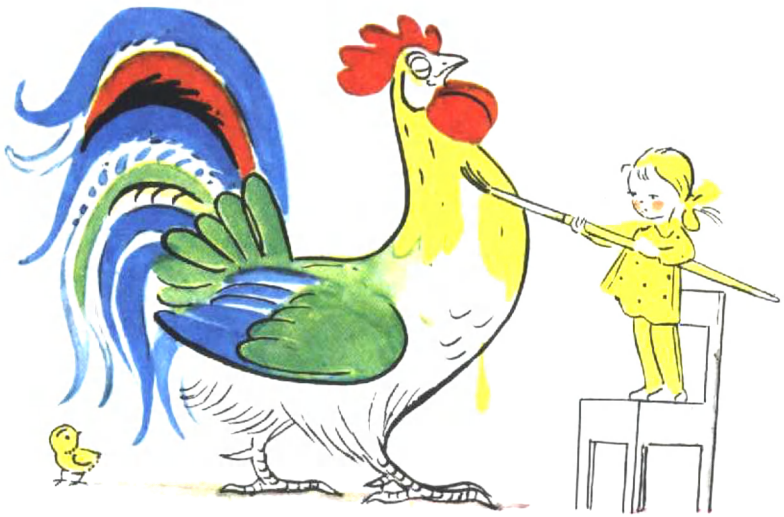

Cea Galbenă — pieptul.

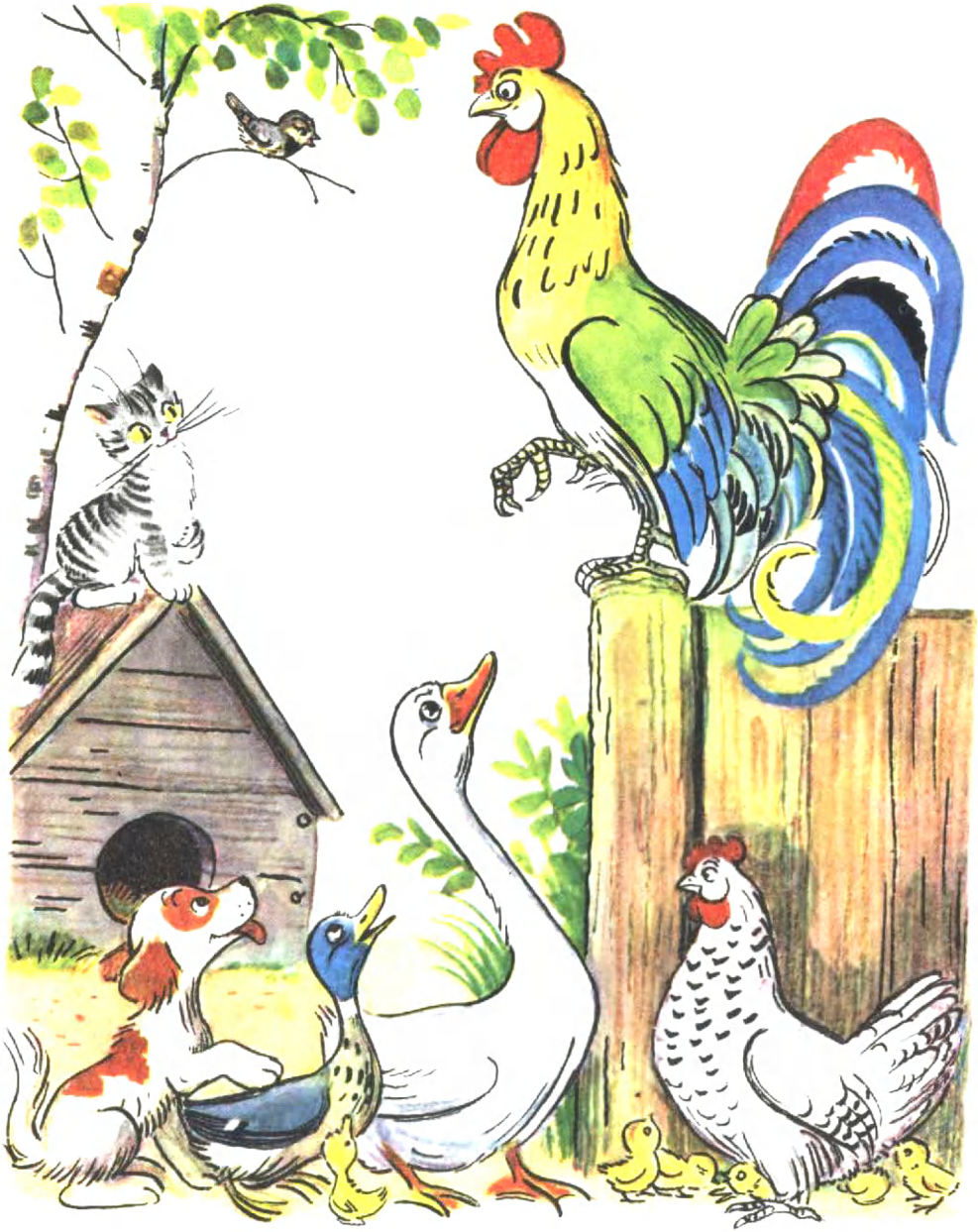

— Iată, acum eşti un adevărat Cocoş! — a spus Cîinele.

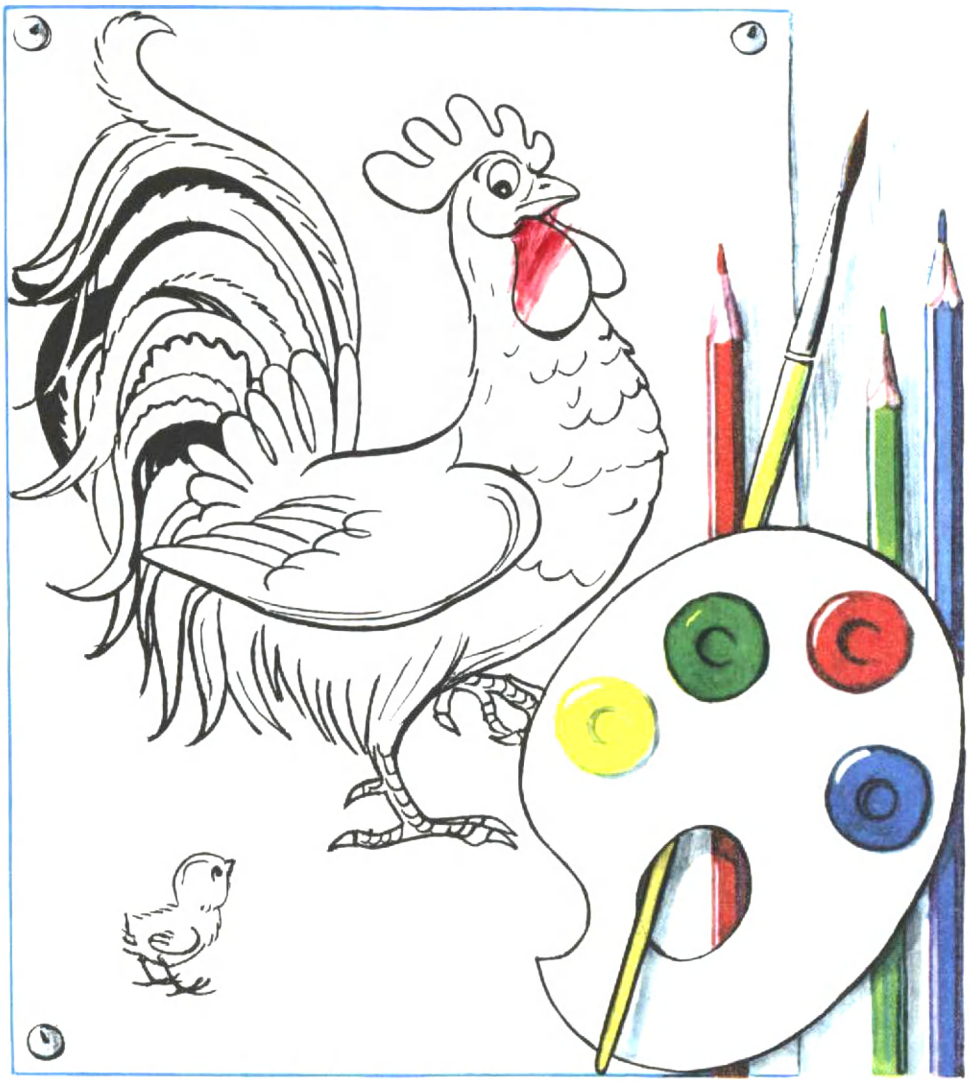

Coloraţi şi voi, copii, acest Cocoş. Dar nu uitaţi să coloraţi şi puişorul — el este gălbior.

Pisica MOFTUROASĂ

O Fetiţă şedea la masă şi desena.

Deodată s-a apropiat o Pisică vărgată şi a început să privească ce face Fetiţa.

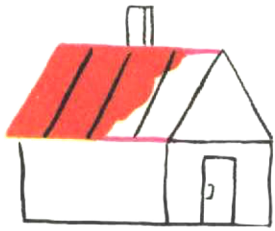

— Ce faci aici? — a întrebat-o Pisica curioasă.

— Desenez o căsuţă pentru tine — a spus Fetiţa. Priveşte: aici e acoperişul, aici coşul de fum, iar aici este uşa . . .

— Dar ce-am să fac eu acolo?

— Vei face focul în sobă şi vei fierbe grişul.

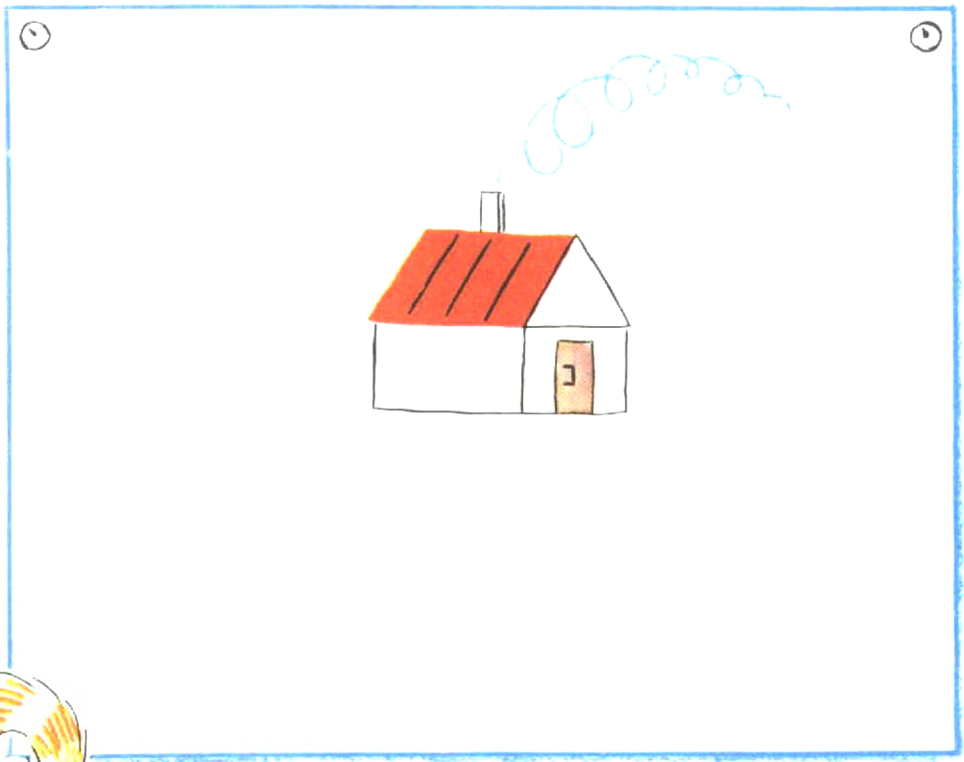

Şi Fetiţa a desenat fumul care iese pe coşul căsuţei.

— Dar unde-i fereastra? Doar pisica sare pe geam!

— Iată şi fereastra. Una, două, trei, patru . . . — a zis Fetiţa şi a desenat patru ferestre.

— Dar unde mă voi plimba?

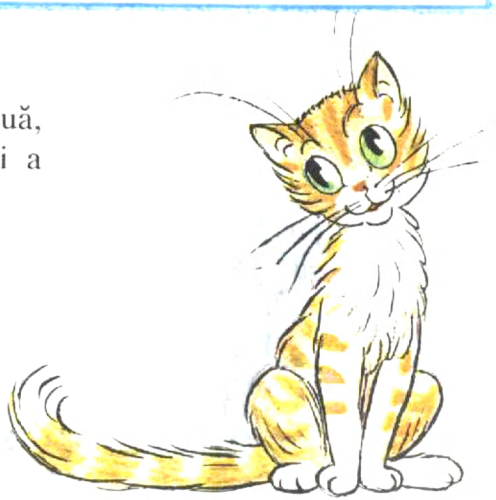

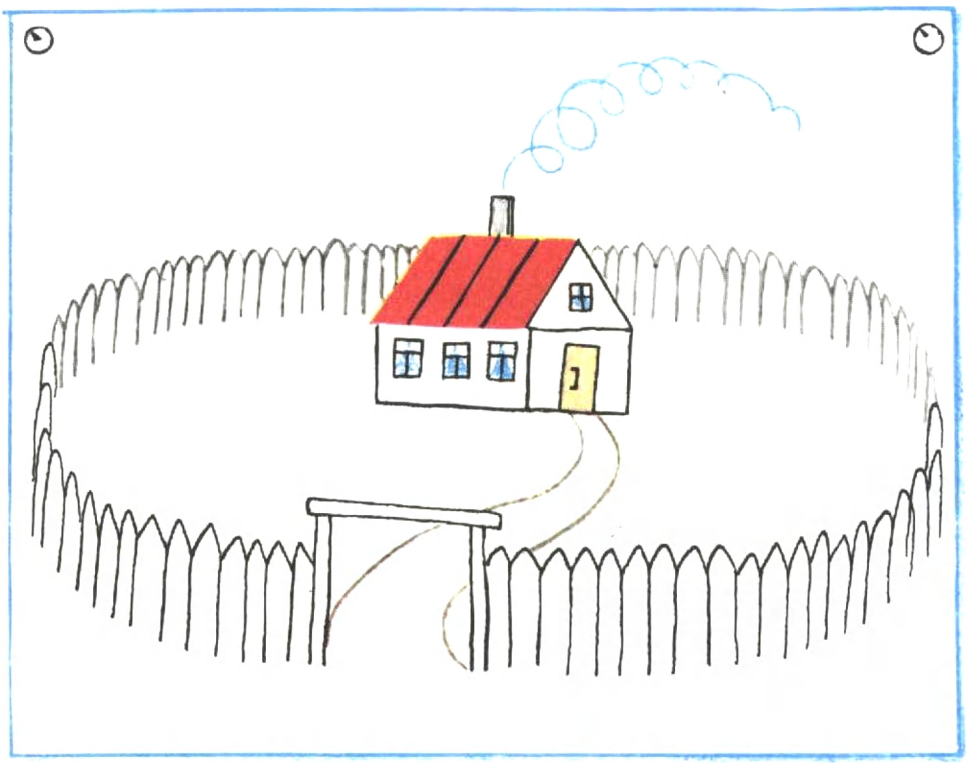

— Iată, pe aici!

Fetiţa a desenat un gard în jurul casei.

— Asta o să fie grădina — a spus ea.

Pisica s-a uitat şi a forăit:

— Ce grădină mai e şi asta? Nu este nimic în ea! . . .

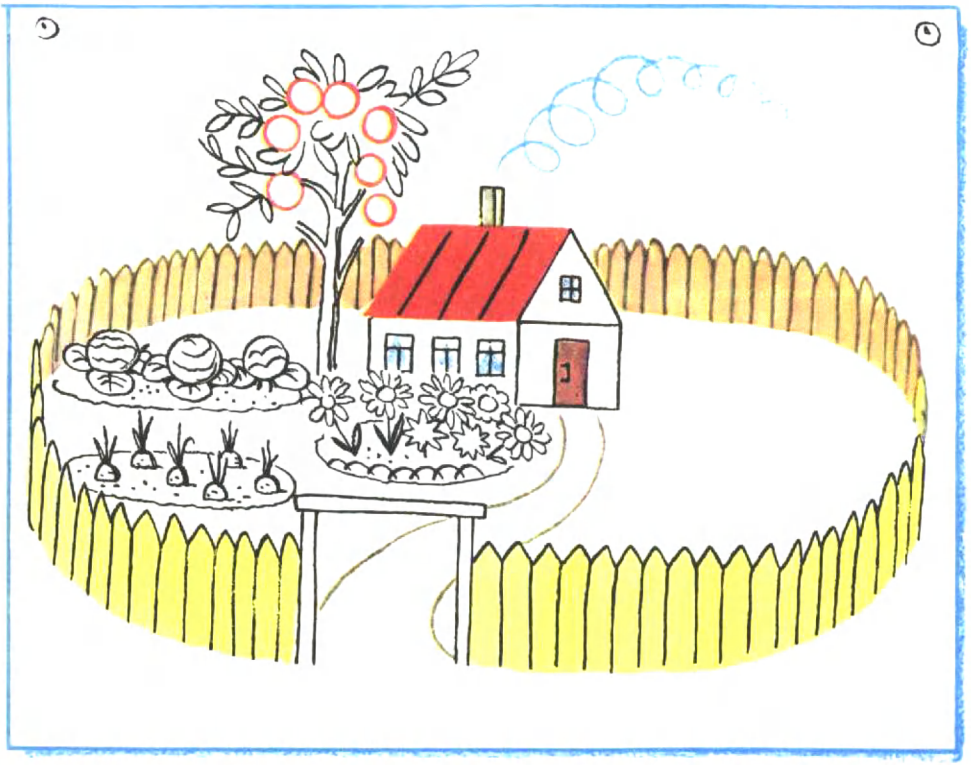

— Aşteaptă — a spus Fetiţa. Iată şi un strat de flori, un măr cu mere în el, iar aici grădina de zarzavat: aici cresc morcovi, varză . . .

— Varză! — s-a bosumflat Pisica. Dar unde o să pescuiesc?

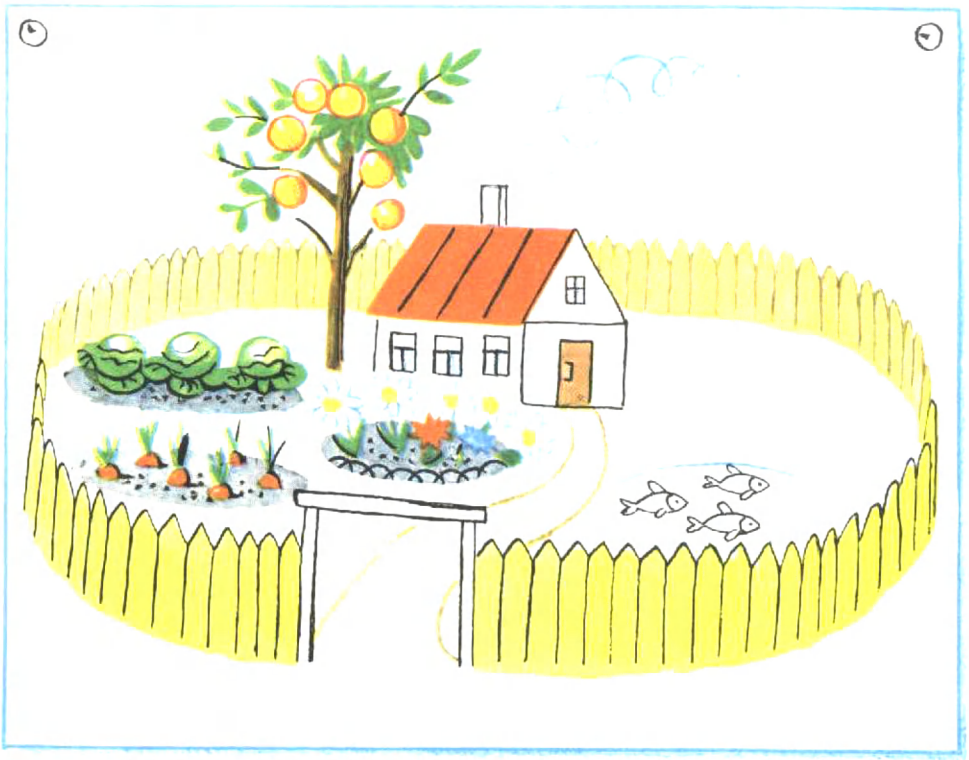

— Uite, aici . . .

Şi Fetiţa a desenat un iaz, iar în iaz nişte peştişori.

— Aşa e bine . . . Dar păsările vor fi? — a întrebat Pisica curioasă — mie îmi plac păsărelele.

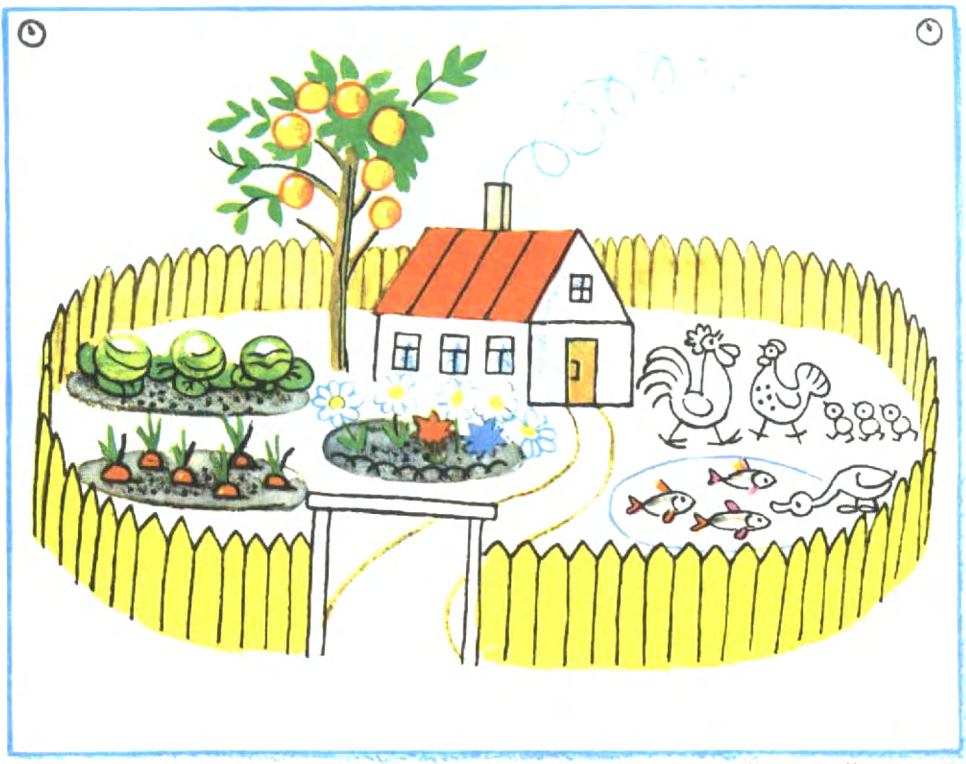

— Vor fi. Iată ai o găină, şi un cocoş, . . . o gîscă şi iată şi trei puişori de găină . . .

La vederea lor, Pisica s-a lins pe bot, a sforăit cu plăcere şi a întrebat încetişor:

— Dar . . . dar şoricei vor fi acolo . . . în căsuţă?

— Nu, şoareci nu vor fi.

— Dar cine-mi va păzi căsuţa?

— O va păzi ... Fetiţa a desenat o cuşcă. O va păzi, iată: Azorel!

Pisica a început să-şi mişte coada şi nu ştiu de ce i s-a zbîrlit blana.

— Nu-mi place căsuţa ta — a zis Pisica.
Nu vreau să locuiesc acolo! . . .

Şi a plecat de parcă ar fi supărat-o cineva.

Poftim de vezi ce Pisică mofturoasă!

Pomul
de iarnă

S-au uitat azi dimineaţa copiii în calendar şi au văzut că în el mai rămăsese o singură filă.

Mîine este Anul Nou! Mîine este Pomul de iarnă! Jucăriile vor fi gata, dar nu au brad. Copiii au hotărît să-i scrie lui Moş Gerilă să le trimită un brad din coḍru, — cel mai bogat în ramuri şi cel mai frumos brad.

Au scris copiii această scrisoare şi au alergat în curte să facă Omul de Zăpadă.

Munceau uniţi: unul strîngea zăpada, altul rostogolea bulgării mari . . .

I-au aşezat Omului de Zăpadă pe cap o găleată veche, i-au făcut ochii din cărbuni, iar în loc de nas i-au pus un morcov.

A ieşit un Om de Zăpadă — poştaş grozav!

Copiii i-au dat scrisoarea şi i-au spus:

Omuleţ, Om de Zăpadă,
Brav poştaş de nea,
Iute-n codrul des aleargă
Ca să duci scrisoarea.

Va primi-o Moş Gerilă —
Va găsi-n pădure bradul

Cu atît de multe ramuri
Şi de ace verzi, ca nimeni altul.
S-aduci bradul brazilor
Tuturor copiilor!

S-a lăsat seara, copiii au plecat acasă, iar Omul de Zăpadă îşi zice:

— Mi s-a dat o sarcină! Încotro s-o apuc?

— Ia-mă cu tine! — i-a zis deodată căţeluşul Azorel. — Te voi ajuta să găseşti drumul.

— Ai dreptate, în doi este mai plăcut! — i-a răspuns bucuros Omul de Zăpadă. O să ne aperi, pe mine şi scrisoarea, şi o să ţii minte drumul.

Au mers cale lungă Omul de Zăpadă şi Azorel şi în cele din urmă au ajuns într-un codru mare, mare . . .

Le-a ieşit în cale un Iepure.

— Spune-ne, unde locuieşte Moş Gerilă? — l-a întrebat Omul de Zăpadă.

Dar Iepurele n-are timp să răspundă: îl fugăreşte Vulpea.

Iar Azorel latră: „Ham", „ham"! — şi fugi şi el după Iepure. Omul de Zăpadă s-a întristat:

— Se vede treaba că voi merge mai departe de unul singur.

Deodată s-a stîrnit viscolul; vălătuci de zăpadă şuierau prin văzduh . . .

S-a cutremurat Omul de Zăpadă şi . . . s-a destrămat. Pe zăpadă au rămas numai găleata, scrisoarea şi morcovul.

Vulpea, reaua, s-a întors în goană:

— Unde-i cel ce m-a împiedicat să-l prind pe Iepure?

Ia seama: nimeni! Numai scrisoarea căzută pe zăpadă. A înhăţat scrisoarea şi pe-aci ţi-e drumul.

S-a întors şi Azorel:

— Unde o fi Omul de Zăpadă?

A dispărut.

În timpul ăsta, Vulpea dă nas în nas cu Lupul.

— Ce-ai acolo, cumătră? — mîrîie Lupul. Hai să împărţim pe din două!

— Nu vreau să împart cu nimeni, lasă că-mi prinde bine mie — a zis Vulpea şi a luat-o la sănătoasa.

Lupul, după ea.

Iar Coţofana curioasă îi urmăreşte din zbor.

Azorel a plîns dar iepurii i-au spus:
— Aşa-ţie trebuie: să nu ne fugăreşti, să nu ne sperii! . . .

— Nu vă voi mai speria, nu vă voi mai fugări — a spus Azorel şi s-a pus mai tare pe plîns.

— Nu plînge, o să te ajutăm — i-au zis iepurii.
— Iar noi o să-i ajutăm pe iepuri — au sărit şi veveriţele.

Şi iepurii au început să construiască Omul de Zăpadă, iar veveriţele îi ajutau: băteau zăpada cu lăbuţele şi o netezeau cu codiţele.

I-au aşezat din nou găleata pe cap, i-au făcut ochii din cărbuni, iar în loc de nas i-au pus morcovul.

— Vă mulţumesc că m-aţi refăcut — a spus Omul de Zăpadă. Dar acum ajutaţi-mă să-l găsesc pe Moş Gerilă.

L-au condus la Urs. Ursul dormea în bîrlog. L-au trezit.

Omul de Zăpadă i-a povestit cum l-au trimis copiii cu o scrisoare la Moş Gerilă.

— Scrisoarea? — mormăie Ursul. Unde este?

Au tot căutat, dar scrisoarea nicăieri!

— Fără scrisoare, Moş Gerilă n-o să vă dea bradul — a zis Ursul. Mai bine întoarceţi-vă acasă, eu o să vă ajut să ieşiţi din pădure.

Deodată, te miri de unde, vine în zbor Coţofana, ţipînd:

— Iată scrisoarea! Iată scrisoarea!

Şi Coţofana a istorisit cum a dat de scrisoare.

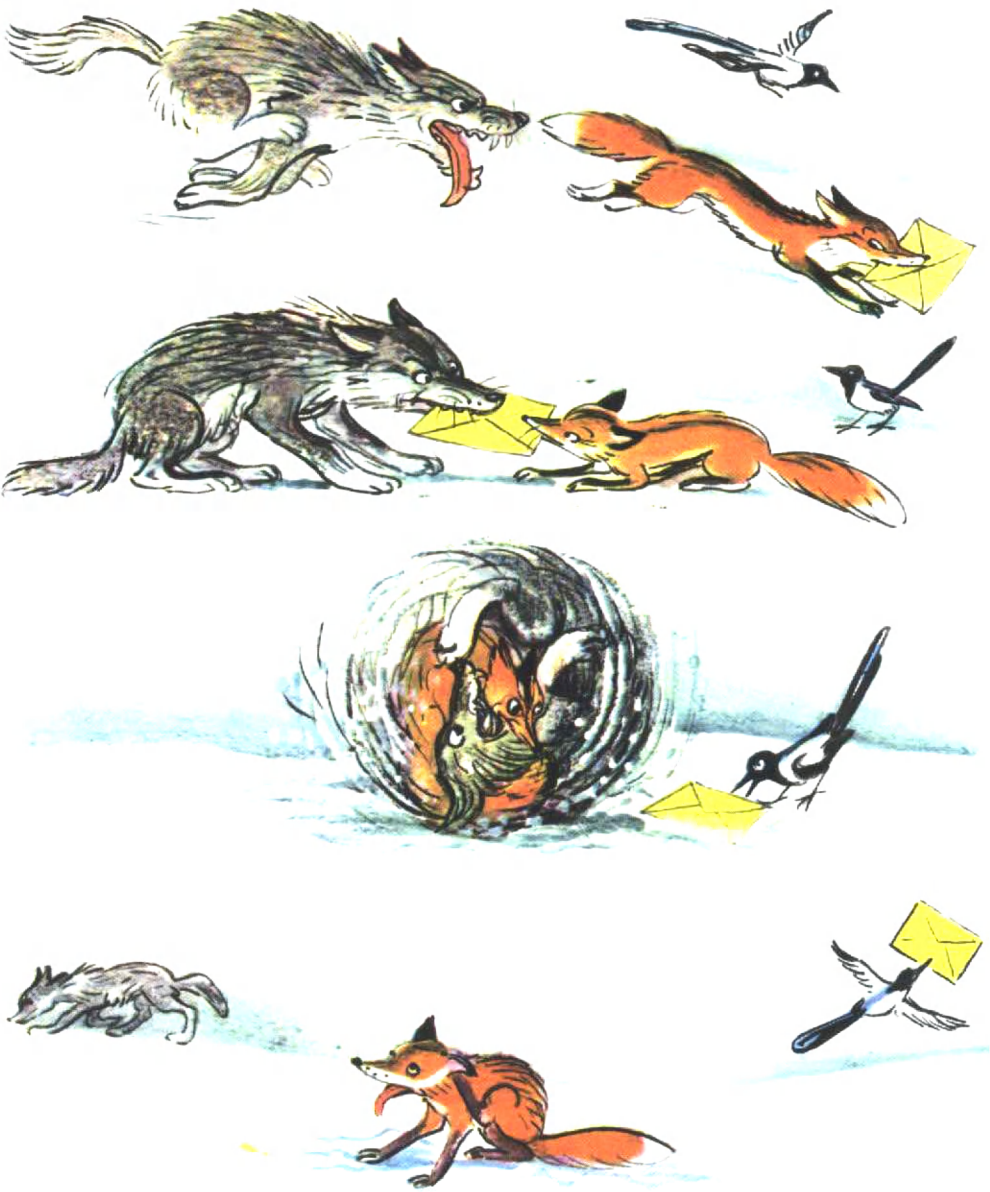

Şi iată cum a fost.

Au plecat cu toţii la Moş Gerilă.

Omul de Zăpadă se grăbeşte, se frămîntă şi ba se împiedică de cîte un dîmb, ba cade în vreo groapă, ba se agaţă de vreun ciot.

Noroc cu Ursul, că altfel Omul de Zăpadă s-ar fi sfărîmat din nou.

În cele din urmă au ajuns la Moş Gerilă.

Moş Gerilă a citit scrisoarea şi a zis:

— Ei, dar de ce-aţi venit aşa tîrziu? N-o să mai izbuteşti, Omule de Zăpadă, să le duci copiilor bradul de Anul Nou.

Toţi au sărit să-i ia apărarea Omului de Zăpadă, povestind ce i s-a întîmplat. Moş Gerilă i-a dat atunci sania sa, iar Omul de Zăpadă a pornit degrabă cu bradul la copii.

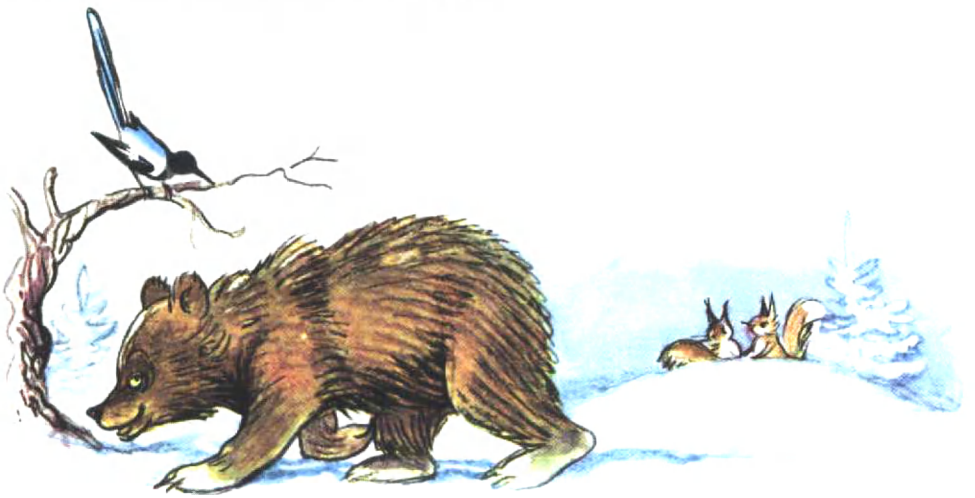

Ursul s-a întors acasă, să-şi continuie somnul pînă în primăvară.

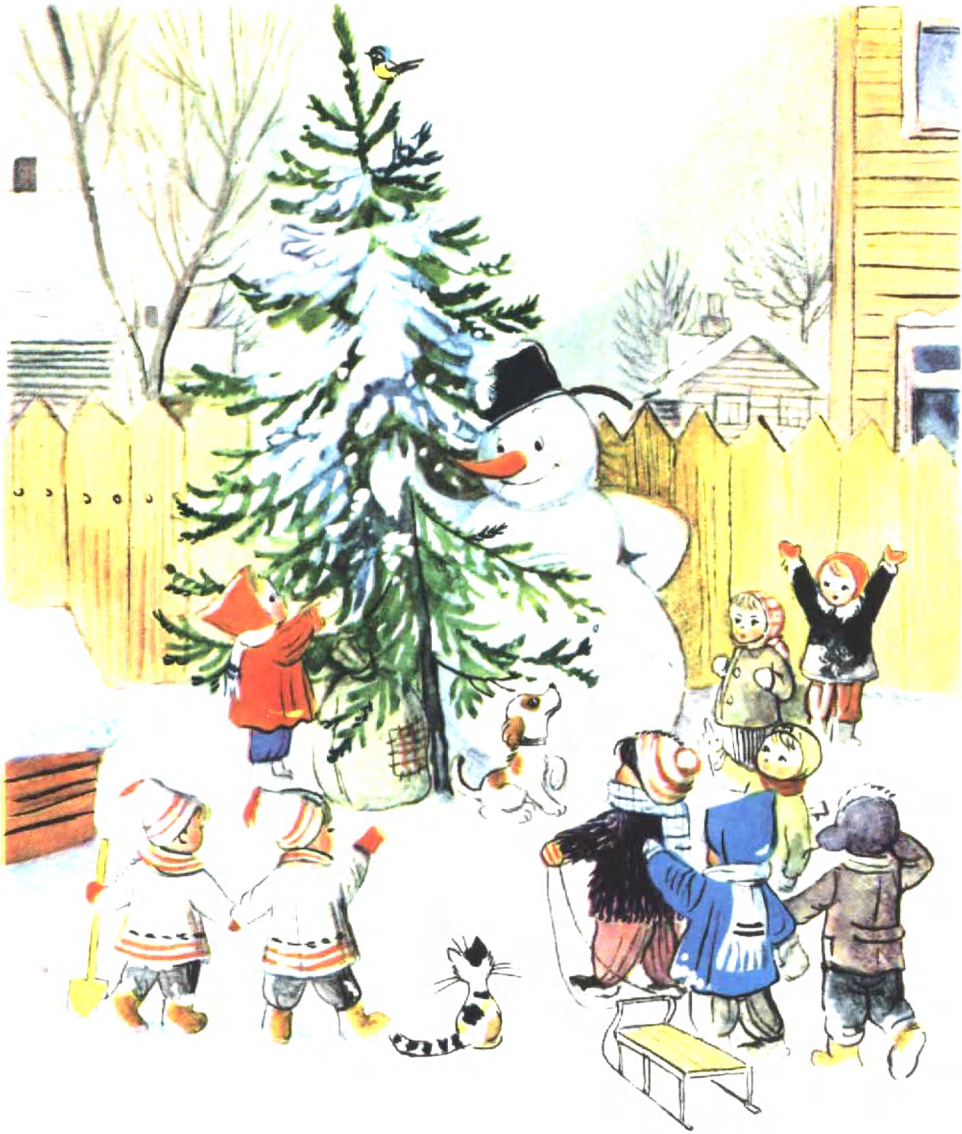

Dimineaţa, Omul de Zăpadă se afla tot pe vechiu-i loc, dar în braţe ţinea acum, în loc de scrisoare, un brad.

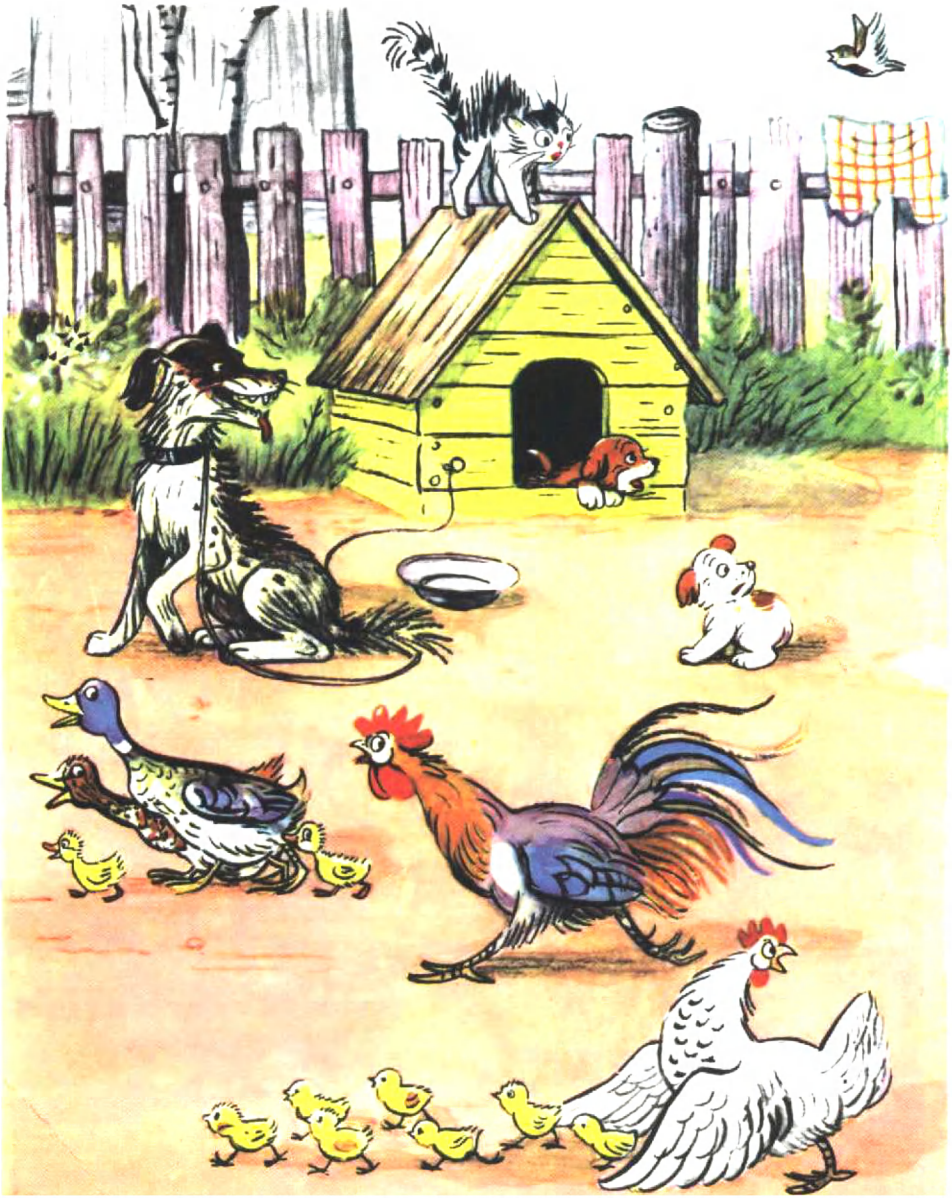

CE *pasăre* MAI ESTE ȘI ASTA?

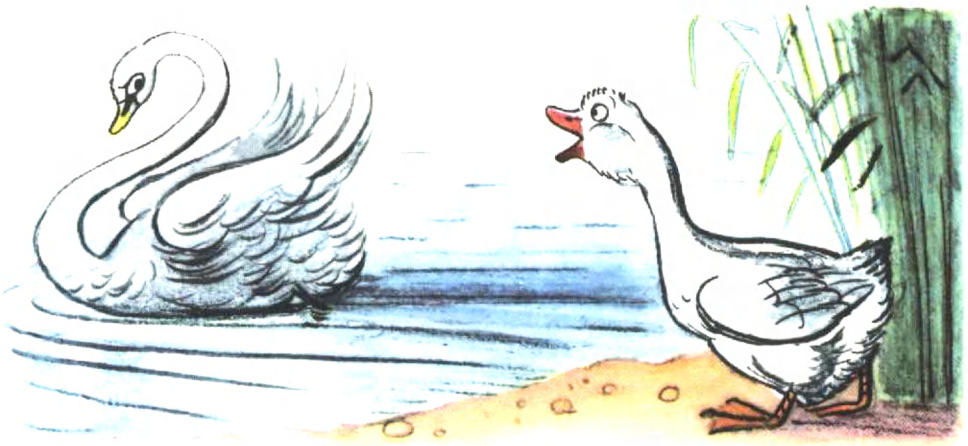

Era odată un Gîscan.

Şi era el tare prostănac şi invidios.

Pizmuia pe toată lumea, se certa cu oricine şi la toţi se răstea . . . ceilalţi dădeau din cap şi ziceau:

— Zi-i Gîscan şi, lasă-l! . . .

Odată, Gîscanul a văzut la iaz o Lebădă.

Şi i-a plăcut gîtul lung al lebedei.

„Uite — îşi zice el — să am un gît ca ăsta!“

Şi o rugă pe Lebădă:

— Hai să facem schimb. Îţi dau gîtul meu, mi-l dai pe-al tău.

A stat Lebăda o clipă pe gînduri şi s-a învoit.

Au făcut schimbul.

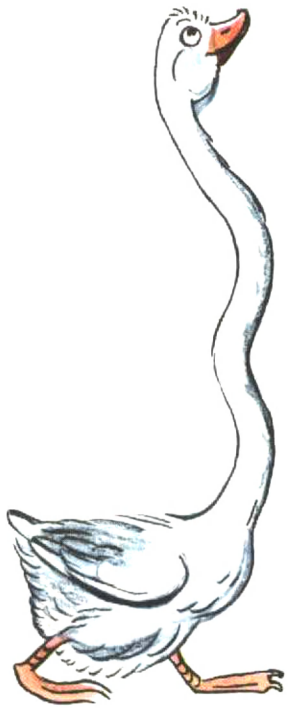

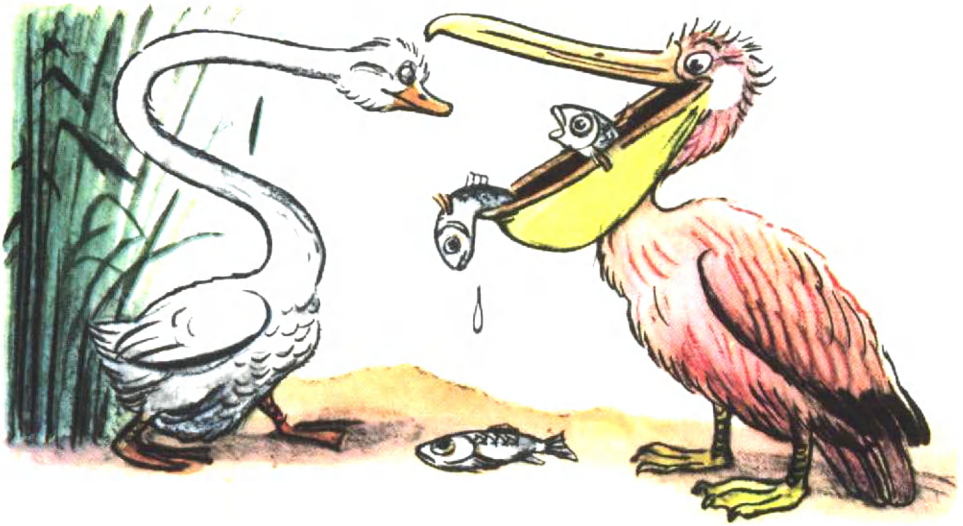

Merge Gîscanul cu gîtul lung de lebădă şi nu ştie cum să-l poarte. Ba îl răsuceşte, ba îl lungeşte, ba îl face colac — oricum tot îl stînjeneşte.

Un Pelican l-a văzut şi a început să rîdă:

— Tu — zice — nu eşti nici Gîscan, nici Lebădă! Ho-ho-ho!

Gîscanul s-a supărat, a dat să sîsîie, dar a băgat de seamă ciocul cu un sac mare al pelicanului.

„Uite un aşa plisc cu sac mare să am!“ — a gîndit Gîscanul.

Şi-i zise Pelicanului:

— Hai să facem schimb: îţi dau pliscul meu roşu, îmi dai pliscul tău cu sac.

A rîs Pelicanul, dar s-a învoit.

Au făcut schimbul.

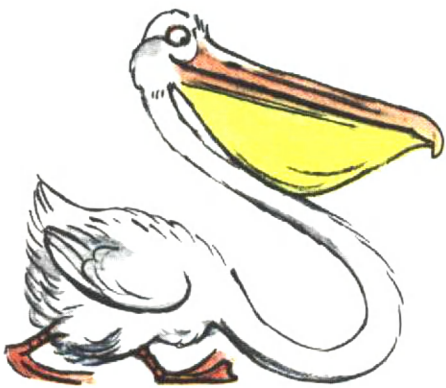

Gîscanului îi plăcea să facă astfel de schimburi.

Cu Cocorul, Gîscanul a schimbat picioarele: şi-a dat picioarele cu labele sale late şi a primit picioarele subţiri ale cocorului.

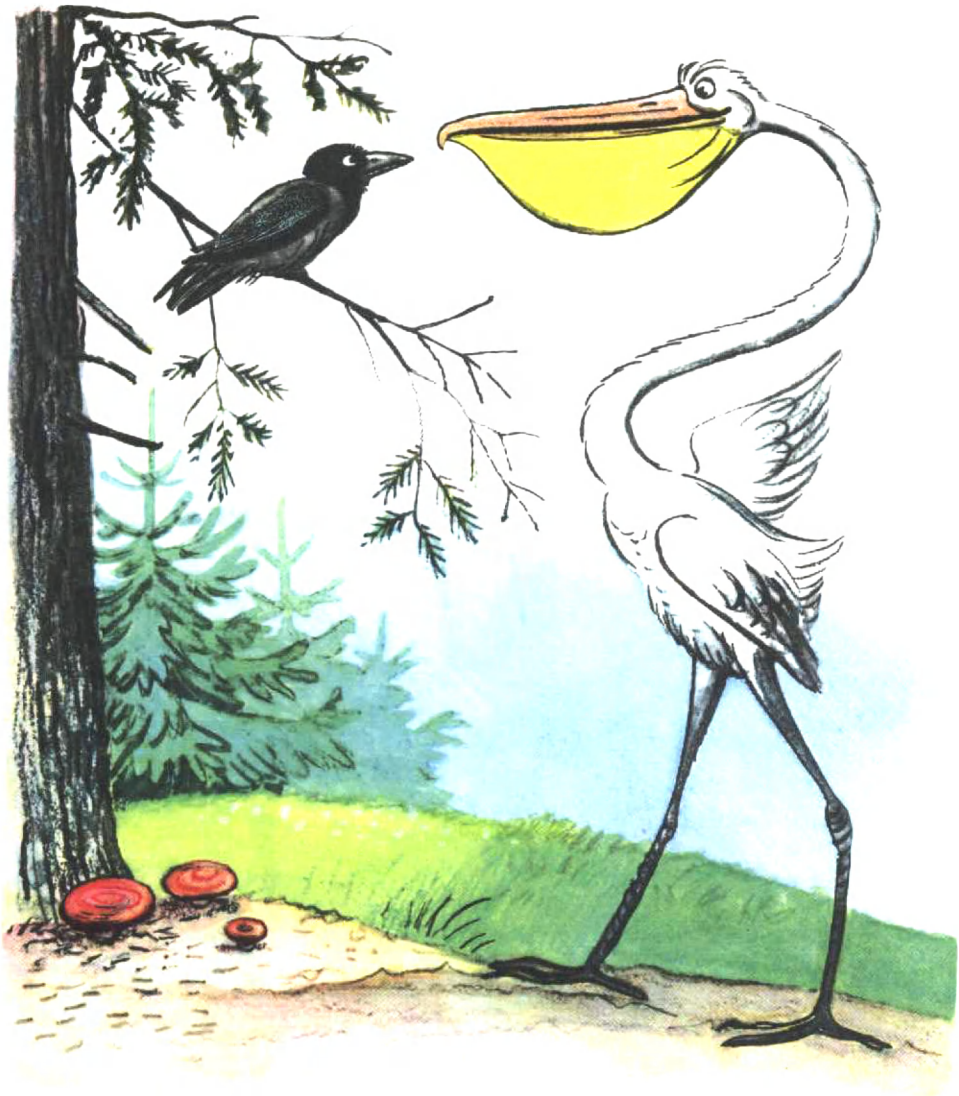

Cu Cioara şi-a schimbat aripile sale mari, albe cu aripile ei mici şi negre.

I-a trebuit apoi Gîscanului mult timp pentru a-l convinge pe Păun să-şi schimbe coada viu colorată cu o coadă în trei pene . . .

Dar l-a convins.

Iar Cocoşul, fire bună, i-a dăruit Gîscanului creasta şi bărbia sa, iar prin înţelegere şi „cucurigu“ . . .

Acum Gîscanul nu mai semăna cu nici o pasăre.

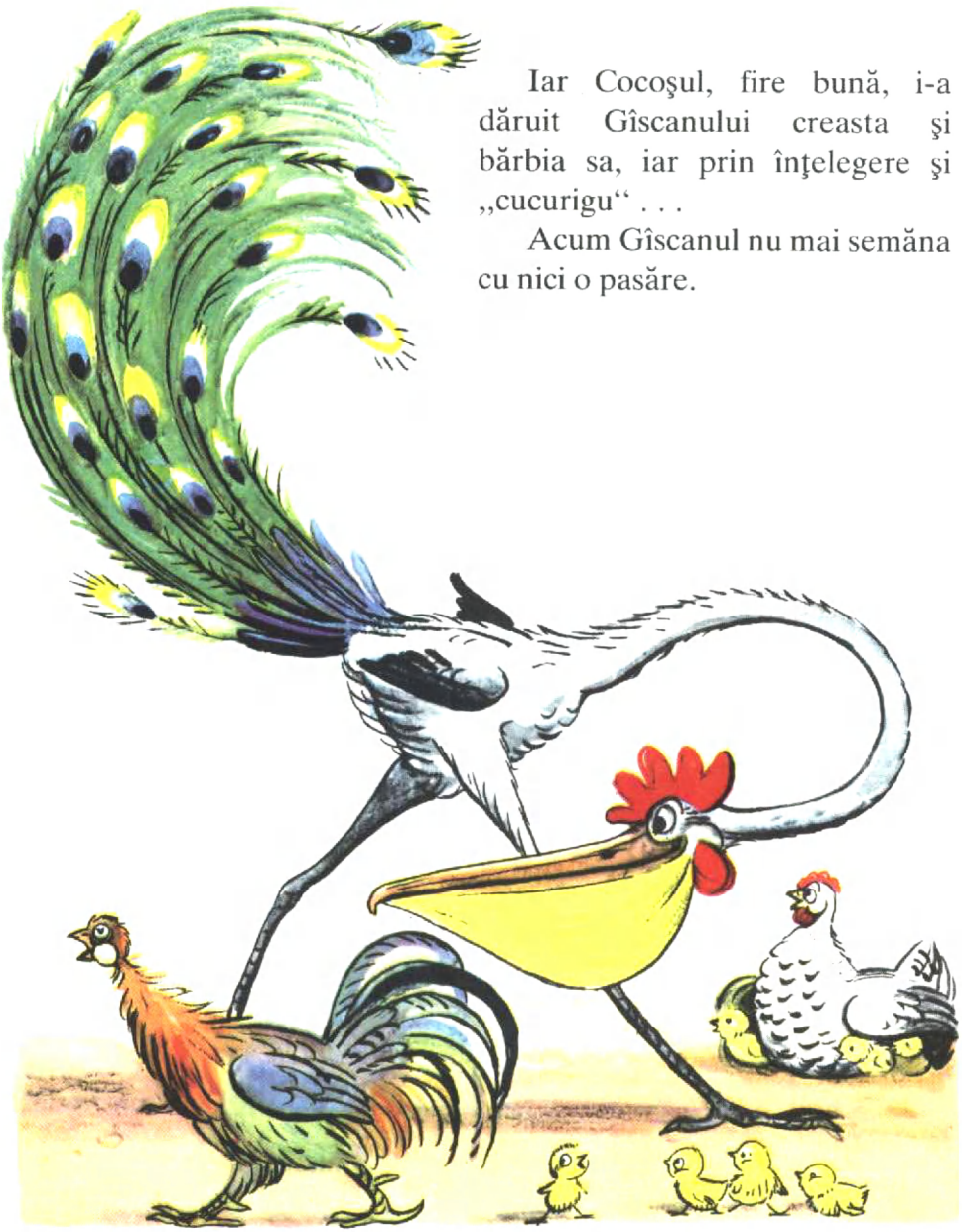

Gîscanul păşeşte pe picioarele-i de cocor, dă fără rost din aripile-i de cioară, şi îşi răsuceşte în toate părţile gîtul de lebădă.

În cale, îi iese un cîrd de gîşte.

— Ga-ga-ga! Ce pasăre mai este şi asta? — se miră ele.

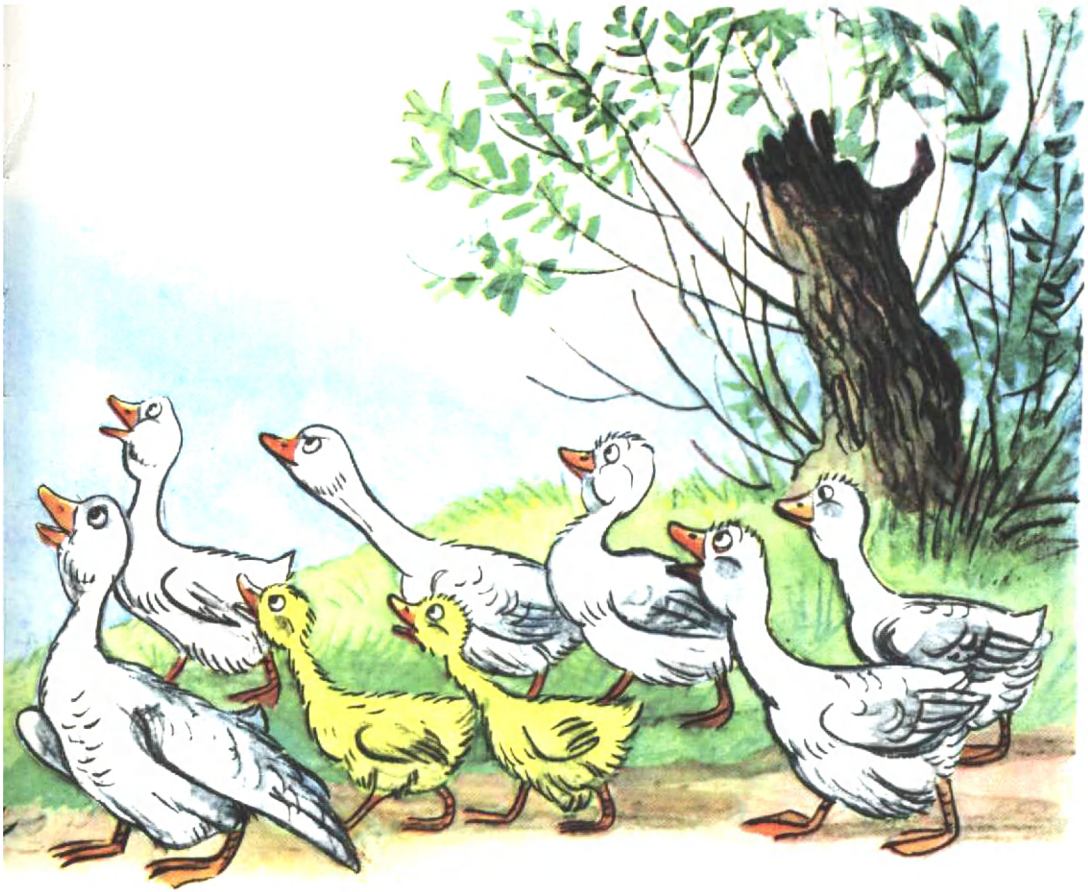

— Sînt Gîscan! — a strigat Gîscanul, bătînd din aripile de cioară, întinzîndu-şi gîtul de lebădă şi slobozind cît îl ţinea gîtul de pelican un „Cu-cu-ri-gu-u!“. Eu sînt cel mai grozav!

— Fie, dacă eşti gîscan, hai cu noi! — i-au zis gîştele.

Au plecat gîştele la pajişte, iar Gîscanul, cu ele.

Toate gîştele ciugulesc iarbă, numai Gîscanul tot plescăie din pliscul său cu sac, dar nu poate de fel să ciugulească şi el.

Au plecat gîştele la iaz să se scalde, Gîscanul — cu ele.

Toate gîştele înoată în iaz, numai Gîscanul aleargă pe mal, că picioarele de cocor nici gînd să-l ajute să înoate.

Rîd gîştele:

— Ga-ga-ga!

El le răspunde:

— Cu-cu-ri-gu!

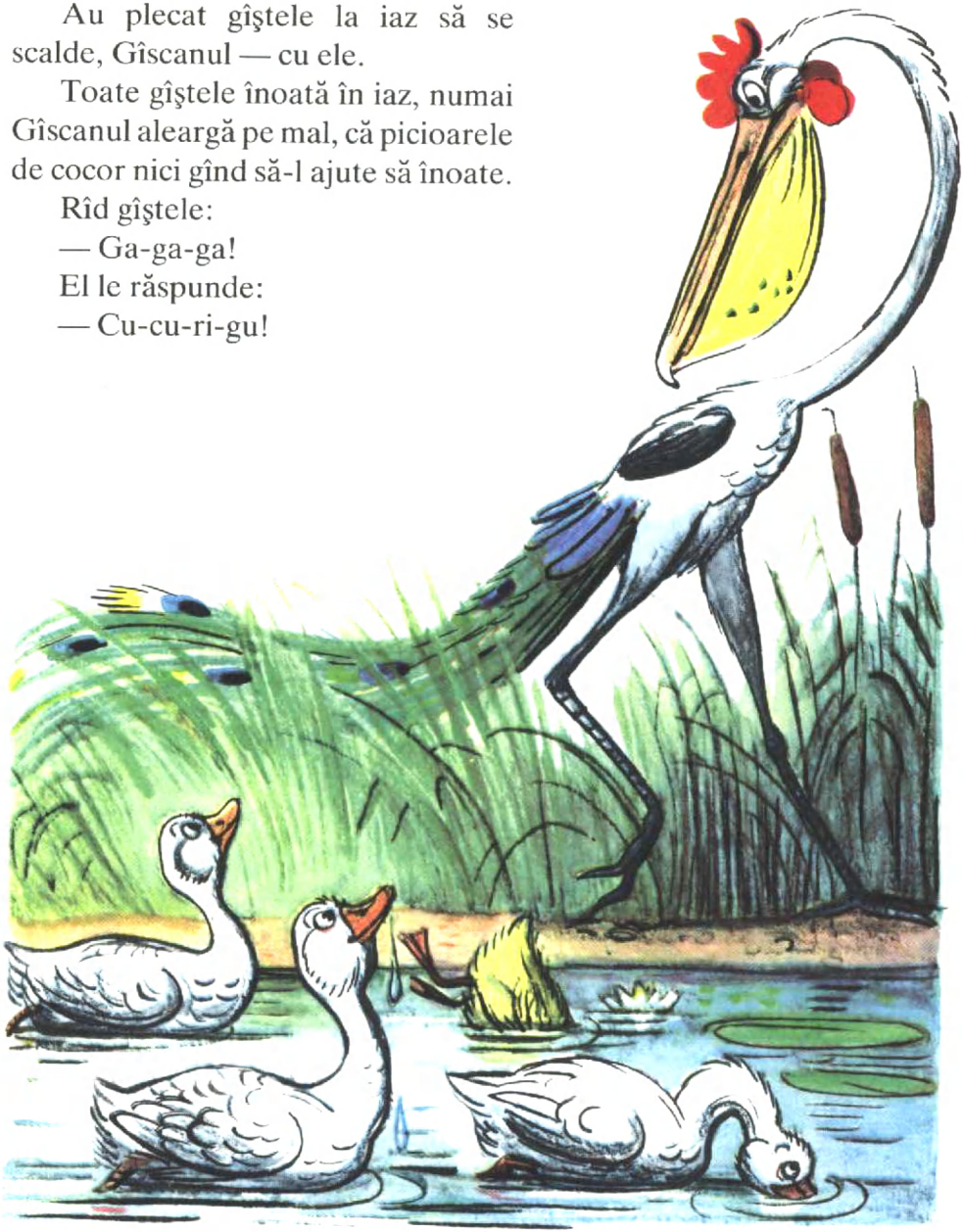

Au ieşit gîştele pe mal, dar aici, te miri de unde, apare Vulpea!

Gîştele au dat un ţipăt şi şi-au luat zborul.

Numai Gîscanul a rămas de unul singur — aripile de cioară nu-l ajută să-şi ia zborul. Aleargă el pe picioarele de cocor, dar coada de păun i se încurcă în stufăriş . . .

Vulpea îl înhaţă de gîtul lung de lebădă şi pe-aci ţi-e drumul . . .

Văzînd gîştele una ca asta, s-au prăvălit în zbor şi ia-o la scărmănat pe Vulpe cu ciocurile.

Vulpea a lăsat Gîscanul şi-a dat bir cu fugiţii.

— Vă mulţumesc, gîştelor, că m-aţi salvat! — le-a zis Gîscanul. De acum ştiu ce-am de făcut.

A mers la Lebădă şi i-a înapoiat gîtul lung, Pelicanului i-a înapoiat pliscul cu sac mare, Cocorului — picioarele subţiri, Ciorii — aripile negre, Păunului — coada viu colorată ca un evantai.

Iar Cocoşului, fire bună, creasta, bărbia, şi „cucurigu".
Şi Gîscanul a devenit un gîscan ca toţi ceilalţi.
Numai că acum este inteligent şi nu mai invidiază pe nimeni.
Şi-am încălecat pe-o roată
Şi v-am spus povestea Gîscanului
Toată!

MOŞ MARTIN

A intrat ursul la iepure în grădină şi întreabă:
- Ce mai faci iepuraşule?
- Iată, scot morcovi, moş Martine.
- Dar sunt buni morcovii?
- Buni, moş Martine, numai că trebuie scoşi din pământ.
- Şi mie-mi trebuiesc morcovi, - a spus ursul, - şi chiar rezerve pentru iarnă ...
- Pentru sănătatea ta, moş Martine! Ia câți vrei!

A scuipat ursul în labe şi s-a apucat să scoată morcovi, astfel că sărea țărâna în toate părțile...

Deodată a sosit ariciul şi un morcov i-a ajuns direct în cap şi i s-a înfipt în ţepi.

- Câtă neruşinare! - a strigat ariciul. – Ce se întâmplă aici?

- Scoatem morcovi! – a strigat ursul. – Dar tu încotro mergi, Cap Ţepos?!

- Eu merg în pădure, după vreascuri şi hribi albi!

- Iată, hribi – e o idee bună! – s-a bucurat ursul. – Mie îmi trebuiesc rezerve pentru iarnă. Mergem după vreascuri şi după hribi albi!

- Moş Martine, – a spus iepurele, - cum stăm cu morcovii?

- Morcovi, morcovi ... – a mârâit ursul. – mănâncă singur, că mie îmi plac hribii albi!

Şi a plecat după arici în pădure.

Merge ariciul prin pădure, să adune hribi şi îi pune în țepi, însă neîndemânaticul urs mai mult îi calcă.

Veverița din copac îi strigă:

- Ce faci Moş Martine, rupi totul în calea ta?

- Iată, culeg hribi – îmi fac rezerve pentru iarnă, - răspunse ursul!

- Ce faci tu cu ciupercile alea? - murmură veverița, - mai bine încearcă nuci, alune.

A cerut ursul nuci, şi i-a plăcut foarte mult.

- Iată, asta-i treabă bună! Eu le voi culege imediat, dintr-o mişcare. Iaca aşa!

A apucat ursul cu labele o tufă întreagă plină cu alune coapte, a smuls-o din pământ şi a pus-o în spinare. Văzându-l ariciul, a hotărât să se descurce singur.

Apoi ursul s-a întâlnit cu pisica cu undițele.

- Încotro te duci, pisico? – a oprit-o ursul.

- La pescuit, Moş Martine. Vreau să le duc pisicuțelor peşte prins cu undița.

- Peşte? Da mie îmi place peştele, zise ursul apropiindu-se. – Îmi place să am peşte de rezervă pentru iarnă.

- Păi atunci să mergem! Eu am o undiță de rezervă, - spuse pisica.

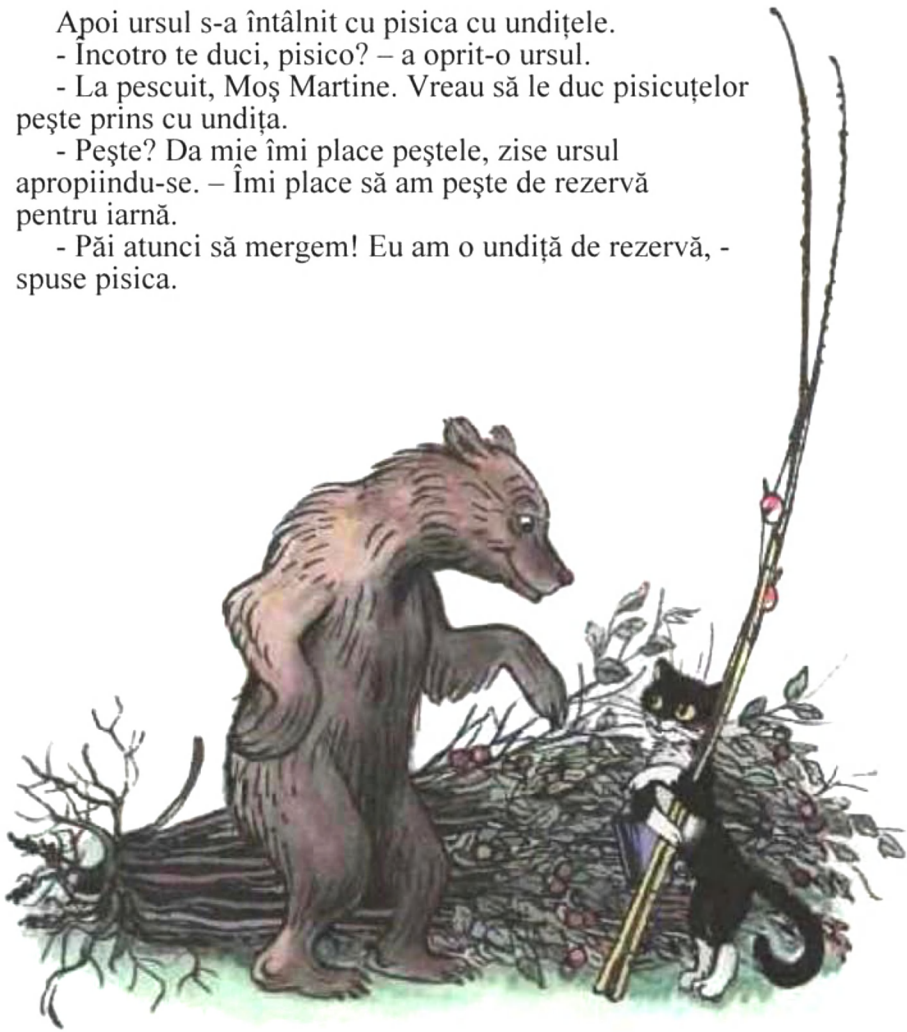

Şi porniră la pescuit!

Deodată pisica întreabă:

- Stai! Dar ce facem cu nucile şi alunele tale, Moş Martine?

- Ce nuci, ce alune! ... Mărunţişuri. Hai mai repede să prindem peşte, mie îmi trebuie mult pentru iarnă.

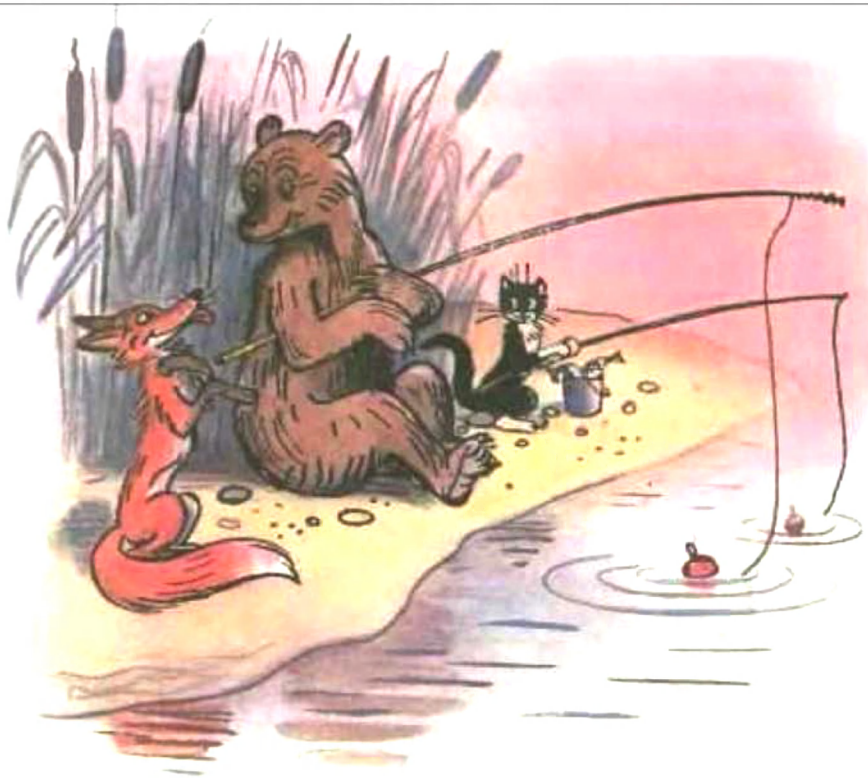

Au sosit la râu.

Numai ce au aruncat undițele – că s-au trezit cu vulpea lângă ei!

Îi spune ursului, râzându-i în nas:

- Te ocupi cu lucruri mărunte, Moş Martine.

- Cum adică lucruri mărunte? - s-a supărat ursul. - Mie-mi trebuie rezerve de peşte pentru iarnă.

- Şi crezi că vei prinde mult peşte?

- Şi ce-i aşa plăcut ca toată iarna să rontăi peşte? Mai bine îți propun să faci altă treabă. Toată iarna ai să-mi mulțumeşti.

- Şi care-i treaba asta? - a întrebat ursul.

- Păi, hai în sat să aducem găini şi rațe.

- Găini? Rațe? Hai mai repede! - s-a bucurat ursul şi a aruncat undița.

- Moş Martine, uite ai prins un peşte! - strigă pisica.

- Nu-mi mai trebuie peşte. Mă duc după găini, - a mormăit ursul şi a plecat după vulpe.

Când s-a întunecat, ursul şi vulpea au pornit către sat după păsări. Vulpea a dat la o parte o scândură de gard şi i-a spus încet:

- Tu, Moş Martine, stai de pază aici, iar eu îți aduc găini şi rațe, câte vei dori.

- Lasă, - spuse ursul, - numai să vii repede şi adu-mi cât mai multe. Mie îmi trebuie rezerve multe pentru iarnă.

Merge ursul, de-a lungul gardului, uitându-se încoace şi încolo .. Ascultând cu urechile ciulite, dar nu a trebuit mult să facă de pază. Câinii satului, ce făceau de pază, s-au repezit la el din toate părțile, lătrând la el în cor, gata să-l muşte!

A uita ursul de găini, de rațe, de vulpea șireată și a luat-o la fugă, cât îl ținea picioarele ...

Câinii, au luat-o cu toți, după urs. Așa l-au fugărit pe bietul urs până în pădure.

În timpul acesta, vulpea cu toată prada a ieşit, cât ai clipi, din coteţul de păsări şi pe-aci ţi-e drumul, cumătră!

A doua zi dimineață, ursul stătea sub un copac şi gemea ...
Un şoricel văzându-l pe urs se opreşte.
- Ce-i cu tine Moş Martine?

- Ce să fie, iată câinii ... Ieri, o clipă numai şi era gata să-mi ia şi pielea de pe mine.

- Câinii? Asta nu-i bine, - a glăsuit şoricelul.

- Eu am vrut, înţelegi, să-mi fac rezerve pentru iarnă ...

- Rezerve – asta-i bine, - spuse şoricelul.

- Eu şi morcovi am scos, şi ciuperci am cules, şi nuci am strâns, şi peşte am prins, după găini m-am dus ...

- Ai fost şi după găini? Asta nu e rău, - glăsui şorocelul.

- Totul am făcut, şi iată-mă, am rămas, cu labele goale ...

- Ce-i de făcut acum, ce vei face, Moş Martine? - a întrebat şoricelul.

- Nu mai pot face nimic, - spuse ursul. Iarna vine. Privesc la bârlog, până la primăvară îmi voi suge labele ...

- Ei, Moş Martine! ... - spuse şoricelul. Ar fi vrut să mai spună ceva, dar a dat numai cu laba, a oftat şi a fugit mai departe.

Dar ce ai putea să-i mai spui?

Motanul pescar

A plecat, odată motanul la pescuit la maginea pădurii şi a întâlnit o vulpe.

Ridicând vulpea coada, i-a vorbit cu glas mieros:

- Bună ziua, motanule! Ce faci, te pregăteşti să prinzi peşte?

- Da, iată că mă duc să prind peşte pentru puişorii mei.

Vulpea lăsă ochii în jos şi întrebă încet:

- Îmi dai şi mie un peşte? M-am săturat de găini şi raţe ...

A râs motanul:

- Aşa va fi. Primul peşte ţi-l dau ţie.

- Deja nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

- Lasă, lasă.

Motanul o porni mai departe, iar vulpea alergând după ea, vorbea în şoaptă:

- Primul peşte este al meu, primul peşte este al meu...

Abia au ieşit din pădurea deasă că se şi întâlniră cu un lup mare, gri şi zburlit.

- Salut, frăţioare! - zise lupul. - La pescuit te duci?
- Da, iată că vreau să-mi hrănesc puişorii ...
- Dar mie, ... îmi dai şi mie măcar un peşte frăţioare? M-am săturat de oi şi capre ...

Râse motanul:

- Bine, bine. Primul peşte îl dăm vulpii, iar al doilea ţie!
- Bravo, frăţioare! Mulţumesc!
- Lasă, lasă ...

Şi toţi au plecat mai departe, către râu. Merge motanul prin pădure, după el vulpea ţopăia şi zicea în sinea ei: «primul peşte este al meu, primul peşte este al meu!», iar în urma lor, lupul mârâia: «al doilea este al meu, al doilea este al meu ...»!

Deodată apare şi ursul din pădure.

Văzând motanul cu undiţa, începu să mormăie:

- Ei, fiule! Ce faci – mergi să prinzi peşte?

- Iată vreau să prind pentru puişorii mei ...

- Ascultă, fiule, nu-i dai şi bătrânului tău urs un peşte? Să ştii că mie îmi place peştele foarte mult. M-am săturat de boii şi vacile cu copite şi coarne...

Motanul a râs pe sub mustăţi şi i-a spus:

- Primul peşte i l-am promis vulpii, al doilea lupului, iar al treilea peşte va fi al tău.

- Fie şi al treilea, numai să fie cel mai mare!

- De acord.

Şi au plecat mai departe către râu.

În frunte mergea motanul, după el ţopăia vulpea, apoi venea lupul, iar la urmă, legănându-se, mormăia ursul.

- Primul este al meu! - şoptea vulpea.

- Dar al doilea va fi al meu ... mârâia lupul.

- Iar al treilea, iată va fi al meu, mormăia ursul.

Astfel au ajuns cu toţii la râu.

Motanul a pregătit un sac, alături a aşezat o găleată, a luat, apoi, undiţa s-o pregătească.

Vulpea, lupul şi ursul s-au aşezat în tufiş şi-şi aşteptau fiecare porţia de peşte promisă.

A pregătit motanul undiţa, a pus o râmă în cârlig şi l-a aruncat în apă, apoi s-a pus pe aşteptat.

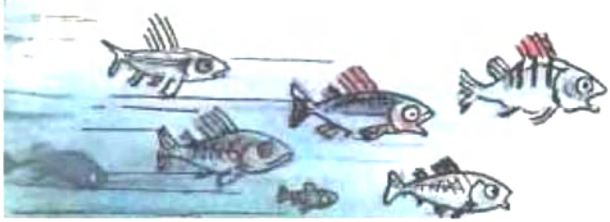

Prietenii din tufiș, nemișcați, priveau cu atenție. Așteptau.

Vulpea șoptește:

- Hai, prinde-te peşte, şi mare şi mic ...

Și deodată undița se mișcă.

Vulpea tresări:

- Ah, peștele meu se zbate!

Prada prinsă a început să se zbată, să sară, stropind apa în toate părțile ...

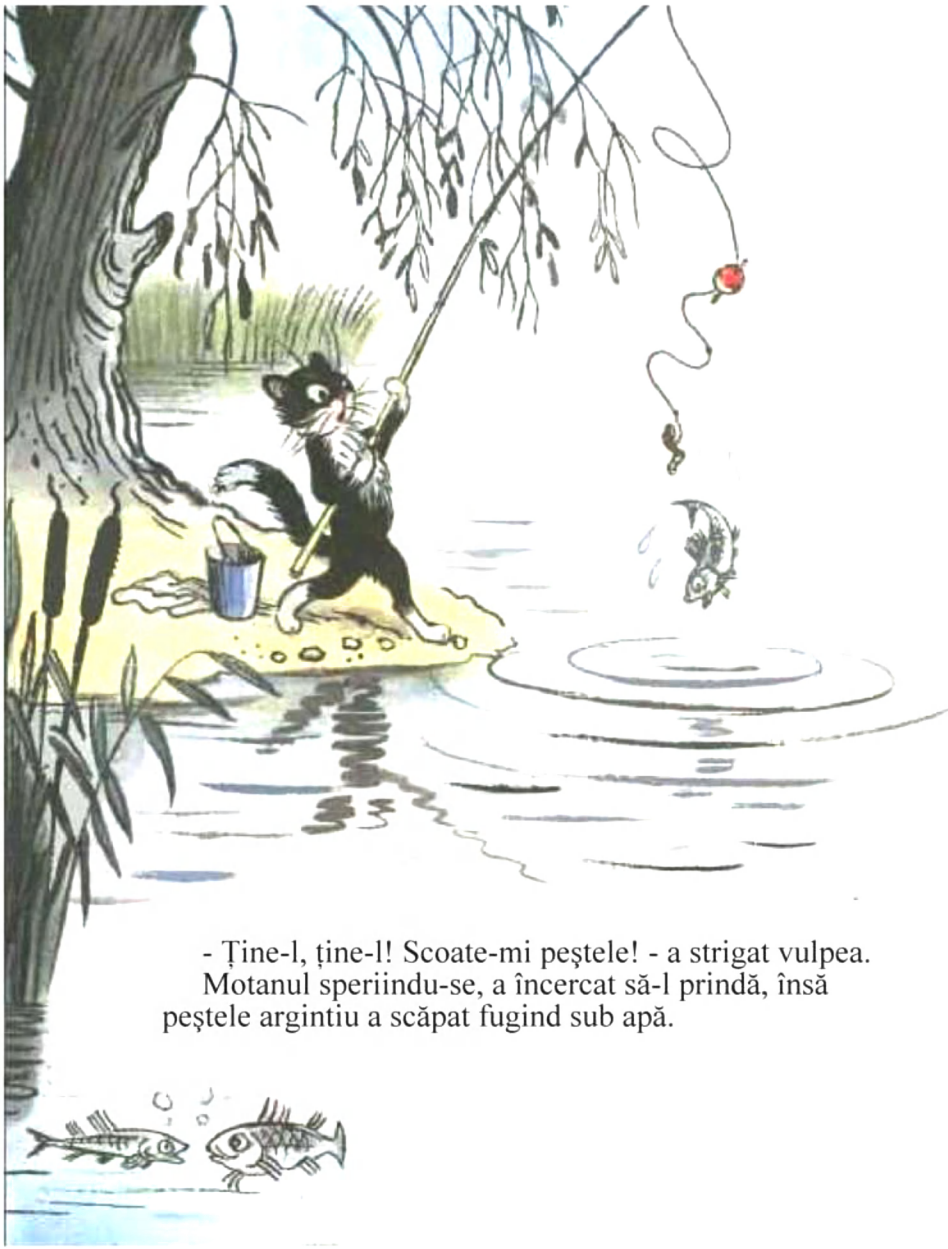

- Ține-l, ține-l! Scoate-mi peștele! - a strigat vulpea.

Motanul speriindu-se, a încercat să-l prindă, însă peștele argintiu a scăpat fugind sub apă.

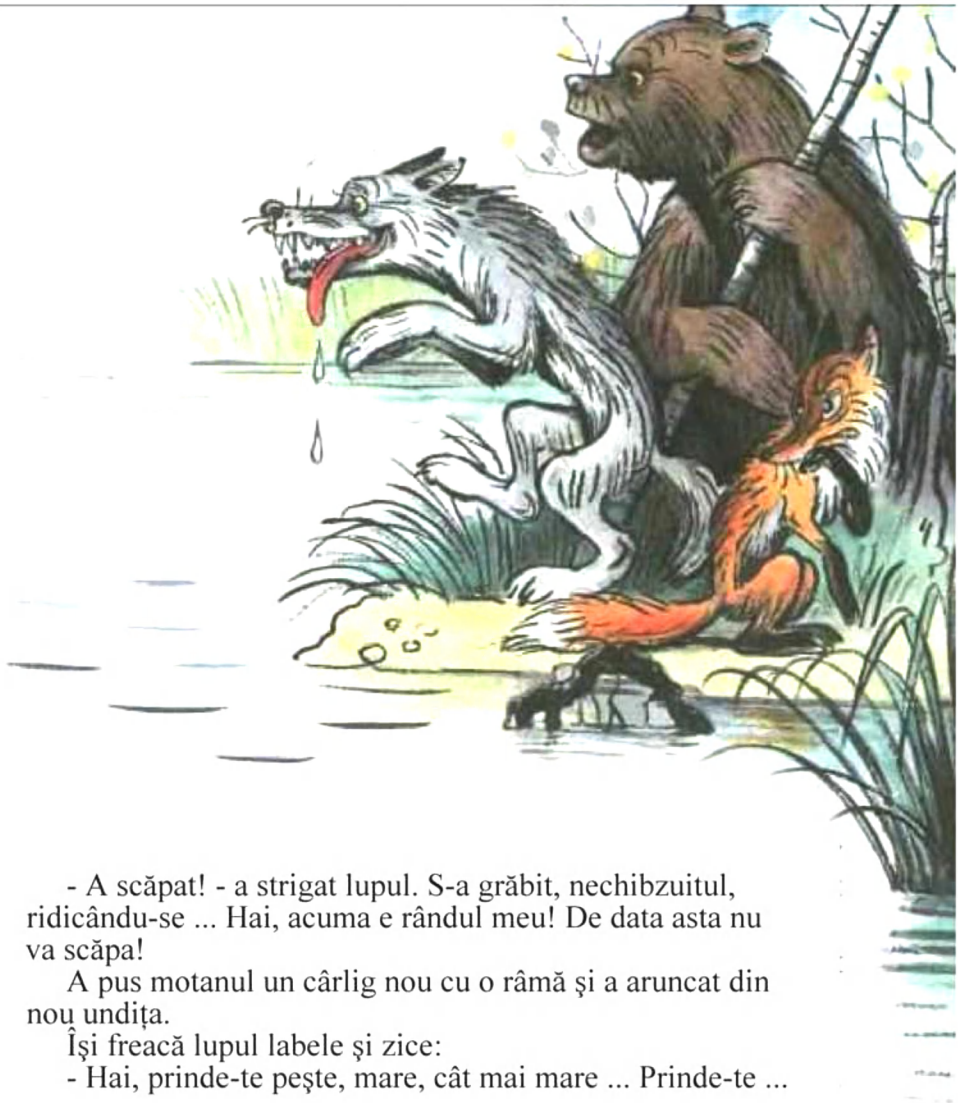

- A scăpat! - a strigat lupul. S-a grăbit, nechibzuitul, ridicându-se ... Hai, acuma e rândul meu! De data asta nu va scăpa!

A pus motanul un cârlig nou cu o râmă şi a aruncat din nou undița.

Îşi freacă lupul labele şi zice:

- Hai, prinde-te peşte, mare, cât mai mare ... Prinde-te ...

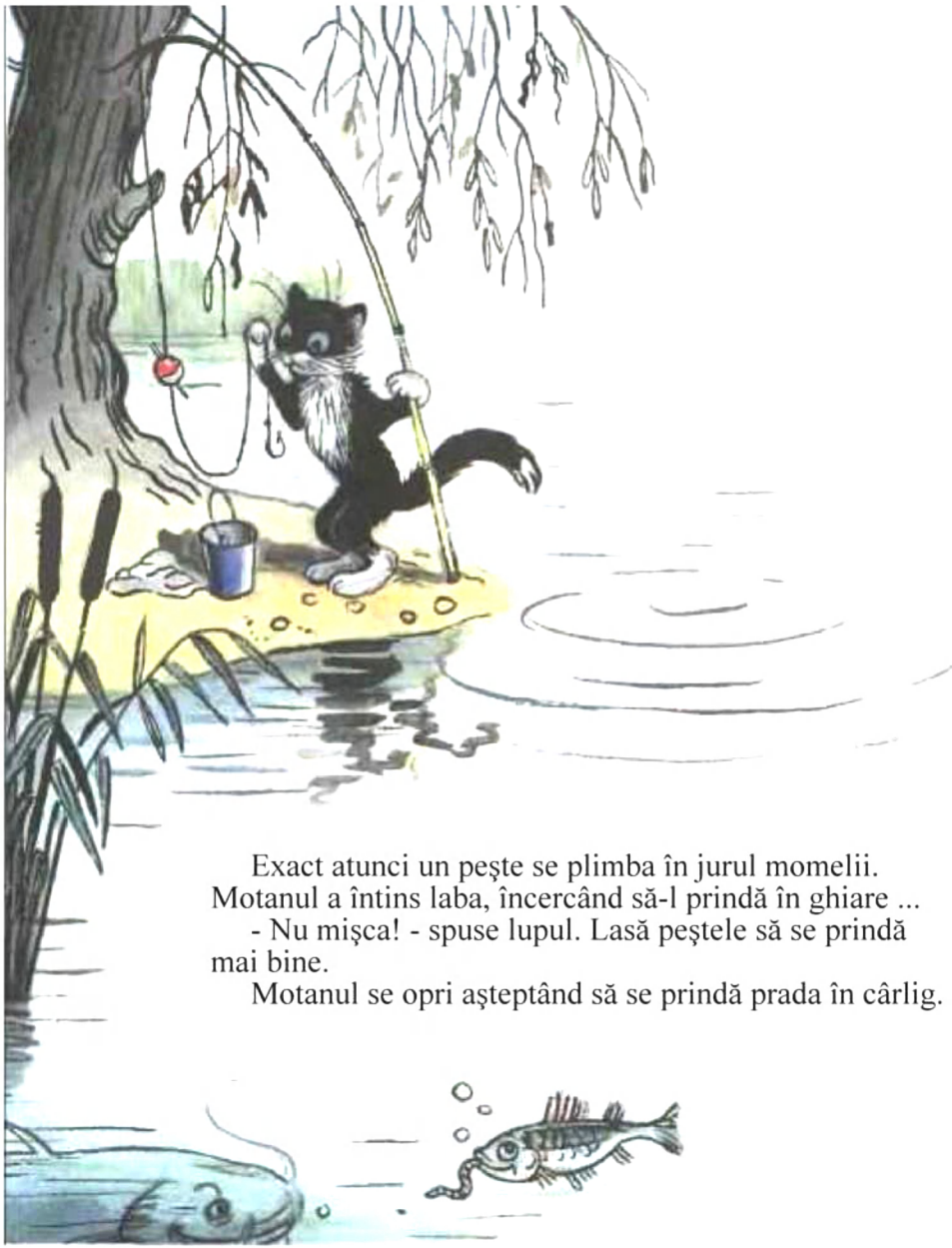

Exact atunci un peşte se plimba în jurul momelii. Motanul a întins laba, încercând să-l prindă în ghiare ...

- Nu mişca! - spuse lupul. Lasă peştele să se prindă mai bine.

Motanul se opri aşteptând să se prindă prada în cârlig.

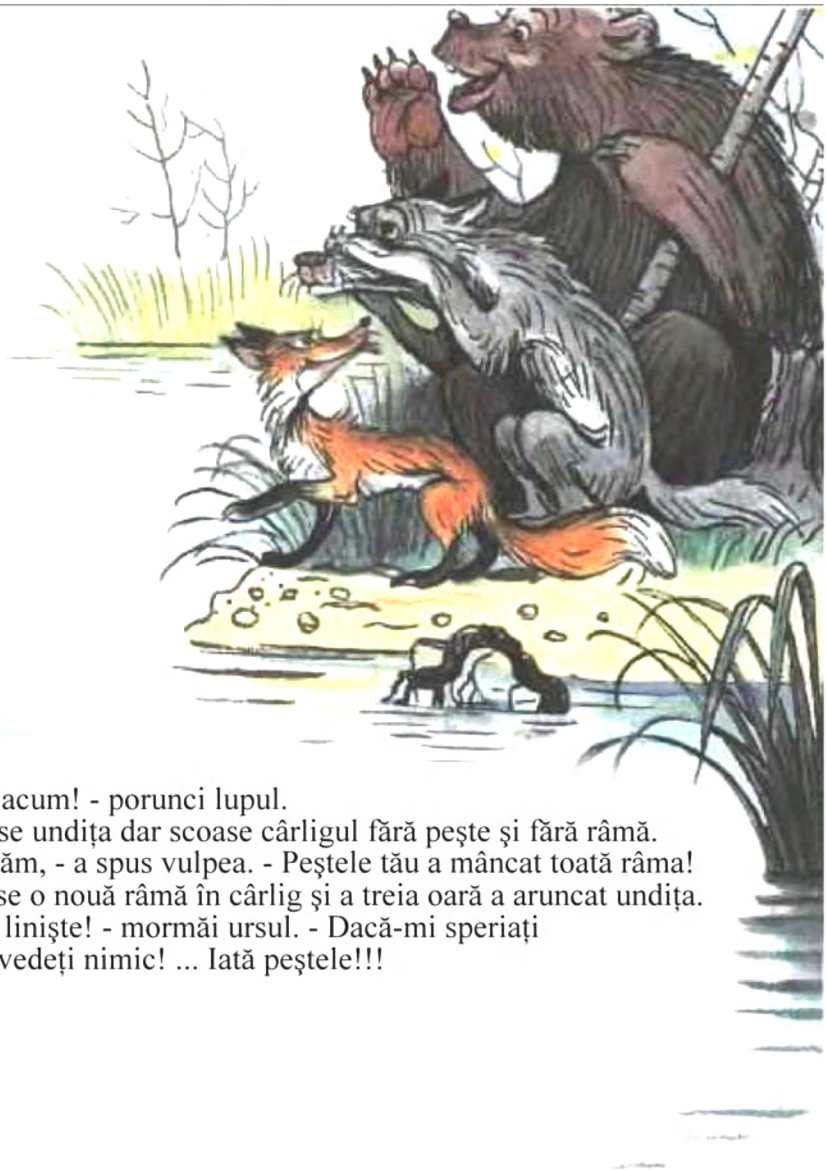

- Iată, trage acum! - porunci lupul.

Motanul trase undița dar scoase cârligul fără peşte şi fără râmă.

- Mai aşteptăm, - a spus vulpea. - Peştele tău a mâncat toată râma!

Motanul puse o nouă râmă în cârlig şi a treia oară a aruncat undița.

- Hei, acum linişte! - mormăi ursul. - Dacă-mi speriați peştele, n-o să vedeți nimic! ... Iată peştele!!!

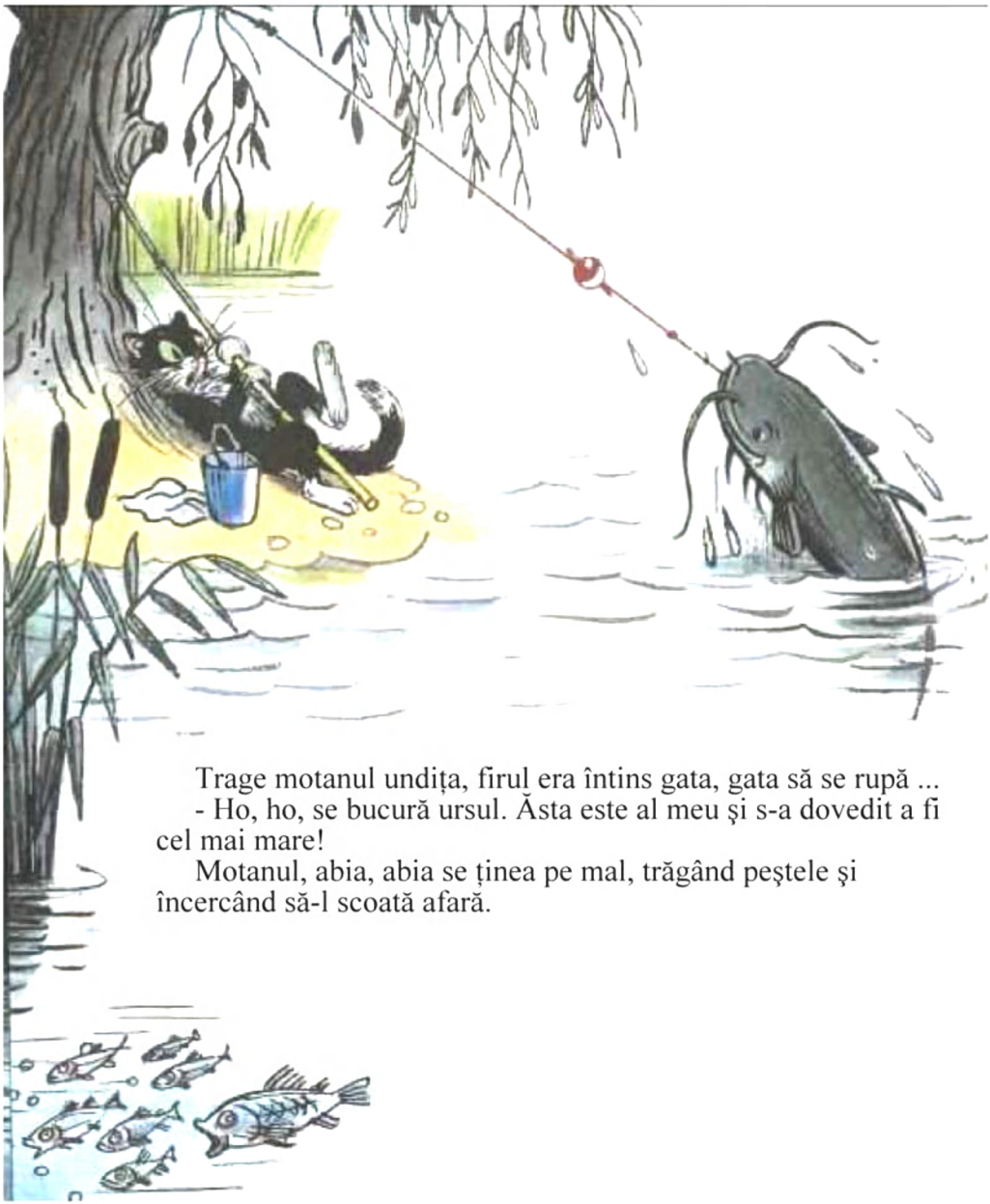

Trage motanul undița, firul era întins gata, gata să se rupă ...

- Ho, ho, se bucură ursul. Ăsta este al meu şi s-a dovedit a fi cel mai mare!

Motanul, abia, abia se ținea pe mal, trăgând peştele şi încercând să-l scoată afară.

Iată că din apă, se arătă o mutră mustăcioasă şi ciudată ...

Iată un somn!

- Eu sunt prima, ăsta-i al meu! ... Nu vi-l dau!!! - şi deodată vulpea se aruncă în apă.

- Nuuuu, vulpeo ... va fi al meu! - a strigat lupul şi s-a aruncat după vulpe în apă.

Ursul de pe mal, strigă cât îl ține gura:

- Hoților! ... Tâlharilor! ...

Dar în apă se ducea deja o luptă: lupul şi vulpea îşi luau peştele unul de la altul.

Ursul nu se mai gândeşte mult şi sare şi el în apă.

Apă din râu ca într-un vas fierbe. Din când în când se vede când capul vulpei, când al lupului, când al ursului. De ce se luptau? - nu se ştie. Peştele demult fugise.

A râs pisica pe sub mustăți, a luat undița şi a plecat în alt loc să prindă peşte, unde-i mai linişte şi mai comod de pescuit.

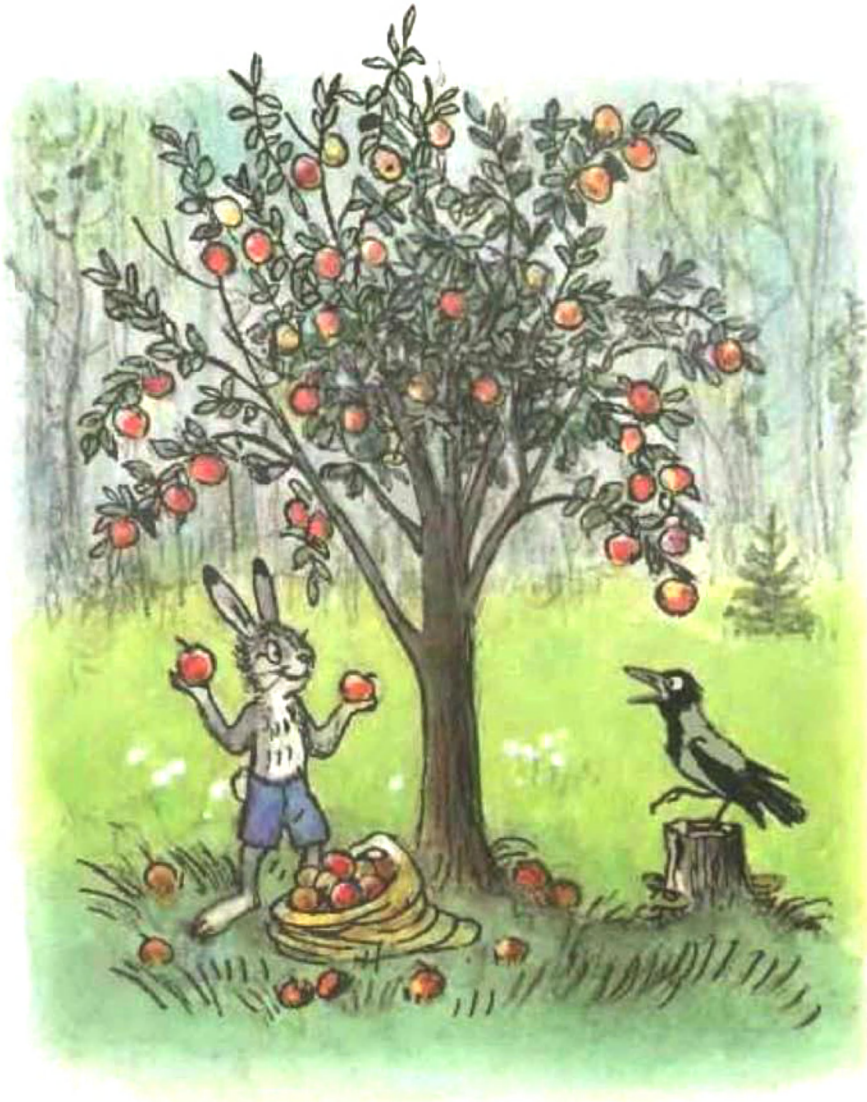

Sacul cu mere

Merge iepurele cu un sac în pădure, să caute hribi şi fructe pentru iepuraşii lui, dar ca în ciudă, nu găsi nici ciuperci, nici hribi şi nici fructe.

Când, deodată în mijlocul câmpiei verzi, văzu un măr sălbatic, plin de mere rumene în el şi sub el. După ce se gândi ce să facă, a deschis sacul şi a început să culeagă până ce l-a umplut cu mere.

O cioară zbură pe o creangă şi începu să strige:

- Cra, cra, neruşinare, nu ai mai lăsat nici un măr pentru cei care vor mai poposi pe aici!

- În zadar strigi, îi spuse iepurele, aici sunt mere pentru o pădure întreagă. Dar acasă iepuraşii mei sunt flămânzi.

A luat iepurele sacul plin cu mere. Sacul, însă, era prea greu - nu-l putea ridica. Cu mare greutate l-a cărat iepurele pe cărarea îngustă din pădure.

Şi deodată capul i se lovi de ceva moale. Ridică, iepurele, capul şi vede înaintea lui un urs.

- Ce ai tu în sac? - întrebă ursul.

Iepurele îşi veni în fire, a deschis sacul şi-i spuse:

- Iată ... mere ... serveşte-te, Moş Martine!

Ursul încearcă un măr.

- Se face răcoare, a zis ursul, luă cât o sacoşă de mere şi plecă în drumul lui.

Iepurele o porni, şi el, spre casă.

Merge iepurele prin pădure şi din toate părţile fug către el veveriţele şi-i spun in cor:

- Dragă iepuraşule, dă-ne şi nouă câteva mere!

Ce putea face iepurele, a fost nevoit din nou să deschidă sacul.

În drum spre casă, iepurele se întalni cu un mai vechi prieten al său, ariciul.

- Încotro te duci, cap țepos? - întrebă iepurele.

- Nu vezi, mă duc după ciuperci, să adun hribi, dar nu văd nicăieri. Coşul mi-i gol.

- Ia mai bine mere de la mine. Ia, nu te sfii, că am multe mere! Şi ariciul luă un coş plin cu mere.

Trecu iepurele printr-o poiană, unde era o capră cu iezii săi care se jucau. Iepurele le-a dat şi lor din mere cât le-a trebuit.

Merge, merge iepurele până a obosit. A dat de o buturugă şi s-a aşezat pe ea să se odihnească, când deodată ...

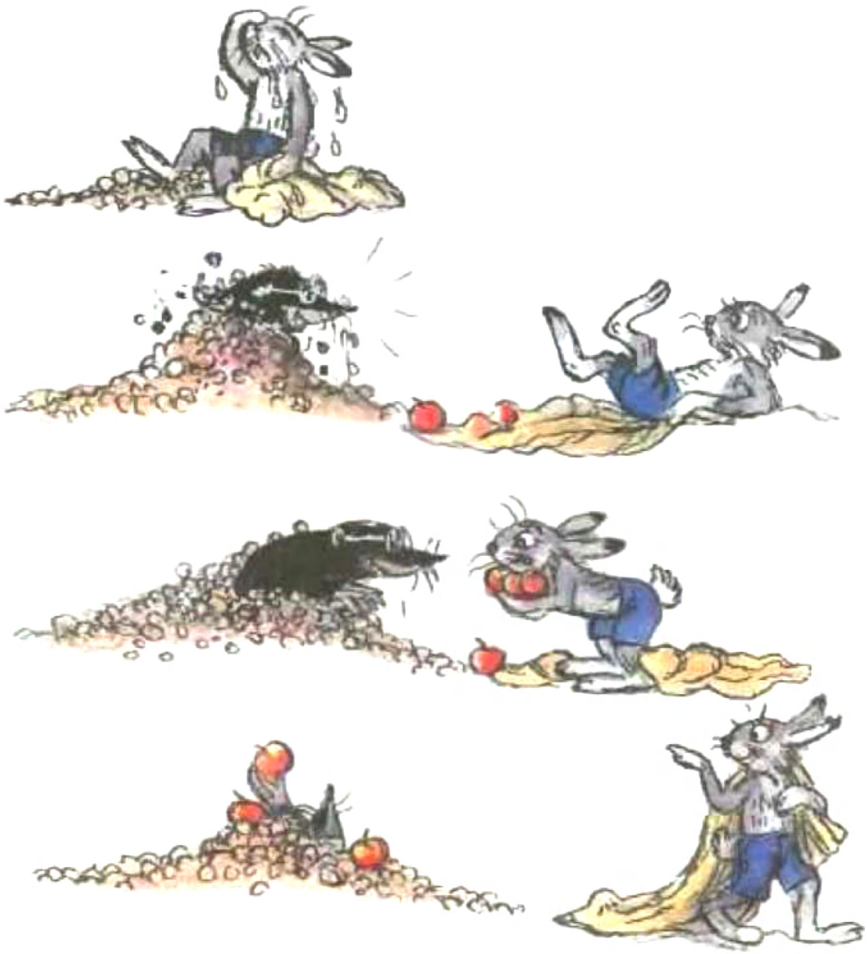

- Mulțumesc, iepuraşule! - a spus cârtița şi dispăru cu merele sub pământ.

Acasă, iepurele era de mult aşteptat şi ca să scurteze timpul, mama le spune iepuraşilor flămânzi o poveste.

Dar iată, cineva a bătut la uşă ...

Uşa s-a deschis şi în prag au apărut veverițe cu brațele pline de nuci.

- Iată, mama ne-a rugat să vi le aducem d-voastră! - au îngânat veverițele şi au fugit.

- Minunat ...! - şopti iepuroaica.

A sosit ariciul cu un coş plin de hribi.
- Stăpânul este acasă? - întrebă pe iepuroaică.
- Nu este. Cum s-a făcut dimineaţă a plecat şi nu s-a întors încă.
Apoi ariciul plecă, dar coşul cu ciuperci rămase iepuroaicei.

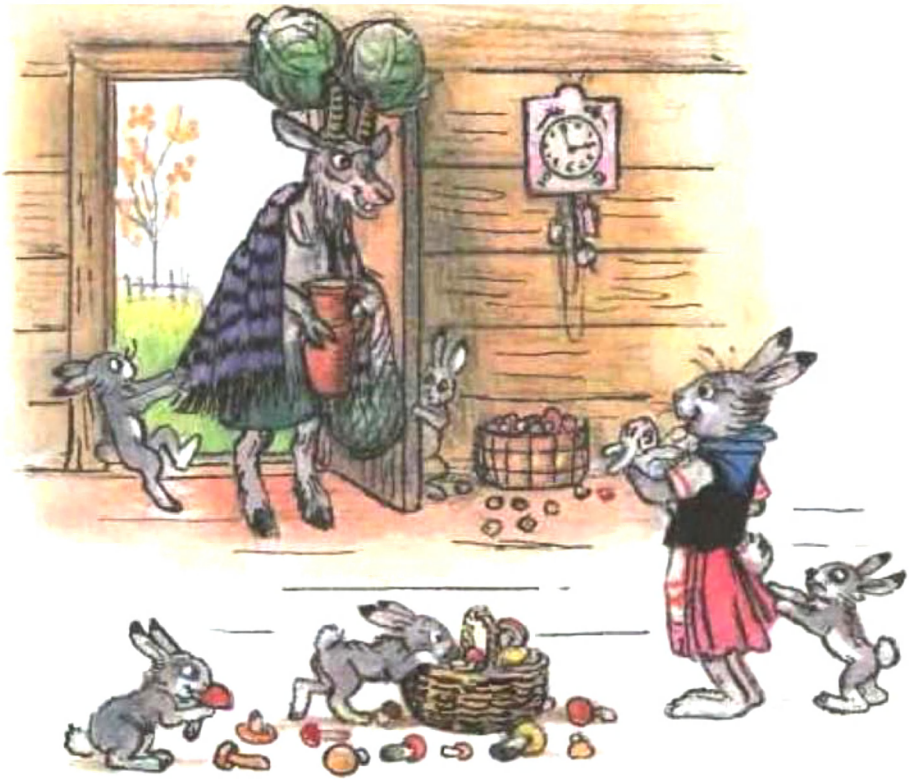

Veni şi capra, şi aduse varză şi o oală cu lapte.
- Astea-s pentru copii voştri, - i-a spus iepuroaicei.
Şi minunea a continuat ...

Cu lovituri uşoare s-a deschis capacul din podea, şi s-a arătat capul cârtiței.

- Aceasta-i casa iepurelui? - a întrebat cârtița.

- Da, noi locuim aici, - a spus iepuroaica.

- Înseamnă că am ajuns unde trebuia! - s-a bucurat cârtița şi a scos de sub pământ diferite legume: morcovi, cartofi, pătrunjel, sfeclă.

- Salut iepuraşilor! - a strigat cârtița şi a dispărut sub pământ.

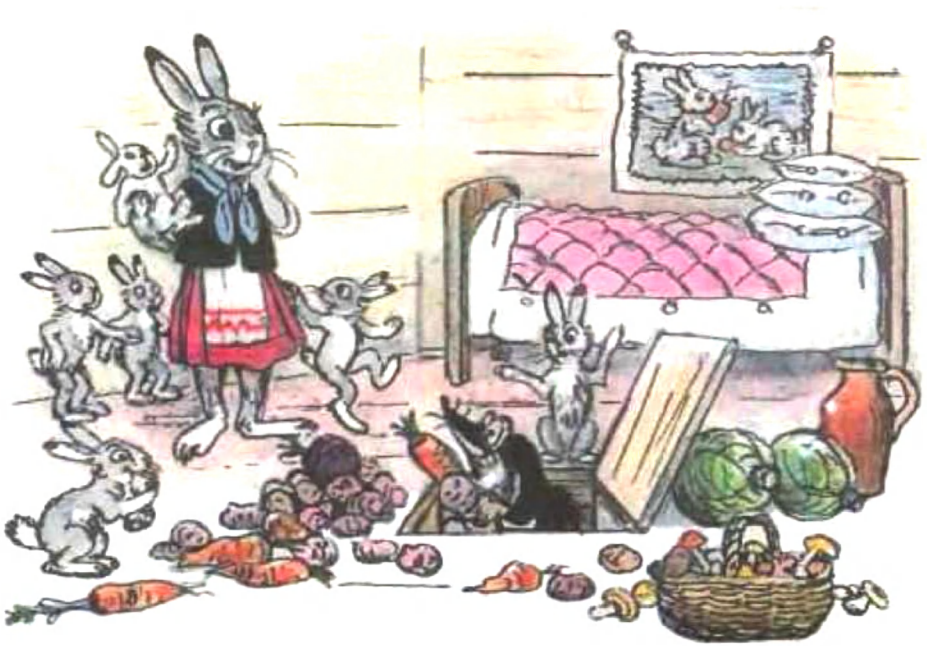

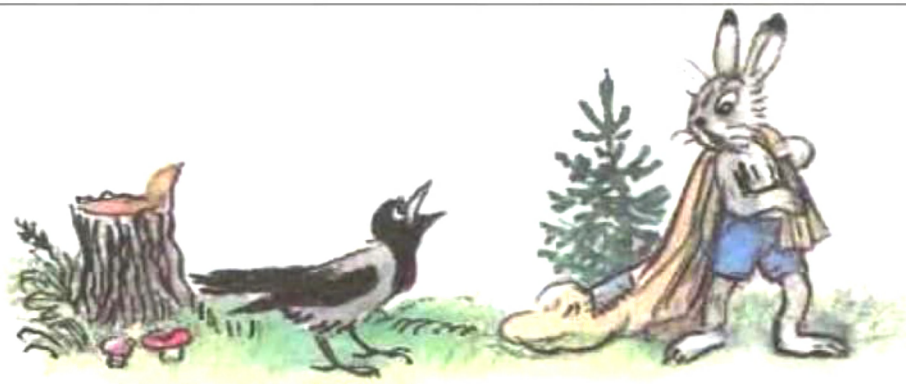

În timpul ăsta, cioara croncănind:

- Cra! Cra! La toți le-ai dat mere, dar pe mine nici măcar cu un măr nu mai servit!

Iepurele s-a supărat şi a scuturat din sac ultimele mere.

- Iată ... sunt cele mai bune! Mănâncă pentru sănătatea ta!

- Îmi plac foarte mult merele tale, dar acum eu nu pot mânca! Cra! Cra! Ce-ai să faci acum? Copiilor tăi flămânzi le duci un sac gol.

- A eu ... A, dar eu, mă duc imediat din nou în pădure să aduc un sac plin cu mere!

- Încotro te duci acum, nechibzuitule, când se ridică nori grei de ploaie.

A fugit iepurele din nou în pădure.

S-a grăbit spre copacul cu mere, dar acolo ...

Văzând lupul iepurele, s-a apropiat şi l-a întrebat:
- Ce cauți tu aicea?
- Eu ... mere, aş vrea să culeg ... pentru iepuraşi ...
- Înseamnă, că ție îți plac merele?

- Da ... îmi plac.
- Dar şi eu iubesc merele! - rânji lupul şi se repezi la iepure.
Iată, însă, că iepurele îi pregăti un sac gol.

Noaptea târziu soseşte şi iepurele acasă la el.

Acasă, de mult iepuraşii dormeau duşi şi sătui.
Numai iepuroaica nu dormea: încetişor plângea într-un colţişor.
Deodată se aude scârţâitul uşii...

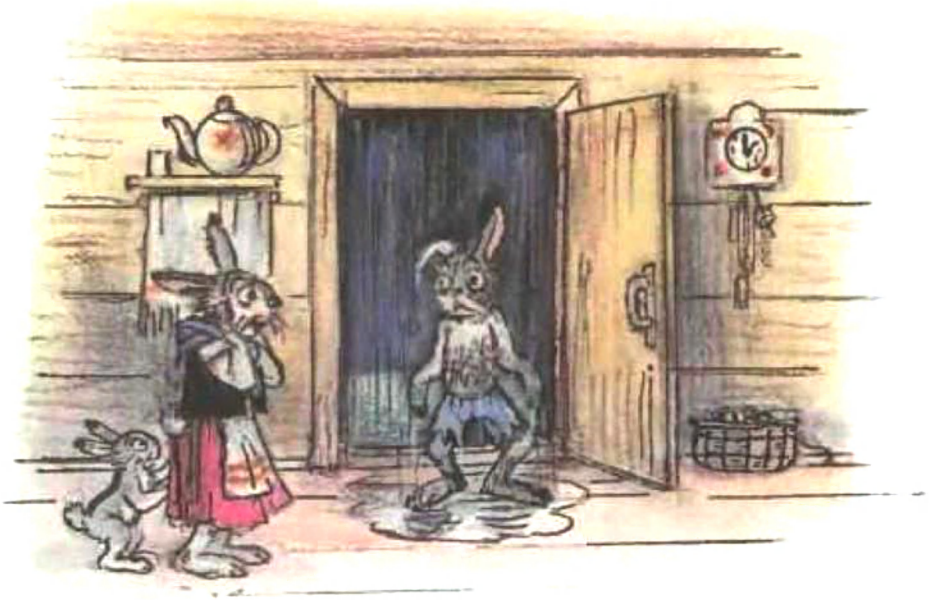

S-au trezit iepuraşii.
- Ura! A sosit tata!
Iepuraşii au fugit la uşă: în prag stătea iepurele, ud leoarcă.
- Eu nimic ... eu nu v-am adus nimic, - a şoptit el.
- Iepuraşul meu, săracul de tine! - şopti iepuroaica.

Dar deodată, o lovitură puternică zgudui casa.

- Este el! Lupul! Închideți uşa! Ascundeți-vă toți! - a strigat iepurele.

S-au zguduit geamurile, s-au deschis încuietorile şi a apărut un cap mare de urs.

- Iată! Țineți de la mine un cadou, - a mârâit ursul - miere adevărată din flori de tei ...

A doua zi dimineață, toată familia iepurilor s-au adunat la masă.

Iar pe masă, erau de toate! Ciuperci, nuci, sfeclă, varză, miere, ridichi, morcovi şi cartofi.

Doar cioara supărată s-a mirat:

- Nicicum nu-mi pot explica: cum s-a putut ca dintr-un sac gol să se adune atâtea bunătăți?

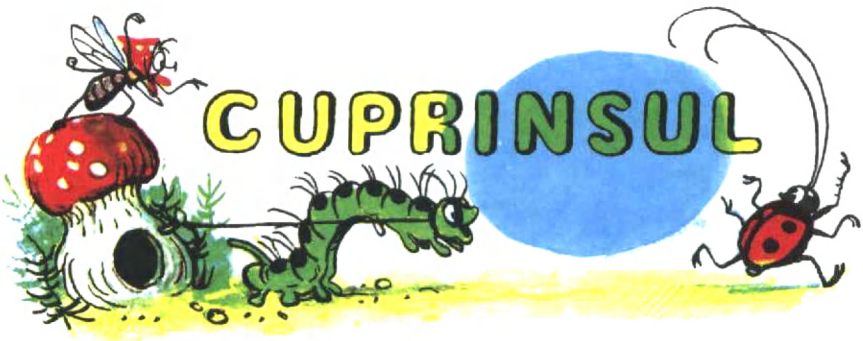

Puiul şi Bobocul 5
Trei pisoi 13
Sub ciupercă 23
Cine a zis „miau“? 37
Roţi diferite 55
Corăbioara 65
Beţişorul năzdrăvan 73
Mărul 87
Şoricelul şi Creionul 97
Cocoşul şi Culorile 105
Pisica mofturoasă 113
Pomul de iarnă 125
Ce pasăre mai este şi asta? 145
Moş Martin 160
Pisica pescar 176
Sacul cu mere 192

Această ediţie s-a realizat în coeditare între
EDITURA PROGRESS, MOSCOVA şi EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREŞTI
1978

© Traducere: editura Ion Creangă

Lector: Gabriela Levente-Cursaru
PRINTED IN GDR